

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"I laughed so much I had to tell my family what I was reading!"

—Heather Long, *USA Today* bestselling author on 69 million *Things I Hate About You*

scotland or bust

The village is
betting she'll run.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KIRA ARCHER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SCOTLAND

OR BUST

K I R A A R C H E R

İçinde

[İthaf Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü](#)

[Bölüm On Beşinci](#)

[Bölüm On Altıncı](#)

[Bölüm On](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci](#)

[Bölüm On](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Yirminci](#)

[Bölüm](#)

[Son Söz](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Entangled Indulgence'ın diğer romantik kitaplarını keşfedin... İlk](#)

[Doğan Prens](#)

[Yatağındaki Milyarder](#)

[Penthouse Anlaşması](#)

[Mükemmelden Uzak](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif hakkı © 2018 Kira Archer. Her türlü çoğaltma, dağıtım veya aktarım hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. İkincil haklarla ilgili bilgi için lütfen yayıncıyla iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
2614 South Timberline Road
Suite 105, PMB 159
Fort Collins, CO 80525
rights@entangledpublishing.com

Indulgence, Entangled Publishing, LLC'nin bir imzasını taşımaktadır.

Alethea Spiridon tarafından
düzenlenmiştir. Kapak tasarımı
Heather Howland

ISBN 978-1-64063-579-1

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır. İlk

baskı Haziran 2018

*Adı Anılmaması Gereken Kitap'ın sadık hayranlarına.
Harrison için özür dilerim. O ne yaptığını bilmiyor.*

Birinci Bölüm

Harrison Troy, uçaktaki sözde koltuklara bakarak duruyordu. En azından biraz rahat uçabileceğini ummuştı. Ancak bu uçakta, çoğu havayolu şirketinde bulunan yeni ve lüks birinci sınıf koltuklar yoktu. Onun yerine, daha geniş koltuklar vardı; deri ve tamamen yatabilen koltuklar, ama yine de yan yana dizilmişti. En son istediği şey, Atlantik'i geçene kadar konuşkan bir koltuk arkadaşıyla uğraşmaktı. Aslında herhangi bir koltuk arkadaşı da istemiyordu. Tek istediği, New York'tan Londra'ya, tam donanımlı yatak odası olan özel uçağıyla uçmaktı.

Ne yazık ki, uçağının motorunda sorun vardı. Ve yazın en yoğun tatil sezonunda, arkadaşlarının hiçbirinin uçağı ödünç verilebilir durumda değildi. Şu anda içinde bulunduğu uçak, o gün Londra'ya giden tek uçaktı. Dolayısıyla, tüm planlarını tamamen bozmak ve ailesine daha fazla sorun çıkarmak istemiyorsa, oturup çenesini kapatıp uçuşu elinden geldiğince en iyi şekilde geçirmek zorundaydı. Büyük bir adam olduğu için onu tebrik etmek gerekir.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?" diye sordu uçuş görevlisi.

"Hayır, teşekkürler," dedi Harrison, koltuğuna oturmak için yeterince uzun süre kendinden geçerek.

Bir iç çekerek başını koltuğa yasladı. En azından koltuk rahattı, bunu kabul etmeliydi. Belki şanslı olur ve yanındaki koltuk boş kalırdı, böylece yol boyunca uyuyabilirdi.

Bu umudu tam üç dakika sürdü, sonra yüksek at kuyruklu ve burnuna oturtulmuş koyu çerçeveli gözlüklü, zıplayan bir esmer kadın uçağı girdi. Uçuş görevlisine biletini uzattı ve görevli onu işaret ettiğinde Harrison'ın huzurlu bir uçuş hayali suya düştü. Esmer kadın ona gülümsedi, görevliye teşekkür etti ve şişkin el çantasını ona doğru sürükledi.

"Görünüşe göre koltuk arkadaşı olduk," dedi, neşesi Harrison'ın dişlerini gıcırdatmasına neden oldu.

Normalde, onu çok daha fazla takdir ederdi. En iyi arkadaşlarının da kanıtladığı gibi, eğlenceli ve mutlu insanlarla birlikte olmaktan hoşlanıyordu. En azından arkadaşlarından biri tam bir şakacıydı. Onun cazibesini görmemek için kör olmak gerekirdi. Mütevazı bir kütüphaneci gibi güzeldi. Ama gülümsemesi tüm uçağı aydınlatıyordu. Ona bakan tek kişi o değildi.

Ne yaptığını fark edince dikkatini tekrar telefonuna verdi. Birkaç erkek ve birkaç kadın da ona kıskanç bakışlar atıyordu. Ama o anda tek istediği yalnız kalmaktı. Rahat özel jetinde değil, aşırı kalabalık ve sıcacık bir uçaktaydı ve muhtemelen beş yıl daha terapiye gitmesine neden olacak iki ayını ailesiyle geçirmek için yola çıkmıştı. Üstelik uçmaktan da nefret ediyordu.

Kadın başının üstündeki bagaj bölmesini açtı ve devasa çantasını içine sıkıştırmaya başladı. Bir iki dakika uğraştıktan sonra, sonunda sesini yükseltti.

"Oraya sığmaz. Bagaja vermeniz gerekecek."

"Sığdırırım. Bundan daha büyüklerini de sığdırdım." Durdu, yüzü bir an boşaldı, muhtemelen az önce söylediğinin farkına vardı.

"Ha!" diye güldü. "Kulağa müstehcen geldi, değil mi? Özür dilerim. Aklım kendiliğinden pis yerlere kayıyor galiba."

Adam bunu duymazdan geldi, çünkü kadının sözleriyle kendi zihninin de ahlaksızca bir yere gittiğini itiraf etmek istemiyordu. "Bu açıkça çok büyük."

Kız tekrar sıırttı ve ağzını açtı ama adam parmağını kaldırdı. "Söyleme."

Gözlerini devirdi. "Tamam, ama bunu söylemiş olman, senin de öyle düşündüğünü gösteriyor."

Kız valizini itmeye devam etti ve o da gülümsemeyi kontrol etmek için başını eğdi. Küstah küçük şey. Tamamen uygunsuz. Takılmak zorunda kaldığı onca insan arasında...

Adam iç geçirdi. "Çantayı kontrol et."

Onu görmezden geldi ve son bir itti. Nesne bölmeye girdi ve onun ivmesi onu ileriye doğru sürüklemeye devam etti, neredeyse onun kucağına düşecekti. Refleksleri devreye girdi ve ellerini kaldırdı, hem düşmesini engellemek hem de daha hassas olan birkaç parmağının ezilmesini önlemek için.

. Ne yazık ki, kızın hareket açısı öyle idi ki, göğüsleri tam olarak adamın ellerine düştü.

Kız, onun ellerine baktı, sonra tekrar gözlerine. Sonra tekrar aşağıya.

Adam, adını bile bilmediği bir kadınla ikinci aşamaya geçmemesi gerektiğini fark etmesinin bu kadar uzun sürmesine utanarak nefesini tuttu ve ellerini geri çekti. Bu, kazara göğüslerine dokunma olayını çözdü, ama kadını dengesinden çıkardı ve adamın kucağına uzanmış halde bıraktı.

"Üzgünüm," dedi kız gülümseyerek. Gözlüklerini burnuna itti ve hemen ayağa kalktı. "Sana sığacağını söylemiştim."

O, bunu sırf kızın zorla sokmak için neredeyse kırmak zorunda kaldığı için sığdığını söyleme isteğine direndi, ama bu onunla yapmak istediği bir konuşma değildi, bu yüzden kendine sakladı.

Kız koltuğuna çöktü ve elini uzattı. "Nicole Franklin. Arkadaşlarım bana Nic der."

Yüzyıllardır edindiği iyi terbiye, düşünmeden önce tepki vermesine neden oldu. Elini tuttu ve sıkı el sıkışmasının ardındaki yumuşak sıcaklığı hissetti.

"Nicole," dedi başını sallayarak. Ona bu kadar uygun olmayan bir takma ad takmayacaktı. Nikki olabilir. Tabii ki yakın zamanda takma adlarla hitap edecekleri de yoktu. "Harrison."

"Arkadaşların sana Harry der mi?"

"Hayır."

"Hiç mi?"

"Yüzüme karşı değil."

"Ben söyleyebilir miyim?"

Dudakları seğirdi. Bu kadın dayanılmazdı. "Yüzüme karşı değil."

Omuz silkti. "Yazık. Harry'ye benziyorsun."

Buna cevap veremedi, sadece sessiz kaldı.

Uçağa binen yolcuların akını yavaşlamıştı ve uçuş görevlileri son kontrollerini yapmak için kabin içinde dolaşıyorlardı. Nicole'un gözleri kapıya kayıp duruyordu. Son anda bir yolcu uçağa girerken, Nicole hafifçe nefesini tutarak öne doğru eğildi, sonra hayal kırıklığıyla iç çekerek geriye yaslandı.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordu.

Kafasını salladı. "Yok, pek sayılmaz. Ben sandım ki..." Ona doğru eğildi ve sanki evde uzanıyormuş gibi ayaklarını sandalyenin altına soktu.

"Tamam, durum şu. Erkek arkadaşım la birkaç ay önce ayrıldık. Bir süredir birlikteydik ama ilişkimiz bir yere varmıyordu, anlarsın ya? Ve onun hiç tutmadığı sözlerden bıktım. Mesela bu gezi. Tanıştığımız günden beri beni Avrupa'ya götüreceğine söz veriyordu, ama hiç gerçek bir plan yapmadı. Sonunda bir gün oturmuş düşünüyordum, hayat çok kısa, istediğ in şeylerin peşinden gitmemek için çok kısa, değil mi?"

Harrison, bir cevap beklediğini merak etti. Ama görünüş e göre, bu sadece retorik bir soruydu ve kız, onun konuşmasına izin vermeden devam ettiğ i için, istemeden aç tığı kapıdan dökülen sözlerin bir parçasıydı.

"Sonunda ona gittim ve 'Her zaman gideceğ iz diyorsun, şimdi tam da bunu yapmanın zamanı. Gençiz, çocuğ umuz yok, bizi engelleyecek hiçbir şey yok. Hadi gidelim. Yani günü yaş ayalım, falan, değil mi? O öyle görmedi. İş inden izin alamayacağını söyledi. Ama iş i o kadar da önemli değil ki. Muhasebeci. Elli muhasebecinin çalış tığı bir firmada. Bir hafta için yerine bakacak biri bulabilirdi. Ben de aynı firmada çalış ıyorum. Muhtemelen izin alabilirdim."

Derin bir nefes aldı. "Her neyse, o zaman hayatımızdan farklı şeyler istediğ imize karar verdim. Onu seviyordum, ama sanırım ona hiç aş ık olmamış tım. Anlıyor musun? Ayrılırken o kadar da üzülm edim, ama onu gerçekten sevseydim üzülm em gerekirdi. Değ il mi?"

Harrison, onu kesmeye çalış mayı düş ündü, onun anlattığı tüm hayat hikayesi onu hem eğ lendiriyor hem de dehş ete düş ürüyordu. Kendi annesini bile onu kadar iyi tanı mıyordu ve onun yanında sadece beş dakikadır oturuyordu. Transatlantik bir uç ak yolculuğ u onu öld ürecekti. Ancak, kadın hala gerçek aş kın güz elliklerinden ve onun hiç yaşam adığ ından bahsedip durduğ u için sözünü kesmenin mümkün olmadığını düş ündü.

"Ve herkesin buna hakkı var, sence de öyle değil mi?" Konuş mak için ağ zını aç tı ama o devam etti.

"Her neyse, gerçekten Avrupa'ya gitmek istiyorsam, gitmeliyim diye düş ündüm. Neden bir erkeğ in beni götürmesini bekleyerek oturup bekleyim ki? Hem de sadece ziyaret için değil. Neden sevmediğ im bir iş te çalış ıp, nefret ettiğ im bir şehirde yaş aayıp, sahip olacağ ımı bile bilmediğ im bir gelecek için para biriktirip, hiç gerçekleştiremeyecek planlar yapayım ki? Her zaman Avrupa'da yaşam ak istedim. Gençim, çocuğ um yok. şu an gibi bir zaman yok, değil mi? Bu yüzden iş imi bıraktım, emeklilik fonumu bozdurdum ve iş te buradayım. Asla geri dönmeyeceğ im. şimdiden kendimi çok özgür hissediyorum."

Bir an ona bakarak, konuşmaya cesaret etmeden önce başka bir şey söyleyecek mi diye bekledi. Ama kız, konuşmasını bitirmiş gibi görünüyordu ve sabırla bir cevap bekliyordu.

“Bunların senin birini beklemenle ne alakası var?” “Ne?”

"Birini bekliyor musun diye sormuştum."

"Ah, doğru. Bir an için fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm. Uçağa koşarak gelip benden af dileyecek, sonsuz aşkını ilan edecek ve beni geri almasını isteyeceğini, beni Avrupa'ya götürüp hayalimdeki hayatı yaşatacağını düşündüm. Bilirsin, filmlerdeki gibi."

"Üzgünüm, öyle filmler izlemedim."

"Gerçekten mi?" Ona bakarak gözlerini kırptı. "O zaman kesinlikle doğru türde filmler izlemiyorsun. İyi bir romantik komedi gibisi yoktur. Aşk, kahkaha ve sonsuza kadar mutlu yaşamak. Bundan iyisi yok."

"Sözüne inanmak zorundayım."

"Sen bilirsin."

Birkaç nefes almak için uzun bir süre durakladı ve Harrison, bunu sorarak felakete davetiye çıkardığını biliyordu, ama merakı galip geldi. "Uçağa dalıp gelmemesine üzülün mü?"

"Hayır." Başını salladı. "Yani, yanlış anlama, çok havalı olurdu. Ama daha çok garip olurdu. Dediğim gibi, onu önemsiyordum ama ona aşık değildim. Avrupa'yı gezmek için birinin olması hoş olmazdı değil. Hiç tek başıma seyahat etmedim. Bu fikir biraz korkutucu. Hiçbir planım yok ve bu birinci sınıf bileti almak için banka hesabımı boşalttığım için fazla param da kalmadı. Ama bir şey yapacaksam, doğru düzgün yapmalıyım diye düşündüm. Tek yön bilet aldım, o zaman en azından konforlu bir uçuş olsun."

Bu hurda yığını rahat diye düşünüyorsa, gerçek rahatlığın ne olduğunu hiç bilmiyordu.

Uçuş görevlileri tüm yolcuları koltuklarına yerleştirmiş ve uçak kapıdan uzaklaşırken uçuş öncesi kontrolleri yapıyordu. Harrison koltuğun altından çantasını aldı ve içindekileri karıştırmaya başladı.

"İngilizce mi?" diye sordu. "Anlamadım?"

"İngilizsin."

"Evet, fark etmemiştim, teşekkürler."

Kadın ona baktı ve o küfür etmekten kendini alıkoydu. Affedilemez bir kabalık yaptığığın farkındaydı, ama uçak neredeyse piste girmişti ve Xanax'ını bulamıyordu. Kendi uçağında olsaydı, ilaç dolabı dolusu ilacı olurdu. Birkaç hap alıp yatağa girip Londra'da uyanabilirdi. Bunun yerine, insanlarla dolu devasa metal ölüm tuzağında, muhtemelen uçağı batıracak kadar bagajı olan, geveze bir kadının yanında oturmak zorundaydı. Londra'ya tek parça halinde varabilirlerse, bu bir mucize olurdu.

Uçak pistin sonuna kadar ilerledi ve motorlar çalışmaya başladı. Çantasını koltuğun altına itti ve kolçakları sıktı.

"Hey, iyi misin?"

"İyiyim," dedi dişlerini sıkarak. Motor sesi neredeyse çığlık seviyesine ulaştı. "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Neden sana inanmıyorum?"

Cevap vermeye tenezzül etmedi. "Harrison."

"Şşş," diye mırıldandı.

Gözlerini kapattı ve zihnini uçağın hızlanmasından uzaklaştıracak herhangi bir görüntü canlandırmaya çalıştı. Aklına gelen ilk görüntü, yanında oturan sinir bozucu neşeli kadının kucağına tırmanıp ona tarif edilemez şeyler yaptığıydı. Çok yanıltı. Tek mazereti, onun son gördüğü kişi olması ve yanında durup durmadan konuşmasıydı, onu görmezden gelmek zordu. Başka bir şey düşünmeye çalıştı ama başaramadı. Daha sonra kendini kötü hissedecekti. O anda, hayali kadının ona yaptıklarından zevk alıyordu.

"Harrison," dedi kadın tekrar.

Görmezden gel, görmezden gel, görmezden gel.

"Hey! Harry," dedi, onu korkutacak kadar yüksek sesle.

Ona döndü ve kız ona doğru eğildi, gözleri yüzünde dolaştıktan sonra dudaklarına odaklandı. Kendi dudaklarını ısırdı ve hafifçe nefes verdi, kanı o kadar hızlı aşağıya indi ki, ergenlik yıllarında yaptığı gibi dizlerinin üzerine defterini örtme dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı.

"Hiç bir yabancıyla öpüştün mü, Harry?" diye sordu, alçak ve şehvetli bir sesle, ona yapmak istediği türlü türlü yeni şeyleri hayal ettiren bir sesle.

"Son zamanlarda yok."

Dolgun dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve daha da eğildi, parmakları kravatına dolandı. "Bir ara denemelisin. Son derece özgürleştirici. *Seksi olduğunu* söylemeye gerek bile yok."

Kravatı hafifçe çekti ve o da yaklaşarak isteğini yerine getirdi. Nedenini bilmiyordu. Bu son derece uygunsuz bir davranıştı, ama kız tam karşısındaydı. Sanki her isteğini yerine getirmek için yaratılmış bir şişe içindeki sihirli cin gibi, az önce hayalini kurduğu şeyi gerçekleştiriyordu.

Dudakları davetkar bir şekilde aralandı. Vanilya kokusu onu baştan çıkardı.

Gözleri yine onunla buluştu. "Eğer istersen, öpücüklerin için hazırım."

Dudakları artık onun dudaklarından sadece bir nefes uzaklıktaydı.

Uzayda hızla ilerliyormuş gibi hissetti... ama bunun kızıdan mı yoksa pistte hızla ilerleyen uçaktan mı geldiğini bilmiyordu.

Tanrım. Uçak...

"Harry," diye fısıldadı. O, dikkatini ona verdi. "Öp beni."

Başı dönüyordu. Bunun heyecandan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyordu, ama seçim yapması gerekirse, heyecandan olduğunu söyleyecekti.

Kızın ensesini avuçladı. "Bana Harry deme." Sonra onu kendine çekti ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Uçağın kalkış gücü onu koltuğuna geri fırlatırken dudakları birbirine değdi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, kesinlikle iç kanamaya neden olmuştu. Bunun, ölümcül bir ateş topunda ölecek olmasından mı, yoksa dilini ağzının her santimini keşfederken onu koltuğuna yapıştıran inanılmaz çekici kadından mı kaynaklandığını hala anlayamıyordu. Ama bu noktada, bunun kadın olduğunu iddia etmeye hazırdı, çünkü *lanet olsun*.

Aklında milyonlarca soru vardı, ama vücudu hepsini kapatıp asıl ilgi odağına odaklanmak istedi. Elleri kısa saçlarını kavradı ve kendi koltuğuna bağlı olmasına rağmen kollarıyla boynunu olabildiğince sardı. Lanet olsun. Kimse onu hiç, *hiç* bu şekilde öpmemişti. Sanki tamamen yabancı birini öpüyormuş gibi tüm vücudunu, kalbini ve ruhunu bu öpücüğe vermişti.

Başı uğulduyordu ve kadının yaydığı ısı, etrafında olup biten her şeyin farkındalığını hızla silip süpürdü. Parmakları kadının saçlarına dolandı ve onu kendine çekti, kendini tamamen çılgınlığa teslim etti.

Emniyet kemeri alarmı *çaldı* ve yolcular ayağa kalkıp kabinde tekrar hareket etmeye başladı. Nicole, yan koridordan bir cep telefonunun flaşı patladığı anda, kocasına gülümseyerek uzaklaştı.

"İşte oldu," dedi ve kendi koltuğuna geri oturdu.
Harrison, ani hız kesmeden başı dönerek ona kaşlarını çatı.
Nicole tekrar sıırttı. "Xanax'a ihtiyaç duymadan kalkışı atlattık. İnişte
yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

İkinci Bölüm

Harrison önce fotoğrafını çeken kişiye, sonra Nicole'a sert bir bakış attı. Bu, Nicole'un beklediği tepki değildi. Hatta sıkıcı bir İngilizden bile.

"Neden yaptın bunu?" diye sordu.

Gülümsemesi kayboldu ve alnı kırışarak kaşlarını çattı. "Kalkıştan korkuyordun. İlaçlarını almamıştın. Aklını başka yere çekmek istedim. Sanırım işe yaradı."

Planladığından biraz daha iyi. Neden onu öptüğünü neredeyse unutmuştu ve vücudu hâlâ titriyordu.

"Korkmadım."

Kaşlarını kaldırdı ve o da kaşlarını çattı. Tanrım. "Bana öyle bakma. Öpüştüğümüz için mi kızgınsın, yoksa öpüşmeyi bıraktığımız için mi?"

"O... uygunsuzdu."

"Ben sorduğumda evet demek zorunda değildin." Alnı yine kırıştı ve kız iç geçirdi. "Evet, senin biraz tutucu olduğunu tahmin etmiştim, ama abartmayalım." Geriye yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana namuslu mu dedin?"

"Evet. Dilin boğazımın ortasına kadar girmişken öpüşmek seni rahatsız etmemiş gibi görünüyordu."

Dudakları seğirdi, ama klişelere uygun olarak, o küçük duyguyu fazla belli etmedi. "Hoşuma gitmediğini söylemiyorum..."

"Öyleyse sorun ne?"

Bakışları diğer yolcuların üzerine kaydı. O da aynısını yaptı ve sonunda birkaç kişinin onlara baktığını fark etti. Garip.

"Sorun şu ki burası halka açık bir yer ve ben halka açık yerlerde sevgi gösterisi yapmam."

"Sevgiyle alakası yoktu. Sorun çözüldü."

"Sorun çözülmedi," dedi, sanki onunla konuşmak başını ağrıtıyormuş gibi gözlerini kısa bir süre kapattı. "Aslında, yaptığın o küçük numara muhtemelen başıma bir sürü sorun açacak."

"Yaptığım küçük numara mı? Sen de çok mutluydun, hatırlamıyor musun?"

O bunu duymazdan geldi. "En önemlisi, koridorun karşısındaki aptal, kim bilir kaç tane fotoğrafımızı çekerek eğleniyordu. Özel hayatımın sınırlarını ihlal eden insanlara, fotoğraflarımı magazin dergilerine basarak para kazanabilecekleri bir şey vererek ödüllendirmek istemiyorum."

Kadın yine kaşlarını çatı. "Fotoğrafın tabloid gazetelerde yayınlanacak ne var ki? Ünlü müsün?"

O burun kıvrı. "Görünüşe göre o kadar ünlü değilim. Ama mesele o değil. Sen de tanımadığın insanları öpüp durmazsın."

Kadın yine omuz silkti. "Neden olmasın? İhtiyacın vardı, kabul ettin, bana yakın gelecekte hayal kurmam için bir şey verdin ve daha da önemlisi, işe yaradı. Muhtemelen hayatında ilk kez bu kadar keyif aldın. Haksız mıyım?"

Bakışları çok daha ateşli hale geldi ve ona attığı yarım gülümseme, bunu ne kadar beğendiğini anlaması için yeterliydi. "Evet," dedi, "ama..."

Onun açıkça geçersiz olan argümanını kanıtlayacak bir şey bulamıyormuş gibi bir saniye ona baktı ve kız göz kırptı. "Gördün mü? Mantığım sağlam. Ama şimdi öpücüğün pişmanlığını duyuyorsan, içtenlikle özür dilerim. Pişmanlık için. Öpücük için değil. Çünkü, lanet olsun Shakespeare, o gerçekten *çok ateşliydi*. Ve niyetim gerçekten onurluydu, söz veriyorum. Uçaktan tırmanarak çıkmak üzereydin. Ben sadece sana tırmanman için biraz daha eğlenceli bir şey verdim." Ona tekrar göz kırptı.

O başka bir şey söyleyemeden, kız koltuğundan zıpladı. "Tuvalete gitmem lazım. Hemen dönerim."

Kısa koridordan birinci sınıf yolcu tuvaletine koştu ve içeri girdi. Lavaboya yaslandı, aynada kendine baktı ve derin bir nefes aldı. Tuvalete ihtiyacı yoktu. Sadece kaçmak istiyordu.

Dışarıdaki yakışıklı İngiliz beyefendi, tam bir panik atak geçirecek gibi görünüyordu, bu yüzden onun dikkatini kalkışa hazırlanmışları gerçeğinden uzaklaştırmak için aklına gelen ilk şeyi yapmıştı. Ve bu da mükemmel işe yaramıştı.

Tabii bu planın ona geri tepmesi dışında. Bu kadar zevk alacağını hiç beklemiyordu. Bir iki saniye daha geçseydi, onun kucağında olacaktı ve o zaman fotoğrafı çeken kişi gerçekten gözleri bayram edecekti.

Denial'ın onu kendine çekmek için saçlarına dalarken bozduğu at kuyruğunu yeniden yaptı, gözlüklerini düzeltti ve dışarı çıktı.

Oturdu ve ona gülümsedi. O gülümsemeye karşılık vermedi. İçini çekti. Çok uzun bir uçuş olacaktı. Koltuğunun altındaki sırt çantasından kitabını çıkardı. Harrison aşağıya baktı ve iğrenmeyle dolu bir ifadeyle geriye yaslandı.

Elindeki tamamen zararsız kitapçığa baktı. "Özür dilerim. Okuduğum şeyde bir sorun mu var?"

Adam, sanki tarantula çıkarıp ona okşaması için uzatmış gibi dudaklarını kıvırdı. "Böyle saçma sapan bir şeyi kim okur ki?"

Bir an şaşkınlıktan konuşamadı. Ama çabucak toparlandı. "Saçmalık mı? Son yirmi yılın en çok satan kitaplarından biri ve çok popüler bir dizi de çekildi. Saçmalık diyemem."

Adam gözlerini devirdi. "Saçma bir kitap."

"Okudun mu?"

Sanki onu anaokulu çocuklarına hikaye saati için *Playboy dergisi* okuduğu için suçlamış gibi gözleri şaşkınlıkla açıldı.

okuduğunu suçlamış gibi. "Tabii ki okumadım!" "O zaman saçma olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bunu bilmek için okumama gerek yok. Bir hemşire zamanda geriye gidip, zamanının çoğunu kilt giyip koşturarak geçiren, kızıl saçlı bir erkeklik simgesi ile evleniyor mu? Saçmalık."

Nicole'un kaşları kalktı. "Berbat olduğunu düşünen biri için bu kitap hakkında çok şey biliyorsun."

"Bunu bilmem, onayladığım anlamına gelmez."

"Bilmiyorum. Bana senin kişisel bir sorunun var gibi geliyor. Ünlü olduğunu söylemiştin. Ne oldun, dizide rol alamayan bir aktör mü?"

"Hiç de değil. İskoçya'dan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum."

Tamam, artık onda bir sorun olduğunu *anlamıştı*. "Neden kaçmak istiyorsun ki? Gördüğüm resimlere göre, dünyanın en güzel yerlerinden biri gibi görünüyor. Görmek için sabırsızlanıyorum. Hatta

Outlander turunun tamamını yapacağım. En azından öyle planlıyordum. Ama biraz beklemem gerekecek. Şu anda bütçemin biraz dışında. Ayrıca, web sitesine göre, önümüzdeki iki yıl için tüm yerler doluymuş. Ama İngiltere'ye gittiğimde bir iş bulup biraz para biriktireceğim, sonra kesinlikle gideceğim. Gerçek bir şatoda kalabiliyormuşsun.

Harrison burnunu çekti. "Ailemin bir kalesi var. Öyle harika bir yer değil."

Kız ona baktı, gözlerinin çizgi filmlerdeki gibi dışarı çıktığından emin gibiydi. "Ailenin bir kalesi mi var? Konuşmaya mutlaka bununla başlamalısın."

O da burnunu çekti. "Evet, çünkü hayatımın en büyük amacı, insanların şatomu görmek için peşimde dolanması."

Ona dilini çıkarmak için kendini zor tuttu, ama... haklıydı.

"Bu arada, öylece gidip bir iş bulamazsın," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tatil için yabancı bir ülkeye gidip sonra kalıp çalışmaya karar veremezsin. Bu göçmenlik olur. Tatil değil. Böyle şeyler için izlemen gereken uygun yollar var."

Kız kaşlarını çatı. "Biliyorum. Yeterince para kazanana kadar birkaç hafta için kayıt dışı bir iş bulmayı umuyordum."

"Bunu gerçekten düşünmedin, değil mi?"

Pek sayılmaz. Asıl amacı, hayatından kurtulmaktı. Pislik eski sevgilisinden ve çıkmaz işinden uzaklaşıp, bir kez olsun mutlu olacak bir şey yapmak istiyordu. Tamamen hazırlıksız değildi. Hosteller ve diğer ucuz konaklama yerlerinin listelendiği birkaç seyahat kitabı vardı. Ve Troy Travel şirketinin sunduğu, biriktirmek istediği *Outlander* macerası broşürü. O zamana kadar ucuz seyahat edebilirdi. Kısıtlı bir bütçeyle yaşamaya alışkındı. Eski dairesinin güvenliğinde, bu büyük bir macera gibi gelmişti. Hayatının yolculuğu.

Şimdi ise, Bay Asshat'ın keyfini kaçırmayıyla, büyük macerası daha çok felakete davetiye çıkarmak gibi geliyordu.

Cevap vermediğinde, koltuğuna yaslandı ve kaşlarını kaldırdı, dişleri alt dudağını sıyrırken gözleri onun gözlerine dikildi. Muhtemelen bu ifadeyle "Sana söylemiştim" ya da başka bir üstünlük taslayan aptalca bir şey demek istemişti. Ama tek yaptığı, onun içini titretmektir. Erkekler bu ifadenin ne kadar seksi olduğunu bilmiyorlar mıydı?

? Bu bilinçsiz bir hareket olamazdı, değil mi? Bir keresinde Robert Downey Jr'ın alt dudağını öyle ısırıldığı bir GIF görmüştü ve yirmi dakika boyunca sadece ona bakmıştı. Üstelik Downey'nin büyük bir hayranı da değildi.

Dikkatini o dudaklara verdi ve son öpüşmelerini aniden hatırlayınca, dudaklarını ısırarak isteyen kendisi olmasını diledi.

Boğazını temizledi ve kendini toparlamak için boşuna bir çabayla kitabına odaklandı.

"Tahmin ettiğim gibi," dedi adam. "Sen fantezilerini okumaya devam et. Benim gerçek hayatta halletmem gereken işler var."

Ve işte varsayımsal buzlu su kovası da gitti. Evet, gerçek dünyadaki haline muhteşem fantezisiyle kafasına vurmak istiyordu. Bu adam, gerçekleşmeyi bekleyen ideal ıslak rüyasıydı. Ta ki ağzını açana kadar. O anda onu o aksanı bile kurtaramadı.

Neden hep pislik erkeklerden hoşlanıyordu? Eski sevgilisiyle de aynıydı. Aralarındaki kimya her zaman olağanüstüydü. Muhtemelen bu yüzden ondan ayrılması bu kadar uzun sürmüştü. Tek yapması gereken parmağını kıpırdatmak ve onu yatağa geri sokmaktı, o da tam anlamıyla onun elinde oyuncak olurdu. Şimdi ise pisliklerin en pisliği yanında duruyordu ve şimdiden eski alışkanlıklarına geri dönüyordu. Bir kısmı ona biraz tatlılık katmak isterken, diğer kısmı ise ona atlayıp hayatının yolculuğuna çıkmak istiyordu.

Cidden yardıma ihtiyacı vardı.

Ama bu para gerektiriyordu, bu yüzden şimdilik Jamie Fraser'ın mükemmelliğine odaklanacak ve onun gibi bir adamın gerçekten bir yerlerde var olduğunu hayal edecekti.

Üçüncü Bölüm

Harrison, gümrükte asistanının gelmesini bekliyordu. Neden bu kadar sabırsız olduğunu bilmiyordu ama yine de telefonunu kontrol etti. Asistanı gelir gelmez, yıllık yaz ziyaretleri için atalarının evine ve çılgın ailesinin yanına gideceklerdi. Son dört yıldır, yazlarını ailesini ziyaret ederek, neredeyse batırmak üzere oldukları seyahat imparatorluğunu denetlemekle geçirmişti. Ta ki o devreye girip işleri tekrar yoluna koyana kadar.

Ve bu sezon, adını söylemeyi reddettiği o lanet olası dizinin popülaritesi sayesinde şimdiye kadarki en yoğun sezon olacaktı.

Muhtemelen şova minnettar olmalıydı. Troy Travel, ailesinin şirketi idi. Annesi'nin küçük çaplı oyunculuk kariyeri sona erdiğinde, birlikte bir şeyler yapmak için kurmuşlardı. Babasının bahçıvanlık işi hiç çok kazançlı olmamıştı ama her ikisi de seyahat etmeyi severdi ve şirketi kurmak, seyahat bilgilerini işe koymak için iyi bir bahane olmuştu. Şirket, uzun yıllar boyunca iyi iş yaptı. Paketleri, ailesinin mülkleri ve turist gruplarını çok az kişinin erişebileceği yerlere götüren bağlantıları etrafında şekillenmişti.

Ancak ekonominin durgunlaşmasıyla, rehberli turlara para harcamak isteyen turist sayısı tüm zamanların en düşük seviyesine düştü. Turistlerin sadece görmeleri için değil, içinde kalmaları için de kaleyi açmak, işleri artırmak için büyük bir adım olmuştu. İlk misafirleri bir ay sonra gelecekti ve bu da onun endişelenmesinin bir başka nedeniydi. En son oraya gittiğinde kale ziyaretçileri ağırlayacak durumda değildi ve bir an önce düzeltilmesi gerekiyordu.

Ne yazık ki, babası inatçı bir gurura sahipti ve oğlunun gelip her şeye para saçmasını pek istemiyordu. Ancak, bu bir aile şirketi olduğu için Harrison'ın onlar için çalışmasına itiraz edemedi. Özel bir uzay şirketinde çalıştığı için işinde

özel bir uzay şirketinde çalıştığı için işinde biraz esnekliği olduğu için, yazları tatil yapıp seyahat şirketinin tekrar kara geçmesine yardım etmeye başlamıştı. Neyse ki babası defterlere pek dikkat etmiyordu, bu yüzden Harrison kalede yapılan işlerin çoğunu kendi cebinden ödeyebildi. Sonunda işler tekrar yoluna girmeye başlamıştı. Ailesinin mülkü İskoçya sınırına ve Adını Anmak İstemedikleri Dizi ile ilgili her şeye makul bir mesafede olduğu için, bu deneyimi içeren bir seyahat paketi oluşturmalarına yardım etmişti ve paket yayınlandıktan yirmi dört saat içinde tüm biletler satılmıştı. Sadece satmakla kalmamış, sonraki iki sezon için de tüm rezervasyonlar dolmuştu.

Ama bu kadar öngörülemeyen bir şeye bağımlı olmaktan nefret ediyordu. Elbette, o an için çok popülerdi, ama bunun devam edeceğinin garantisi yoktu. Her zaman popüler olacak, denenmiş ve gerçek yerler etrafında bir iş kurmayı tercih ediyordu. Örneğin, Kral Arthur'un doğum yeri olduğu iddia edilen yer. Stonehenge. Londra Köprüsü. Modalar geçmişti. Şirketinin sunduğu *Downtown Abbey* deneyimini satın alan turist sayısında şimdiden düşüş vardı, ancak o an için hala en çok satan turdu, özellikle de çekimlerde kullanılan malikanenin sahipleriyle arkadaş oldukları ve diğer şirketlerin çoğunun erişemediği bir erişim hakkına sahip oldukları için. Ancak, bir işletmenin finansal refahını hayranların değişken duygularına bağlamak Harrison'a hiç uymuyordu.

O gerçek tarihi seven biriydi ve gerçek tarihe odaklı turlarının, kurgusal fantezilerin en ufak izlerini bile yakalamaya kararlı bir grup insan için bir sirke dönüştürülmesinden hoşlanmıyordu. İskoçya güzel bir yerdi, ama soğuk, nemli ve İskoçlarla doluydu. Garip, batıl inançlı bir halk... Bunu çok iyi biliyordu, çünkü büyükannesi orada doğup büyümüştü ve o... şey, tam bir baş belasıydı.

Ayrıca, tüm deneyimin bir parçası olarak, konuklar işlerin durgun olduğu dönemlerde halka açtıkları şatosunda kaldıkları süre boyunca, o da... kilt giymek zorundaydı. Atmosferi korumak için. Kiltlerden nefret ediyordu. Onun zihninde, bir İngiliz'in kilt giymesi, o İngiliz dörtte bir İskoç olsa bile, neredeyse kutsal bir şeye saygısızlık gibiydi. Kiltlerin rüzgarı geçirdiğinden bahsetmeye gerek yoktu ve dizlerinin çok çıkıntılı olduğunu ve kilt giyemeyeceğini düşünmüştü. Ayrıca, kilt giydiğinde, sayamayacağı kadar çok hayranı tarafından elle taciz edildi, pohpohlandı ve fotoğrafları çekildi. Fotoğraf çekirtmeyi sevmezdi.

İçini çekti. Nicole gibi, hayatının birikimlerini

bir yabancı ülkede dolaşmak için hayatının birikimlerini harcayan insanları anlamıyordu. Özellikle de o ülke, onun büyüdüğü ülke olduğunda. Ve bu aptal kadın orada kalıcı olarak yaşamak istiyordu. Ona kalabilirdi. Güzel, modern Manhattan'daki yüksek katlı evine geri dönebileceği zaman mutlu olacaktı. Gerçi en yakın üç arkadaşından ikisi şu anda bebekler ve evlilikle boğuşuyordu. Bu, onun istediği bir şey değildi, ama onların yeni ev hayatlarıyla dalga geçmekten hoşlanıyordu. Aslında, cehennem gibi bir yaza girmediğinde, genellikle neşeli ve etrafındakiler için hoş biriydi.

Telefonuna tekrar baktı. "Lanet kadın nerede?"

Sonunda bir mesaj geldi ve tıklayarak asistanından gelen mesajı okudu. Ya da eski asistanından, en azından mesaja göre öyle yazıyordu.

Üzgünüm. Son dakika olduğunu biliyorum. Ama geçen yaz gibi bir yaz daha geçiremem ve reddedemeyeceğim bir iş teklifi aldım. Her şeyde bol şans.

İyi şanslar mı? Hiç sanmıyorum.

Sessizce küfretti. Şimdi ne yapacaktı? Ayrılmadan önce tatile çıkmak ve ayrı ayrı uçmak istediğinde bir şeyler olduğunu anlamalıydı. Açıkçası, onu suçlayamazdı. Ailesiyle yaz tatilini geçirmekten kurtulabilseydi, o da kaçırdı. Ama şimdi sıkışıp kalmıştı. Ailesinin işleri ve mali durumunu düzeltmek için bir asistana ihtiyacı vardı ve ailesiyle tanışır tanışmaz kaçmayacak birine ihtiyacı vardı. Orada yaşayan hiç kimse oraya yaklaşmazdı. Ülkedeki çoğu insan, eksantrik Troy ailesinin hikayelerini duymuştu. Her zaman magazin dergilerinin manşetlerinde yer alırlardı. Bu, yılın çoğunu New York'ta geçirmesinin nedenlerinden biriydi.

Anlaşılabilir ya da değil, *eski* asistanı onu ortada bırakmıştı. Ve çaresiz kalmıştı. Nicole'un gümrük kontrolünden geçip yavaşça ilerlediğini görünce aklına gelen fikrin tek açıklaması buydu.

Kötü bir fikirdi. Korkunç. Muhtemelen durumu daha da kötüleştirecekti. Tabii kabul ederse. Ama seçenekleri sınırlıydı, hatta yok denecek kadar azdı. Ve uçuş sırasında defalarca söylediği gibi, o da müsaitti. Üstelik, en azından bu durumda bir artı olan, Adını Söylemeyi Reddettiği Kitap konusunda uzman görünüyordu.

Şimdi, onu işi kabul etmeye ikna etmesi gerekiyordu, ki bu, yüzünün mutlu

sinirli bir ifadeye dönüşmesi, bu işi kabul etmesini ikna etmek kolay olmayacaktı.

Derin bir nefes aldı ve Londra haritasını inceleyen kadının yanına yürüdü.

"Ee, somut bir plan yaptın mı?" diye sordu. "Yoksa hala evsiz ve parasız bir şekilde ülkeyi dolaşmayı mı planlıyorsun?"

Ona sert bir bakış attı ve haritaya geri döndü. "Ben idare ederim, teşekkürler."

Onu kızdırmak, onun yardımını almak için en iyi yol *değildi*. Ancak, kız onu huysuz tarafını ortaya çıkarmış gibiydi. O, kendini kontrol etmek için elinden geleni yaptı ve tekrar denedi. "Sana bir teklifim var."

Kızın kaşları kalktı. "Ses tonundan anladığım kadarıyla müstehcen bir teklif."

Adam kaşlarını çattı. "Bunda uygunsuz bir şey yok." "Yazık. Uygunsuz olduğunda seni seviyorum."

Boğazını temizledi, kafasından uygunsuz görüntüleri silmeye çalıştı ama başaramadı. "Bir iş teklifi."

"İş mi? Beni işe almak mı istiyorsun? Ne için? Bu bir tür *Pretty Woman* mu?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır! Asistanım haber vermeden istifa etti. Önümüzdeki sekiz hafta içinde yapmam gereken çok iş var. Makul derecede zeki, hızlı ve çalışmaktan korkmayan birine ihtiyacım var."

Ve onun çılgın ailesinden kaçmayacak biri, ama bu kısmı eklemedi. Nicole da biraz kaçık biriydi. Aile ağacındaki delilerle çok iyi anlaşırdı.

"Demek beni makul derecede zeki buluyorsun, ha? Sen, tatlı dilli dalkavuk. Böyle konuşmaya devam edersen yanlış bir fikre kapılabilirim."

Yine iç geçirdi. "Hakaret etmek istemedim."

"Bu konuda doğal bir yeteneğin var gibi görünüyor." Kaşlarını çattı. "Bu hayır mı demek?"

Nicole kollarını kavuşturdu ve ona düşünceli bir bakış attı. "Öyle demedim. Uçakta yanıma oturan yabancı bir adamla kaçmadan önce biraz daha bilgiye ihtiyacım var."

"Haklısın. Ne bilmek istiyorsun?"

"Nerede çalışacağım? Ne kadar süreyle? Maaşım ne olacak? Ve bu süre zarfında nerede kalacağım?"

"On bin dolar. ABD doları. Önümüzdeki sekiz hafta boyunca doğrudan bana çalışacak ve ihtiyacım olan her konuda bana yardımcı olacaksın. Ve ailemle birlikte bizim malikanede kalacaksın."

"İki ay sekreterlik yapıp on bin dolar mı?" "Daha az mı istiyorsun?"

O burun kıvırdı. "Ben öyle demedim. Ve seninle ve ailenle mi kalacağım? Senin malikanende mi? Hangi malikane? Şatolu olan mı?" "Bana inanmıyormuşsun gibi soruyorsun."

Omuz silkti. "Fazladan on bin doları harcayacak çok erkek yok, ama bir kızı tek başına alıp kim bilir nereye götürmek için bu parayı verecek pek çok erkek aklıma geliyor."

"O parayı zaten asistanıma ödeyecektim, yani anormal bir masraf değil."

Kaşlarını kaldırdı ve dudağını ısırdı.

Adam iç geçirdi. "Beni Google'da ara," dedi, kadının telefonuna işaret ederek.

Kaşı bir kez daha kalktı. "Daha önce de tuhaf teklifler duymuştum ama..."

Adam yine sinirli bir şekilde iç geçirdi ve kendi telefonunu çıkarıp hızla kendini Google'da aradı. "Ben gerçek biriyim," dedi ve ilk yirmi web sitesinin açıldığı sayfayı, birkaç küçük resimle birlikte kadına uzattı.

"Adım Harrison Troy."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Troy Travel Harrison Troy mu?"

"Mars'a ilk insan kolonisini kurmaya yardımcı olacak Harrison Troy'u tercih ederim, ama şirketin sahibi ailem olduğu için, tabii... Troy Travel Harrison Troy."

Kadın telefonu birkaç dakika daha inceledi, sonra adam elini uzattı. Telefonu ona verdi ama bakmaya devam etti, o kadar uzun süre ki adam kendini rahatsız hissetmemek için zorlandı.

"Ee?" diye sordu.

"Otuz bin."

Dudakları seğirdi. "Yirmi."

Gözleri kısıldı. "Artı, şirketinizden tüm masrafları ödenmiş birinci sınıf *Outlander* paket."

Elini uzattı. "O kelimeyi bir daha ağzına almazsan, anlaştık."

Kaşlarını çattı. "Outland'ı mı demek istiyorsun?"

"Evet," dedi, dişlerini sıkarak. "Başka hangi *O* harfiyle başlayan kelimeyi kastetmiş olabilirim ki?"

Kadın burnunu çekerek güldü. "Tatlım, başka uygun *O ile* başlayan kelime bulamıyorsan, sekiz haftada çözebileceğimden daha fazla sorunun var demektir."

Gözlerini kısarak, onaylamayan bir ifade takınmaya çalıştı, ancak zihni hızla o *O* kelimenin onunla ilgili olabileceği tüm yollara gitti.

"Anlaştık mı?" diye sordu.

Kadın elini sıktı. "Anlaştık."

Ona gülümsedi, kızın gözleri şaşkınlıkla hafifçe büyüdüğünde daha da geniş bir gülümsemeyle.

"Vay canına. Dişlerin olduğunu bile bilmiyordum," dedi kız.

"Olamaz. Birkaç saat önce dilinle hepsini yaladığından eminim."

Kadının ağzı açık kaldı ve adam gülmek için kendini zor tuttu. Tamam, belki biraz huysuz davranmıştı. Ailesini ziyaret etmek onu böyle yapıyordu. Kontrolünü kaybetmemeye çalışacaktı. "Bu arada, otuz bin doları öderdim," dedi.

Kız ona gülümsedi. "Yazımı bir şatoda geçirme şansı için bedavaya bile yapardım."

Bu sefer o burun kıvırdı. "Bunu uzun süre söylemeyeceksin."

Omzundaki çantayı aldı, valizinin sapını tuttu ve onları sessizce bekleyen şoföre uzattı. Onun hızlıca sorduğu soruları duymazdan gelerek, şoförün peşinden bekleyen arabaya doğru yürüdü.

"Bekle, ne demek uzun süre söylemeyeceksin? Bu ne anlama geliyor?" diye sordu. "Harrison. Hey, ne demek istiyorsun?"

O sadece güldü. "Görürsün."

Dördüncü Bölüm

Nikki, onun uzun adımlarına yetişmek için koşmaya başladı. "Harrison? Ne demek istedin?"

O sadece tekrar güldü. Tamam, bu gerçekten iyiye işaret değildi.

Onu terminalin dışına kadar takip etti. Orada bir araba ve şoför kapıyı açık bekliyordu.

"Önden buyur," dedi Harrison, kapıyı ona açarak.

Ne bu kadar komik olabileceğini anlamaya çalışarak gözlerini biraz kısarak baktı. Sonunda içini çekip arabaya bindi. Eğer onu kötü bir şeye sokmaya çalışıyorsa, şoföre kendisini havaalanına geri götürmesini söyleyebilirdi. Her ihtimale karşı, annesine kısa bir mesaj atarak Harrison Troy'dan bir iş teklifi kabul ettiğini ve onun malikanesinde kalacağını bildirdi. Beklendiği gibi, annesi hemen cevap yazarak henüz bilmediği milyonlarca ayrıntıyı sordu. Annesi ile iletişime geçeceğini, sadece nerede olduğunu bilmesini istediğini söyledi.

İşte. Böylece, yalnız seyahat eden bir kadının uyması gereken tüm kurallara aykırı davranıyordu. Somut bir planı yoktu. Bir yabancıнын arabasına biniyordu. Gerçi, tüm uçuş boyunca yan yana oturdukları için tamamen yabancı sayılmazdı. Ve dilini onun boğazına sokmuştu. Ve o da onun. Yine de, onunla arabaya binip kim bilir nereye gitmek, güvenli kalmak için yapılmaması gerekenler listesinde yer alırdı.

Ama Harrison Troy sıradan bir insan değildi. Ara sıra magazin dergilerinin kapaklarını süsleyen, şu anda bile havaalanındaki bazı yolcuların ve onların cep telefonlarının dikkatini çeken, orta derecede ünlü bir milyarderdı. Muhtemelen şu anda onunla çekilmiş düzinelerce fotoğraf ortalıkta dolaşıyordu ve annesi onun nerede olduğunu ve kiminle olduğunu biliyordu. En azından, eğer o bir seri katil çıkarsa,

en azından sorumlu kişinin kim olduğu konusunda bir kayıt kalırdı.

Gittikleri yere kadar onu sorgulamaya devam etmek istiyordu, ama o yolculuğun çoğunu telefonuyla geçirdi. O da pencereden manzarayı seyrederek zaman geçirdi. Amerika Birleşik Devletleri dışında hiç bir yere gitmemişti, bu yüzden onu meşgul edecek çok şey vardı.

"Araba için üzgünüm," dedi Harrison, konuşmalarının kısa bir ara verdiği sırada. "Normalde helikopterle gelirdim, ama şu anda bakımda. Bu araba ile idare etmek zorundayız."

"Oh, sorun değil," dedi, sanki ulaşım aracı seçmek onun için günlük bir olaymış gibi. Aslında, çoğu gün yürüyerek gitmek zorunda kalmak yerine birinin onu bir yere götürmesi bile şanslı sayılırdı. Gerçi helikopterle gitmek gerçekten çok havalı olurdu.

"Peki, bu kale nerede?" "Newcastle

Upon Tyne'den çok uzak değil."

"Hiç duymadım. Ne kadar uzaklıkta?"

"Birkaç saat. Şimdi güzel, uzun ve sessiz bir şekerleme yapmak için iyi bir zaman olabilir."

Gözlerini devirdi. Tamam, belki onun kulağını çınlatıyordu, ama heyecanlıydı, o yüzden buna katlanmak zorundaydı. "Birkaç saatlik mesafe kuzeyde oldukça uzak, değil mi? İskoçya'ya ne kadar yakınsınız?"

Adam içini çekti. "Sınırın yaklaşık bir saat güneyinde."

Adam zaten ona kızgın bir şekilde bakıyordu, muhtemelen bir sonraki sorusunu tahmin ediyordu, bu yüzden heyecandan yerinde duramayan bir çocuk gibi koltukta zıplama isteğine direndi ama yine de sordu. "O kadar yakın olduğunu bilmiyordum! Gidebilir miyiz?"

"Birkaç hafta sonra seyahat turu kapsamında gideceğiz. Ama onun dışında hayır."

Kız arkalarına yaslandı ve sinirli bir nefesle alnındaki saçlarını yüzünden üfledi. "Oyunbozan."

Dudakları seğirdi ama İskoçya konusuna daha fazla yorum yapmadı. "Biraz uyu. Vardığımızda seni uyandırırım."

Ona başka bir soru sormadan, telefonu tekrar çaldı ve o telefonu açarken kız gözlerini devirdi. Kasabaların tepeler ve küçük köyler haline dönüşmesini izlerken bir ara uykuya dalmış olmalıydı, çünkü hatırladığı son şey Harrison'ın onu uyandırmak için dürtmesi idi.

"Geldik," dedi, pencereden dışarıyı göstererek.

Yüzünü, evcil hayvan dükkanındaki bir çocuk gibi camın üzerine bastırdı

ve gördüğü manzara karşısında nefesini tuttu. Bir çift taş kapıdan geçtiler ve birkaç dakika boyunca uzun ve virajlı bir yolda ilerledikten sonra malikane görüldü. Nefesini tuttu.

"Bu bir kale," dedi, heyecandan koltuğunda neredeyse zıplayarak. "Gerçek bir kale gibi."

Adam güldü. "Sana söylemiştim. Bana inanmadın mı?"

"Pek sayılmaz," dedi kız.

"O zaman neden benimle geldin?"

Omuz silkti. "Yapacak başka bir şeyim yoktu ve belki de patolojik bir yalancı değilsindir diye riske girmeye değer diye düşündüm."

Adam başını salladı. "Kararlarında daha dikkatli olmalısın."

"Daha dikkatli olsaydım şu anda bu arabada olmazdım."

"Hmm, doğru. Boş ver o zaman. Devam et."

Kız güldü ve tekrar etrafına bakmaya başladı. Kale, geniş bir açıklığın ortasında yer alıyordu ve tam da hayal ettiği gibiydi. Taş kuleleri, yuvarlak kemerli kapıları ve etrafını saran bakımlı bahçeleriyle, adeta bir masalın canlanmış haliydi.

"Burası nefes kesici," dedi. "Burada yaşayabilseydin, neden buradan ayrılırdın ki?"

"Kısa sürede anlarsın."

"Biliyorsun, sürekli böyle şeyler söylüyorsun. Bu pek güven verici değil."

Adam sadece gülümsedi ve dikkatini tekrar telefonuna verdi.

"Madem ailenizin bir kalesi var, neden kont ya da şövalye falan değilsin?"

Harrison ona alaycı bir gülümseme attı. "Çünkü bu malikaneye ilk sahip olan ünlü atası, aslında oldukça bilinmeyen bir baronun küçük oğlunun metresiymiş. İlişkileri sona erdiğinde, kadın oldukça özenle emekliye ayrılmış ve bir nevi teselli ödülü olarak kaleyi vermişler. Sonraki nesiller ise," diye kendini işaret ederek devam etti, "bu mütevazı malikaneye sahip olmanın şüpheli zevkini yaşamışlar, ama unvan kazanamamışlar."

"Eski sevgilisi ona bir şato mu verdi? Benim eski sevgililerimden en fazla birkaç aylık Netflix aboneliği almıştım, o da şifresini değiştirmeyi unutmadan önce."

şifresini değiştirmeyi hatırlamadan önce en fazla birkaç ay

O gülerek, "Aslında daha çok büyük bir malikane gibi."

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldandı kadın. Tabii, Buckingham Sarayı falan değildi. Ama oranın kesinlikle bir kale olduğu şüphe götürmezdi. Beverly Hills'teki o devasa malikanelerin çoğunu hizmetçi odaları gibi gösterebilirdi.

Araba, malikanenin arka tarafına doğru giden yolu takip etti. Ön taraftan uzaklaştıkça, mülk daha bakımsız hale geliyordu. Yabani bitkiler her yeri kaplamış, kaleye daha ürkütücü ve terk edilmiş bir görünüm vermişti. Kale duvarlarının bir kısmı yıkılmış, kalan kısımlar sarmaşıklarla kaplanmıştı ve çok gerekli onarımlar için iskele kurulmuştu. En azından öyle umuyordu. Şu anda iskele, sadece duvarları desteklemek ve tüm yapının devrilmesini önlemek için orada duruyor gibi görünüyordu. Mülkün arka kısmı ön kısmından o kadar farklıydı ki, neredeyse iki farklı yer olduğunu hayal edebiliyordu. Ya da ön kısmın sadece bir cephe olduğunu. Hollywood filmlerinde olduğu gibi, gerçek binaların sıralandığı bir caddede yürürken, birine girip ön cephelerin sadece iki tahta parçasıyla tutturulmuş dekor olduğunu fark ettiğiniz gibi.

Araba durdu ve Harrison ya da şoförün kapıyı açmasını beklemeden dışarı çıktı. Alacakaranlıkta çökmekte olan binaya bakakaldı. Oh, hala muhteşem bir eski binaydı, sıcak bir öğleden sonra piknik sepetiyle ziyaret edip, sonra da güzel, konforlu otele dönmekten keyif alacağı bir yerdi. Ama şimdi, birinin kalabileceği, hatta kalıcı olarak yaşayabileceği bir bina olmaktan çok, bir kale kalıntısı gibi görünüyordu.

"Alberth Kalesi'ne hoş geldiniz." Harrison arabadan indi ve yanına geldi. "Ee?" diye sordu. "Eski yer hakkında ne düşünüyorsun?"

Eski demek doğrudu. Derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "The Money Pit filmini izledin mi hiç?"

O, onu şaşırtan derin ve gür bir kahkaha attı. "Henüz hiçbir şey görmedin," dedi ve onu içeriye götürmek için elini beline koydu. "Hadi."

Birkaç hizmetçi, bagajlarını almak için dışarıya koştu. Nikki, hem şımartılmış hem de rahatsız hissederek bagajını onlara uzattı. Sanki bagajını kendisi taşımak yerine onlara vermek için özür dilemesi gerekiyormuş gibi. Bunun onların işi olduğunu ve muhtemelen aldırmadıklarını biliyordu, ama yine de

tuhaftı.

İçeri girmeden önce yukarıdan bir ses yankılandı. Harrison durdu ve gözlerini kapattı.

"O ne?" diye sordu Nikki.

"Hiçbir şey, aldırma."

"Burası da hayaletli mi? Hayaletler dost canlısı olduğu sürece fena olmaz."

"Hayalet falan yok," dedi Harrison, yüzü gergin.

"Woouoooo!" ses tekrar yankılandı.

Nikki kaşlarını kaldırdı. "Ne diyordun?" Neler olup bittiğini daha iyi görmek için geri adım attı. Kalenin tepesinde, siperlerin üzerinde, soluk renkli, çıplak, beyaz bir şey sallayan küçük bir Yoda figürü gibi bir şey duruyordu...

"O bir gecelik mi?" diye sordu Nikki.

Harrison elini yüzüne sürdü ve hizmetçilerden birine döndü. "Git anneme söyle, büyükanne yine kaçmış."

Uşak başını sallayıp koştu ve Nikki Harrison'a döndü. "Büyükanne mi? Orada rüzgarda sallanan parçalarıyla duran senin büyükannen mi?"

O, kadına kaşlarını çatarak baktı. "Maalesef, evet." "Bunu sık sık yapar mı?"

"Maalesef, evet."

Onlar izlerken, smokin gibi bir kıyafet giymiş, belki de uşak olan biri, onu yakalamak için dışarı çıktı. Ama ona ulaşamadan, kız yüksek sesle "Whoop!" diye bağırdı ve diğer yöne koşarak uzaklaştı. Nikki, tüm bu olay Harrison'ı üzmüş gibi görüldüğü için gülmemek için elini ağzına kapattı. Ama cidden... ufalanan kaleler, çıplak büyükanneler? Ne halt yediğim yere düştüm ben?

Beşinci Bölüm

Harrison, Nikki'yi eve götürdü, onu durup etrafa bakmasına izin vermeyecek kadar hızlı yürüdü. Zaten pek bir şey göremezdi. Şatonun bu bölümünde pek elektrik kullanmıyorlardı. Elektriği turistler için ayırmışlardı ve aile odalarında çoğunlukla mum ve fener kullanıyorlardı. Evin geri kalanının çoğunda elektrik tesisatı yenilenmesi gerekiyordu.

"Işıklar için özür dilerim," dedi ve onu mutfığa götürdü.

Devasa şöminede ateş yanıyordu ve mekana sıcak, ev gibi bir ısıltı veriyordu. Mutfak genişletilmiş ve son teknoloji ekipmanlarla donatılmıştı, ancak orijinal şömine bırakılmıştı ve dekor, orijinal taş işçiliğini merkezine alıyordu. Mekan muhtemelen birkaç yüz yıl önceki haliyle aynıydı... paslanmaz çelik aletler hariç.

"Burası çok şirin!" dedi Nikki, etrafına kocaman bir gülümsemeyle bakarak.

O da etrafına bakarak, onun gülümsemesini daha küçük ölçekte taklit etti. Onun coşkusu bulaşıcıydı. Kendini tutamadı. Burayı işlevsellikten başka bir şey olarak hiç düşünmemişti, ama bu yerin belli bir cazibesi vardı. Tabii başlarına yıkılmadığı sürece.

"Acıktın mı?" diye sordu. "Uçak yemeği berbat."

Kız güldü. "Ekonomi sınıfında insanlara ne yediklerini bir görmelisin. Ama evet, ben bir şeyler yiyebilirim."

Buzdolabını bir dakika karıştırdıktan sonra, sonunda biraz tavuk artığı, peynir ve meyve çıkardı. Hepsini birkaç peçeteye birlikte masaya koydu. Ve bir şişe şarap.

Kadın buna kaşlarını kaldırdı. "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun, Bay Troy?"

Adam kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır. Ama meyveyle çok iyi gider ve açıkçası, uzun bir gün oldu ve daha da uzayacak."

Kadehini kaldırdı ve uzun bir yudum aldı. "Vay canına, bu harika.

günün iyi geçtiğini söyleyebilirim. Birinci sınıfta uçtum. Seksi ama çekingen bir İngiliz beyefendiyle hoş bir öpüşme seansı yaşadım."

Ağzı açık kaldı, ama o itiraz etmeden önce konuşmaya devam etti. "Ve *İngiltere'deyim*. Bir *şatoda*. Tabii "Komik," dedi ve uzun bir yudum aldı.

"Komik," dedi adam, uzun bir yudum alarak.

"Ayrıca, çok para kazanacağım bir iş teklifi aldım. Ve yakışıklı öpüşme arkadaşım, şimdiye kadar gördüğüm en havalı mutfakta bana yemek yediyor. Bence bu güzel bir gün."

Adam kaşlarını kaldırdı, şaraptan gelmediğini düşündüğü beklenmedik bir sıcaklık içini kapladı. "Beni yakışıklı mı buluyorsun?"

Gözlerini onun üzerinde gezdirdi. "Fena değilsin." "Bu heyecan verici iltifat için teşekkür ederim."

Omuzlarını silkti. "Hey, artık benim patronumsun. Söylediklerimin yanlış anlaşılıp işten kovulmamla sonuçlanmasını istemem."

O gülümsedi. "Haklısın. Ama genel olarak, bir çalışanı bana yakışıklı dediği için kovmam."

Kadın güldü. "Bunu bilmek iyi."

"Ayrıca, işten atılmadan çok daha ileri giden bazı insanlar tanıyorum."

"Öyle mi? Anlat bakalım," dedi kız gülümseyerek.

O başını salladı. "Çok uzun bir hikaye." "Bir gün bana anlatmak zorundasın."

"Bakalım, ama konuyu açmışken, artık senin patronun olduğuma göre, artık öpüşme seansları olmamasına dikkat etmeliyiz." Bu üzücüydü, ama yine de sınırlar vardı.

Kız ellerini kaldırdı. "Hey, ben şikayet etmiyorum." Adam kaşlarını kaldırdı ve kız sırıttı. "Yani, zevk almadım demiyorum, ama artık sen benim patronumsun. Kesinlikle yasak."

"Bunu bilmek iyi."

"Yine de biraz yazık. Önümüzdeki günlerde o öpücüğü rüyamda göreceğim herhalde."

Ağzı tekrar açık kaldı. "Hiç filtre yok sende, değil mi?"

Ona parlak bir gülümseme attı. "Oh, var, ama gözlerinin yuvalarından fırlamasını izlemek çok daha eğlenceli."

O burnundan soludu ve ağzına birkaç üzüm attı.

"Cidden, endişelenmene gerek yok. Bunu mahvetmem imkansız."

Sonunda kendi başınasın. Ailen yok. Erkek arkadaşın yok. Bağımlı olduğun kimse yok. Biraz korkutucu ama bir kez olsun kendi yolunu çizmek harika bir şey."

"Anlaşılabilir. Ama teknik olarak, sana her şeyi ben sağlıyorum—yemek, barınma, para. Bu, kendi kendine yetme hedefini tamamen ortadan kaldırmıyor mu?"

Kız başını salladı. "Hayır. Sen benim patronumsun. Beni çok çalıştıracağını varsayıyorum, bu da bana verdiğin her şeyi hak edeceğim anlamına geliyor. Eğer birlikte olsaydık, her zamanki gibi bir erkeğin bakımı altında olurdum. Bir daha asla romantizmle hayatta kalmayı karıştırmayacağım."

Bu ilginç açıklamaya cevap veremeden, ailenin uşağı Austin mutfığa sendeleyerek girdi, dağınık takım elbisesini düzeltip maraton koşmuş gibi nefes nefese kaldı. Nikki, muhtemelen bayılmayacağından emin olmak için ona yardım etmek için ayağa kalkmaya başladı, ama Austin onu eliyle durdurdu. Gri saçları birkaç yerinden tuhaf bir şekilde dışarı çıkmıştı ve uzun, sırık gibi vücudu omuzlarında hafifçe kamburlaşmıştı. Yüzü tuhaf, neredeyse mor bir renkteydi ve bu onu açıkça endişelendirdi.

"İyi misiniz?" diye sordu.

Adam ona hafifçe eğildi. "Mükemmel, bayan. Teşekkür ederim. Özür dilerim, efendim," dedi Harrison'a dönerek. "Sizi merdivenlerde karşılamak istemiştım. Maalesef... alıkonuldum."

"Önemli değil, Austin. Büyükanнем yerleşti mi?" "Evet, efendim. En azından öyle sanıyorum."

Harrison anlayışla başını salladı. "Austin, bu yeni asistanım Bayan Nicole Franklin. Eşyalarını odasına götürür müsün?"

"Elbette, efendim," dedi, asistan değişikliğini sorgulamadan. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, efendim? Hanımefendi? Belki biraz daha yemek?"

"Hayır, teşekkürler Austin. Ben hallettim." "Çok iyi, efendim. Eşyalarınızı halledeyim."

Girdiğinden çok daha fazla haysiyetle geri çekildi. En azından rengi düzelmişti. "O senin uşağın mıydı?"

Harrison başını salladı ve tavuktan bir ısırık aldı. "Ben doğmadan önce de ailemizin hizmetindeydi."

"Vay canına. Kaç yaşında?"

Harrison biraz kaşlarını çattı. "Tam olarak bilmiyorum. Bir ara öğrenmeliyim." "İyi fikir olabilir. Biraz... yaşlı görünüyor, sanırım

"

Harrison güldü. "Austin ben küçükken de böyleydi." "Şimdi emeklilik yaşına gelmiştir herhalde."

"Bir keresinde bu konuyu açtım. Bütün gün oturup hiçbir şey yapmaktansa işinin başında kalmayı tercih ettiğini söyledi. Bu yüzden onu işinde bıraktık. Dürüst olmak gerekirse, Austin'in olmadığı bir yer hayal edemiyorum. Ayrıca, o benden daha uzun süredir burada yaşıyor. Burası onun evi."

"Harika birine benziyor." "Öyledir," dedi.

Annesi, onun özellikle sevimli veya tatlı bir şey yaptığını düşündüğünde ona gösterdiği gülümsemeyle ona gülümsedi. O, kadının dudaklarına o gülümsemeyi getiren ifadeyi silmek için kadehindeki şarabı bir dikişte içti.

Kendi şarabından bir yudum aldı ve sonra ona başını salladı. "Biliyor musun, bu günün nasıl başlayacağından emin değildim. İyi bittiğine ve senin de güzel bir gün geçirdiğine sevindim."

"Ben mi?"

"Evet. Örneğin, uçma korkunu yendin." O suratını astı.

"Korkmuyorum."

Kaşları kalktı. İkisinin de bunun yalan olduğunu biliyordu, ama tartışmaya girmediler.

"Üstüne üstlük harika bir yeni asistan buldun," dedi kadın. "Kendimi övmek istemem ama ben harikayım."

O buna güldü. "Göreceğiz." "Ah."

Ona selam vermek için tavuk bacağına kaldırdı. Kız başını salladı, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra ona daha dikkatli baktı, kaşları çatılmıştı.

"Ne?" diye sordu.

"Seni anlamaya çalışıyorum."

Adam kaşlarını çattı. "Ne demek?"

"Bütün gün bana zorluk çıkaran sıkıcı bir İngiliz misin, yoksa bana soğuk tavuk ve harika bir şarap ikram eden biraz cana yakın bir beyefendi misin?"

"Seni beslemem lazım. Açlıktan ölürsen bana bir faydan kalmaz."

"Bu doğru," dedi kız, parmaklarıyla bir parça tavuk daha alıp ağzına attı. "Ama soruma cevap vermedin."

Çünkü soruyu beğenmemiştir. "İkisi de olmadığımı kim söyleyebilir? Gerçi sıkıcı İngiliz kısmına itirazım var. Ve biraz cana yakın kısmına da. Bana yakışıklı demeye devam et."

Kız buna güldü. "Bence sarhoşsun."

"Tanrım, umarım öyledir."

Aşağıya baktı ve şarabın çoğunun bittiğini gördü. Kafası nihayet ihtiyaç duyduğu o hoş sersemlik hissine kavuşmuştu.

"Öyleyse, büyükannenin neden mahalleye kendini gösterdiği söyleyecek misin?"

Bir ısırık daha aldı, komşuları olduğunu düşünerek titredi. Yolun aşağısındaki köylüler yeterince kötüydü. Eğer tükürecek mesafede gerçek insanlar olsaydı, muhtemelen günlerinin çoğunu davalarla uğraşarak geçirirdi.

Nikki hala ona bakıyordu ve o içini çekti. "Büyükannem biraz eksantrik biridir."

Kız gülümsedi. "Anladım."

"Ama zararsızdır. Çoğunlukla." "Çoğunlukla mı?"

Omuz silkti ve şişeden bir yudum daha şarap içti, sonra şişeyi uzatıp son damlaları kızın kadehine döktü.

"Beni sarhoş etmeye çalışıyorsan, biraz geç kaldın galiba."

Adam sırttı. "Sana yapmayacağımı söyledim, ama şarabı boşa harcamak yazık olur. Ayrıca, ailenin geri kalanıyla tanıştığında ihtiyacın olacak."

Kız, meraklı bir köpek yavrusu gibi başını eğdi. "İnsanları böyle tedirgin etmekten hoşlanıyor musun?"

Bu onu bir an için şaşırttı. Öyle miydi? "Seni nasıl tedirgin ettim?" "İyi bir izlenim bırakmak isteyen bir yeni gelene, "Not aldım. Özür dilerim." Boş bardağına biraz gözlerini kısarak baktı. "Fazla arkadaşım yok."

"Anladım. Özür dilerim." Boş bardağına biraz gözlerini kısarak baktı. "Çok arkadaşım yok."

Kızın kaşları kalktı ve o, şaşkın bakışını eliyle savuşturdu. "Sadece insanlarla birlikte olmaya biraz alışkın olmadığımı demek istedim. Çalışanlarım ve meslektaşlarım dışında, sadece poker kulübümdeki arkadaşlarım var. Onlar da benim onlara zorluk çıkarmama alışkınlar."

"Bunu programına not alayım."

Adam güldü. "Tamam, sanırım artık yatmalıyız. Hala yukarı çıkabiliriz."

Kadın tekrar güldü. "İyi fikir. Dünya biraz sallanmaya başladı."

Çabucak ortalığı topladı ve onu mutfağın kapısına kadar geçirdi. O geçerken kapıyı açık tuttu ve elini sırtına koydu. Kız ona baktı, gözleri biraz büyümüşü ama dokunmasına itiraz etmedi. Elini sırtında gezdirme isteğine zar zor direndi. Bu çok uygunsuz olurdu, ama bu isteği neredeyse yenemiyordu. Şaraptan olmalıydı. Asistanlarıyla flört eden ya da başka şeyler yapan biri değildi. Ama o da sıradan bir asistan değildi.

Onu odasına kadar geçirdi ve o içeri girerken dışarıda bekledi. "Bu gece ihtiyacınız olan başka bir şey var mı?" diye sordu, garip bir şekilde ondan ayrılmak istemiyordu.

"Hayır, teşekkürler. Benim için her şey yolunda." Etrafına bakındı, gülümsemesi biraz soldu.

Kapı çerçevesine yaslandı. "Hayalindeki gibi değil, değil mi?"

Ona utangaç bir gülümseme attı. "Gerçekten çok havalı, yanlış anlama. Sadece biraz daha... beklediğimden daha eski."

"Evet, şey, bu ev on üçüncü yüzyılda inşa edildi. Tamamen yeni görünmesini bekleyemezsin."

Kız tekrar gülümsedi. "Bu doğru." Elini kapıya koyarak, kendi odasına gitme zamanının geldiğini ona açıkça belli etti.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, ben hemen yan odadayım."

Ona yavaşça gülümsedi ve kalp atışları iki katına çıktı. Ona dokunmamak için bir adım geri attı. Ne olduğunu anlamıyordu. Bu kadın onu deli ediyordu ve daha yeni tanışmışlardı. Onun yeni çalışanı olduğu gerçeğini saymıyoruz bile. Onun yanındayken kafasını toparlaması gerekiyordu, ama onu her gördüğünde uçaktaki öpücükleri aklına geldiği için bu çok zordu.

O ateşli, fantezilere yol açan öpücük, pantolonunu birden rahatsız edici bir şekilde daraltmıştı. "Peki," dedi, bir adım daha geri çekilerek, "yarın uzun bir gün olacak. Mülkü gezeceğiz ve misafirler gelmeden önce tamir edilmesi gereken her şeyi not alacağız, sen biraz

dinlen."

"Kulağa harika geliyor. Burayı görmek isterim."

"Güzel. Peki, sabah görüşürüz."

"İyi geceler, Bay Troy."

"Bana Harrison diyebilirsin."

"İyi geceler, Harrison."

Geri çekildi ve odasına gitti, içeri girmeden önce arkasını döndü. Kız hala kapının önünde duruyordu. Gülümsedi ve el salladı, sonra odasına girdi.

Adam iç geçirdi. Eve dönüşünün böyle olacağını hiç hayal etmemişti. Yarın uzun, ama belki de tamamen berbat olmayan bir gün olacaktı.

Nikki, gece yarısı, idrar torbasındaki dayanılmaz baskı ile uyandı. Yapmak istediği son şey, karanlıkta, elektriksiz, ürkütücü bir şatoda, hele de yabancı bir yerde dolaşmaktı. Ama idrar torbası ona başka bir seçenek bırakmıyordu.

Soğuk havadan biraz titreyerek yorganı geri attı. Haziran ayıydı, geceleri bu kadar soğuk olmasını beklemiyordu. Ama görünüşe göre kalelerin cereyanlı yapısı sadece kurgu değildi. Mümkün olduğunca çabuk işini bitirip sıcak yorganın altına geri dönmek umuduyla yataktan atladı. Koridordan koşarak sonundaki banyoya gitti ve işini hallederken el fenerinin duvarlara düşen garip gölgelerden çok rahatsız olmamaya çalıştı.

İşini bitirip kapıyı açtığı anda, el fenerinin pili bitip sönmüştü.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve el fenerini iyice salladı. Hiçbir şey olmadı.

İçini çekip koridorda dikkatlice ilerledi, solundaki ve sağındaki kapılara bakarak. Onun odası hangisiydi? Başı ağrıyordu ve bulanık görüşü, neredeyse hiç olmayan ışığı daha da kötüleştiriyordu. Koridorun diğer ucunda olduğunu biliyordu. Odaların çoğu tamamen karanlıktı, kemerlerin altından tek bir ışık bile sızılmıyordu. Gece yarısı olduğu için bu şaşırtıcı değildi. Ama ateşinin hala yandığından emindi...

Sonunda, hafif aralık olan ve içinden yanan ateşin yumuşak ışığı sızan bir kapı buldu ve minnetle kapıyı itip açtı, ardından arkasından kapıyı kapattı. Ateş, odayı hala yeterince ılık tutsa da, sadece çok az ışık saçan közlere dönüşmüştü.

Zar zor. Ateşi biraz daha körüklemek isterdi, ama zonklayan başı onu doğrudan yatağa yönlendirdi. Yorganın altında yeterince sıcak olurdu.

Yatağa tırmandı ve kalın battanileyelerin altına girerek içini çekti. İşte bunu kastetmişti. Neredeyse hemen uykuya daldı, onu uyandırmaya çalışan hafif bir horlama sesi olmasına rağmen.

Altıncı Bölüm

Harrison yuvarlandı, zihni uykuya dalmak üzereyken hissedilen o sisli haldeydi. Ona sokulan sıcak beden gerindi ve iç çekerek ona daha da yaklaştı.

Kollarını ona doladı, sırtını okşarken, onun kolları da onu sardı, dudakları çenesini okşayarak ağzını buldu. O da onu öptü, bunun şimdiye kadar gördüğü en canlı rüya olduğunu düşünerek. Ve bu rüyadan hiç uyanmak istemedi.

Sonra kızın dili dudaklarını geçti ve bacağı onun kalçasına dolandı, vücudunun çok uyanık bir kısmını kızın sıcak, davetkar ve *çıplak* bir kısmına yaklaştırdı. Kız yumuşak bir inilti çıkardı ve daha da yaklaştı.

O da aynı anda uyandı. Hızla birbirlerinden ayrıldılar ve yatağın iki yanına koştular. Yatağın çok büyük olmamasına rağmen, birbirlerinden sadece bir metre kadar uzaktaydılar.

Yorganlar boğuşma sırasında kaydı ve Nicole çığlık atarak yorganları göğsüne çekti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Çılgınca etrafına bakındı. "Giysilerim nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

"Uyuyordum, yaptığım şey buydu," dedi, battaniyeleri göğsüne tutarak.

"Sen bana sarılmaya karar verene kadar ben de öyleydim. Yanlış anlama, uyanmak için çok hoş bir yol ama gizli baştan çıkarma taktiklerini alışkanlık haline getirmiş gibisin. Bu bir Amerikan geleneği mi? Birkaç yıldır bu ülkede yaşıyorum ama böyle bir şeyle hiç karşılaşmadım." "Tüm Amerikalılar adına, kırıldım. Sadece uyuyordum ve uyandığımda kendimi seninle dolanmış halde buldum. Çıplak. Neler oluyor?"

Biz... yapmadık, değil mi?"

"Bunu hatırlardım." Kaşlarını çatı. En azından böyle bir şeyi hatırlayabileceğini umuyordu.

"Peki, o zaman neden benim yatağında çıplak yatıyorsun?"

"Bu soruyu senin cevaplayacağını ummuştum. Sonuçta *benim* yatağında çıplak yatıyorsun."

"Hayır, değilim," dedi, odanın etrafına bakarak sözünü keserek. "Aman Tanrım, evet, öyleyim. Ne oldu bilmiyorum. Dün gece tuvalete kalkarken kafam karışmış olmalı. Çok üzgünüm... Ama çıplak değildim..."

Etrafına bakındı. "Ah, işte burada." Birkaç metre ötedeki yerde duran büyük bir tişörtü işaret etti. "Gece yarısı terlemiş olmalıyım."

"Çoğu insan battaniyeyi tekmeler."

Omuz silkti. "Ben örtünmeyi seviyorum. Soyunmak, battaniyemi üzerimde tutup terlememek anlamına geliyor."

Ona bakakaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, aklında bunun nasıl bir manzara olduğu ile ilgili görüntüler dolaşıyordu ve mantıklı bir cevap bulamıyordu.

"Çoğu zaman yaptığımı fark etmiyorum. Öylece oluyor." Çarşafı göğsüne daha sıkı bastırdı. "Bir saniye arkanı dönersen, kalkıp alırım."

Ama kaçmaya fırsat bulamadan, odasının kapısı birden açıldı.

"Gelmişsin!"

Ses odada yankılandı ve Harrison ellerinin arasına inleyerek, uyanmadan önce öpüşürken bıraktığı izleri örtmek için bir yastık kapladı. Eğer bunun bir faydası olacağını düşünseydi, yastığı ona fırlatırdı. Ama annesi, uçan bir kaz tüyü yastığı gibi küçük bir şeyin onu durdurabileceğini hiç düşünmezdi.

"Günaydın, anne."

Daha dik oturdu ve battaniyenin vücuduna sıkıca sarıldığından emin oldu. Çıplak uyumayı severdi. Nicole'un kazara soyunmasından farklı olarak, bunu kasten yapıyordu. Bu gerçek, zaten kötü olan durumu daha da kötüleştiriyordu.

Odanın aniden aydınlanmasına gözlerini kırptı. Annesi, eski Hollywood filmlerindeki gibi gösterişli bir hareketle açtığı pencereden giren güneş, gözlerini tam olarak kullanamadan retinelerini yakacaktı.

"Oh," dedi, Nicole'un battaniyenin altında kıvrılmış olduğunu görünce duraksayarak. "Görünüşe göre bir şeyi böldüm."

"Hayır, kesmedin. Bu..." Ne olduğunu bilmiyordu. "Sadece bir yanlış anlaşılma."

"Hmm. En azından bizi tanıştı, Harry. Kaba olma."

Harrison, bunun ne kadar kötü görüneceğini bildiği için neredeyse utançtan yerin dibine giriyordu. Ve açıklasa bile ona inanmayacaklarını biliyordu.

"Kimse sana Harry demedi demiştin," diye fısıldadı Nicole.

"Arkadaşlarımın bana Harry demediğini söyledim. O benim arkadaşım değil." Annesi'ne döndü. "Anne, bu Nicole Franklin. Nicole, bu annem, Francine Troy."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Troy," dedi Nicole, bu durum karşısında etkileyici bir sakinlik sergileyerek. "Bana Nikki diyebilirsiniz."

"Oh, harika. Güzel takma isimleri severim. Bana Francie diyebilirsin. Herkes öyle diyor."

Oğluna döndü. "Gerçekten canım, eve kadınları getireceksen önceden haber versen iyi olur. En azından kapı koluna bir kravat falan as. Yoksa siz gençler artık çorap mı kullanıyorsunuz?"

"Anne," dedi, annesinin düşüncelerini gerçekten başlatmadan önce durdurmak umuduyla.

"O senin kız arkadaşın mı?" diye sordu. "Hayır. Nicole..."

"Fahişe mi?"

"Anne! Tabii ki değil."

Annesi omuz silkti ve Nicole'a döndü. "Alınma canım. Fahişeye benzediğini söylemiyorum, ve öyle olsan bile seni yargılamam. Ama fahişe, sıradan bir kız arkadaşından çok daha ilginç olurdu. Ya da onun eve getirdiği diğer altın avcılarından. Sen altın avcısı mısın canım?"

Nicole'un dudakları seğirdi. "Hayır, hanımefendi. Ben altın avcısı değilim. Ya da fahişe.

Eğer hala bu konuda şüpheleriniz varsa."

"Harika. Peki, o zaman. Kimsin sen?"

"Onun asistanıyım."

Annesi ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. "Peki ona tam olarak ne konuda yardım ediyorsun, canım?"

"Anne!"

"Oh, rahatla biraz oğlum. Sonuçta senin yatağında çıplak duruyor. Bu gayet makul bir varsayım. Son günlerde çok gerginsin, stresini azaltmak için birini işe alsan iyi olur, anlarsın ya

Pretty Woman'ı izledin mi? Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Nikki."

"Ben de," dedi Nikki. "*Pretty Woman*'ı hep sevmişimdir. Ama tekrar söylüyorum, fahişe değilim. Bu noktayı herkesin anlamasını istiyorum."

"Aman Tanrım, anne," dedi Harrison, aniden yerin dibine girmek isteyen utangaç bir on beş yaşındaki çocuk gibi hissederek.

"Fahişe kim?" diye sordu kız kardeşi Amy, burnunu telefonuna gömmüş bir şekilde içeri girerken. Kız kardeşi bakışlarını ona çevirdiğinde Harrison içinden inledi. "Merhaba Harry. Yanındaki kim? O senin fahişen mi?"

"Nikki," dedi Nicole, yastık yığınınından ona el sallayarak. "Asistanım. Fahişe değil. Sen kimsin?"

"Amy, Harry'nin kız kardeşi." "Memnun oldum."

"Çoğu insan böyle düşünmez ama duymak güzel." Amy ona döndü. "Artık işini eve mi getiriyorsun, Harry?"

"Amy!" Harrison dedi.

Nicole'un odadan fırlayıp çıkmasını bekledi, ama Nicole sadece başını yana eğip kız kardeşine baktı.

"Gereksizdi, ama çok iyi bir cevap," dedi.

"Teşekkürler. Öyleyse sen fahişe değilsin? Hayal kırıklığı. Daha önce hiç tanışmamıştım," dedi Amy.

"Kimse fahişe değildir!" Harrison dedi.

"Tamam, bağırmana gerek yok," dedi Amy, sonunda ona bakarak, gözleri belirsiz bir ilgiyle Nicole'e kaydı.

Annesi omuz silkti. "Gerçekten mi, Harry? Seni yatakta bir kadınla çıplak bulduğumuzda ne düşünmemizi bekliyorsun? Her zaman çok meşgulsün. Eski usul bir şekilde bir kadını yatağa atacak zamanı bulduğunu hayal edemiyorum, bu yüzden bana gayet mantıklı bir varsayım gibi geliyor."

Biri onu öldürmeliydi. Hemen. Tavana bakarak, büyük bir taş parçası düşüp kafasına çarpmasını diledi.

Ama olmadı.

İçini çekti. "Eğer habersiz gelmeseydin, hiçbir şey bulamazdın," dedi ve battaniyeyi atmak için uzandı, ama altında çıplak olduğunu hatırladı. "Ve dürüst olmak gerekirse,

ben de bizim adımıza biraz kırıldım, çünkü yatakta bir kadın varsa, ona para verdiğim için burada olduğunu varsayıyorsun."

"Eğer o senin asistanınsa, teknik olarak ona para ödüyorsun," dedi Amy.

"Seks için değil!"

"Yani seks yapıyorsun."

Harrison dişlerini o kadar sıkı sıkı ki dişleri ağrıdı. Alnındaki damar tekrar zonklamaya başladı. Patlayıp onu bu ızdıraptan kurtarmasını bekledi, ama şimdilik şanssızdı.

Nicole elini kaldırdı ve annesi kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Evet, canım?"

"Biz seks yapmıyoruz. Bana para ödüyor, ama seks için değil. Ben fahişe değilim. Daha önce de söyledim."

"Ama sen çıplak oğlumun yanında yatıyorsun, değil mi?"

Nicole cevap verecekmiş gibi nefes aldı ama yerine Harrison'a döndü. "Ailen, Dr. Phil'in sınırlar hakkındaki bölümünü izlese iyi olur."

O burun kıvırdı. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

Austin, çaydanlık ve fincanla dolu ağır bir tepsiyi taşıyarak içeri girdi. Yatakta çıplak duran ikisine bir bakış attı ve gözünü bile kırpmadan kapıya döndü. "Başka fincan getireyim efendim."

"Hayır, Austin, gerek yok..." Ama uşak çoktan odadan çıkmıştı. Harrison yine iç geçirdi ve annesine döndü. "Neden buraya böyle daldın?"

"Seni bir yıldır görmedim," dedi annesi. "Ve sabahın her saatini uyuyarak geçirdin. Beklemekten yoruldum. Ayrıca, dediğim gibi, içeri girip seni başka bir şeyle meşgul bulacağımı hiç beklemiyordum."

"Meşgul değildik." Annesinin yüzündeki ifade, ona tek kelime bile inanmadığını gösteriyordu ve durumun nasıl görüldüğünü düşününce onu suçlayamıyordu.

"Bir yanlış anlaşılma oldu," dedi Nicole. "Gece yarısı tuvalete kalkınca kafam karıştı ve yanlış yatağa girdim. Başka bir şey olmadı."

Ancak bu, kıyafetlerinin neden yerde değil de üzerinde olmadığını açıklamıyordu. Ama Harrison bu düşüncesini kendine saklamanın daha iyi olacağını düşündü.

"İzninizle, biz kalkıp..." Harrison cümlesini bitiremeden, elinde gazetesi olan babası içeri girdi. Kahretsin.

"Günaydın, oğlum. Seni görmek güzel," diye mırıldandı ve gazeteyi

. "Bunu gördün mü, Francie? Rutabaga kriziyle ilgili başka bir makale. Ne yazık."

"Evet, canım," dedi annesi, sıkılmış ve yatıştırıcı bir ses tonuyla, sanki oğlunun söylediklerini hiç duymamış gibi. Ya da çok fazla duymuştu. "Thomas, oğlumuzun misafiri var. Kaba olma."

"Öyle mi? Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı. Sonra başını kaldırıp gözlüklerinin üzerinden Nicole'e baktı. "Fahişe mi?"

Annesi başını salladı. "Hayır, canım. Asistan."

Babası burnunu çekip gazetesine geri döndü. "Ne yazık, Francie, şuraya bak," dedi, gazeteyi ona doğru eğerek. "Rutabaga'yı çok severim." Ateşin yanındaki bir sandalyeye çöküp gazetesini okumaya devam etti.

Harrison, ailesini geniş gözlerle izleyen Nicole'a hızlıca baktı. Nicole'un gözlerinde eğlence ya da dehşet dolu bir ifade vardı. Ya da belki ikisinin karışımı. O bu duyguyu iyi bilirdi.

"Tamam. Nicole ve ben... herkesin gitmesini gerçekten istiyorum."

Kapıdan korkunç bir çığlık yankılandı ve Harrison irkildi. Büyükannesi bastonunu sallayarak odaya daldı.

"Utanın! Ruhları kızdırıyorsunuz, burnlarının dibinde zina yapıyorsunuz." "Tanrım," dedi Harrison, yüzünü ovuşturarak.

"Çıplak bir şekilde surlarda koşuşturmak ruhları kızdırmıyor mu?" diye mırıldandı Nicole. Harrison onu duymazdan geldi ve daha büyük soruna odaklandı.

"Büyükanne, biz hiçbir şey yapmıyorduk..." diye başladı ama büyükanne onu dinlemedi.

"Ah, Bertram, bunu görmediğin için şanslısın," dedi, başının üstündeki havaya hitap ederek. "Kendi torunun, bir fahişeye evlilik yatağımızı kirletiyor."

"Bu senin evlilik yatağın değil, büyükanne..." "Ah! Kalbim bu utancı kaldıramaz!"

"İnsanlar bana fahişe demeyi kesmeli," dedi Nicole. "Ben sana fahişe dedim," dedi Amy.

"Çok yardımcı oldun, Amy," dedi Harrison sert bir bakışla. "Teşekkürler." "Her zaman." Telefonundan bile başını kaldırmadı.

Bu sırada, büyükanne şöminenin önünde, buharın tam saldırısına hazırlanırken, büyük bir kargaşada yaptığı gibi, Galce mırıldanıyordu. İskoçya'yı sevmemek için bir neden daha. Büyükannesi orada doğup büyümüştü ve tanıdığı en batıl inançlı kadındı,

hatta bir İskoç için bile.

Göğsünü sıkıca tutarak, çıkıntılı dizlerinin üzerine çöktü ve ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle ağlayıp sızlanmaya başladı. Ölmüş büyükbabasına kaç kez seslendiğini düşünürsek, belki de niyeti buydu.

"Anne!" dedi Francie, büyükannesinin yanına koşarak. Amy ve babası bile ilgiyle başlarını kaldırdı. Büyükannesinin dudakları morarmaya başlamıştı.

Harika. Tam da ihtiyacı olan şey, büyükannesinin onu bir kadınla yatakta bulduğu için ölmesiydi. Tabii ki onun gerçekten öleceğine inanmıyordu. Bu yaşlı kadın, onun duyduğu herkesten daha fazla sağlık sorunu atlatmıştı. Muhtemelen ölümsüzdü.

Harrison öne doğru eğildi, çarşaf birkaç santim düştü ve soğuk hava cildini ürpertti.

Nicole çılgınca örtüyü çekti ve Harrison onu da neredeyse ortaya çıkaracağını fark etti. Nicole örtüyü çenesine kadar çekti ve şöminenin önündeki kargaşaya başını salladı. "Demek o da seksin sadece evli çiftler arasında caiz olduğuna inananlardan biri?"

"Sen evli misin? Harika!" Büyükanne hemen öfkesini bastırdı ve ilgiyle onlara baktı, sonra ayağa kalkarak ellerini sevinçle birleştirdi ve yeni bir şaşkınlık ve itirazlar dizisine başladı.

"Oh, bu harika! Bertram, duydun mu? Torunumuz sonunda evlendi."

"Dur! Hayır," dedi Nicole. "Ben öyle demedim..."

Ama büyükanne çoktan yeni bir tiradaya başlamıştı, bu sefer torununun şansına şükreliyordu.

Nicole ona döndü. "Bunu nasıl duydu?"

Derin bir nefes aldı ve büyükannesinin kutlamalarını kesmek için yeterince yüksek sesle konuştu. "Biz evlenmedik."

"Saçmalık. Sen rahibin yardımı olmadan zina yapacak kadar kötü bir çocuk değilsin. En azından nişanlanmalısın." Elleri tekrar havaya kaldırdı. "Torunumuz evlenecek," diye düzeltti, bakışları hem demir gibi bir iradeyle hem de tam bir delilikle ona dikilmişti. "Ve çok iyi bir kıza. Fahişe falan değil, şükürler olsun ki. Evlilik yatağı konusunda biraz aceleci davranıyorum, en azından bunu söyleyeyim ve bunu onayladığımı sanma, ama yakın gelecekte bir rahip olacaksa - ve yakın olsun, evlat, sözlerimi iyi dinle yoksa ölümsüz ruhun hala tehlikede - o zaman bu harika bir haber. Düğünü burada yapabiliriz, değil mi,

Francie? Tüm misafirler gelir, ooh, onları kitap karakterleri gibi giydirebiliriz! Düğün sahnesi her zaman en sevdiğim sahnedir, misafirler bayılacak ve ben ölmeden torunumun düğününü görebileceğim, Bertram, ne kadar harika!"

"Bekle," Nicole tekrar denedi. "Bekle, hayır, biz..."

"Boşuna uğraşma," Harrison iç çekerek dedi. "Seni duyamıyor."

"O zaman ilk söylediğimi nasıl duydu? Kendimi bile zor duyuyordum."

"Büyükanne... kurnazdır."

Nicole kaşlarını çatı. "Sağır mı?"

Harrison omuz silkti. "Doktorlar hayır diyor. Açıkçası, biz de tam olarak anlayamadık. Kimsenin duyamadığı şeyleri duyabildiği zamanlar dışında, kesinlikle öyle görünüyor. Ama en azından seçici işitme yeteneği var. Seni duymak istemiyorsa, duymaz."

"Şey, içeri girdiğinden beri bana bakıp duruyor," dedi Nicole sessizce, başkalarının duymaması için ona yaklaşarak. "Belki fotoğrafını çekmelisin. Daha uzun süre kalır."

"Teşekkürler, canım." Büyükannesi eteğinin cebinden akıllı telefonunu çıkarıp Harrison veya Nicole bir şey söylemeden fotoğrafını çekti. "Oh, ne güzel," dedi, fotoğrafa bakarak.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı Nicole, ona şaşkın şaşkın bakarak.

İki eliyle yüzünü ovuşturdu ve inledi. "Üzgünüm. Silmesini sağlarım." Kaşlarını çatı. "Ama telefonu nasıl kullandığını bile bilmiyorum. Amy göstermiş olmalı."

"Beni suçlama," dedi Amy. "Google'da aramış."

Annesi, büyükannesinin coşkulu kucaklamasından kurtulup onlara döndü. "Neden bize söylemediniz?" diye sordu, gülümsemesi neredeyse büyükannesinki kadar büyüktü. "Onu asistanınmış gibi göstermeye çalışıyordun." Dilini şaklattı. "Gerçekten, Harry, her şeyi kendine saklıyorsun. Bu harika bir haber."

"Ama..." Nicole başladı. Harrison elini tuttu ve sıktı. Nicole durdu ve ona geniş gözlerle baktı. Harrison eğildi, yüzünü avuçladı, onu kendine yaklaştırdı, yanağına öpücük kondurdu ve kulağına hızlıca fısıldadı. "Eğer kabul edersen on bin daha."

Kaşları havaya kalktı. "Ciddi misin?"

"Bu noktada, çok daha kolay olur. Belki hepsi giderler."

Kafasını salladı ama bir kez daha yastıklara yaslandı

ve daha fazla itiraz etmedi.

"Oh! Yüzük! Yüzüğü unutamayız!" Büyükanne onlara doğru hücum etti ve Nicole ona doğru çekildi. Onu suçlayamazdı. Büyükannesini tanıyorsa, yataklarına atlamaktan onları kucaklamaya kadar her şeyi planlıyor olabilirdi.

Bunun yerine, yatağın yanında durdu, sütyeninde bir saniye aradı ve nişan yüzüğünü çıkardı.

"Bunu yıllardır senin için saklıyordum, oğlum."

"Orada mı?" diye sordu Nicole.

"Bildiğim en güvenli yer. 1973'ten beri kimse benim babe'ime dokunmaya cesaret edemedi," dedi büyükanne kıkırdarak. "Al," dedi ve yüzüğü ona uzattı. "Kızına ver."

"Şey, büyükanne," dedi, bu şeyi ne yapacağını bilemeden. "Nişanlıma yüzüğü böyle vermeyi planlamamıştım."

"Biliyorum. Daha sonra daha şık bir şekilde yapabilirsin. Ama şimdilik, onu parmağında görelim."

Ellerini birleştirdi ve o da Nicole'e döndü, onun da buna uyacağını umarak. Neredeyse bir yabancı tarafından, bir oda dolusu yabancıların içinde çıplak otururken parmağına sıcak bir meme yüzüğü takılması, muhtemelen o günkü planları arasında yoktu. Ama bundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Neyse ki, Nicole sol elini uzattı ve adam yüzüğü parmağına taktı.

"Çok güzel. Teşekkür ederim," dedi, ona gülümseyerek ve sonra büyükanneye parlak bir gülümseme gönderdi. "Bunu takmaktan onur duyarım. Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim, canım," dedi büyükanne.

"Tamam! Bırakalım da bu ikisi günün keyfini çıkarsınlar. Herkes dışarı!" dedi annesi, herkesi kapıdan dışarı kovarak.

Harrison, büyük bir bela kapısı açtığını biliyordu, ama bu ona birkaç dakikalık huzur verecekse, buna değdi. Elini yüzüne sürdü. Hiç başarısız olmazdı. Ailesini ziyaret ettiğinde her zaman çılgınca bir şey olurdu. Ama bu, şimdiye kadarki en çılgınca olanıydı. Ve şimdi, tamamen yabancı bir nişanlısı, yatağında yanında oturuyordu.

Çok, çok çıplak.

Yedinci Bölüm

Nicole, Harrison'a yetişmek için acele etti, ancak her şeyi geçerken durup kaleyi incelemek istediği için bu zordu. Daha önce hiç gerçek bir kalenin içine girmemişti ve her şeyi görmek, dokunmak ve koklamak istiyordu. Harrison, bu kadar uzun zamandır var olan bir şeyi yakından ve kişisel olarak görebilmenin onun için ne kadar heyecan verici olduğunu anlamıyor gibiydi. Her zaman tarih sever bir kız olmuştu, bu yüzden bunun hayalindeki iş olduğunu söylemek yetersiz kalırdı.

"Oyalanma," dedi Harrison, uzun bacaklarıyla koridorda ilerlerken. "Hala gezmemiz gereken çok yer var ve bugün her şeyi bitirmeliyiz ki, ne yapmamız gerektiğini bilelim."

"Deniyorum," dedi, onun peşinden koşarak. "Ama daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

"Listeyi bitirdikten sonra keşfedebilirsin. Konuklar birkaç hafta sonra gelecek. Her şeyi hazırlamak için fazla zamanımız yok."

"Kaç misafir bekliyorsunuz?"

"İlk sefer için çok fazla değil. Yaklaşık yirmi beş kişi. Ama gelecek hafta bazı arkadaşlarımla küçük bir açılış yapacağız. Böylece henüz fark etmediğimiz aksaklıkları giderebiliriz."

Harrison bir kapının önünde durdu, kapıyı iterek açtı ve geri çekilerek Nikki'nin girmesine izin verdi. Nikki etrafına bakındı ve ağzının açık kalmaması için uğraştı. Harrison, bir şatoda yaşadığını söylediğinde, Nikki'nin beklediği şey buydu. Burası tam bir ortaçağ lüksüydü. Her şato severin hayalindeki fantezi. Odası fena değildi, ama elektrik olmamasına rağmen daha modern bir havası vardı. Ancak bu oda, Out... Adı Anılmaması Gereken Kitap'taki şato setlerinden birine girmiş gibiydik. Sadece lüksü on kat daha fazlaydı.

Harrison etrafta dolaşıp eşyalara dokunuyor ve çoğunlukla kaşlarını çatıyordu. O bu yerde büyümüştü, bu yüzden bu ihtişam ona doğal geliyordu. Nikki ise hayatında bir kaleye on bin kilometre bile yaklaşmamıştı. Eski bir lord veya leydinin kalmış olabileceği bir yatak odasında durmak - ve odadaki mobilyalara bakılırsa öyle olduğu belliydi - onu tamamen hayrete düşürdü.

Aslında beklediğinden biraz daha küçük olan dört direkli bir yatak, eski görünümlü kadifeyle örtülmüş olarak odanın uzak duvarının ortasında duruyordu. Oda, tam da eski bir şato odasının nasıl olmasını beklediği gibiydi. Kaya duvarlar, duvarlarda mumluklar, her şeyi süsleyen koyu mücevher tonlarında halılar ve duvar halıları. Kısacası, burası inanılmaz bir yerdi.

"Not defterin ve kalemin yanında mı?" diye sordu Harrison.

"Hayır, ama bana verdiğin telefon var."

"Ben konuşurken parmaklarınızla benim kadar hızlı yazabilir misiniz?"

"Muhtemelen hayır, ama telefonumda kullanışlı bir dikte özelliği var," dedi. "Not almak yerine, sadece konuşman yeterli, o benim için kaydedecek. Sonra kendime e-posta ile gönderebilirim ve söylediğin her kelimeyi yazmış olurum."

"Tamam, ihtiyacımız olan her şeyi yazabildiğin sürece sorun yok."

Sonraki birkaç saat, Harrison'ın tavandaki çatlaklardan, yeniden derzlenmesi gereken banyo fayanslarına, yıkanması gereken halı ve yatak örtülerine kadar her şey hakkında ayrıntılı yorumlar yaparken odadan odaya geçerek geçti. İlk bakışta kale kesinlikle inanılmazdı. Ama gerçekten incelemeye başladığında, çökmekte olan demirbaşlar ve binanın gerçekte ne kadar harap durumda olduğu kolayca anlaşıyordu.

"Sen milyarder falan değil misin?" "Bunun

konuyla ne alakası var?"

"Bu kale gerçekten muhteşem," dedi Nikki. "Bu kadar paran varken, neden bu kadar harap durumda?"

"Bu yere hayal bile edemeyeceğin kadar çok para harcadım. Bakımı için çok saçma bir miktar para gerekiyor. Tüm restorasyon masraflarını ben karşıladım. Babamın pek de hoşuna gitmeyen bu işi, benim yardımım olmadan para getirmeye başlayacak hale getirmek için uğraşıyorum."

Omuz silkti. "Birkaç yıl öncesine kadar durumun bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Çocukken pek fark etmemiştim ve o zamandan beri buraya pek gelmedim.

kendi başıma yaşamaya başlayana kadar buraya pek gelmedim. Ben New York'ta yaşıyordum, ailem burada yaşıyordu."

"Ziyarete gelmedin mi?" "Çok sık değil, hayır."

"Sen delisin. Benim ailemde böyle bir yer olsaydı, asla ayrılmazdım."

"Evet, ama artık ailemi tanıyorsun. Uzak kaldığım için beni suçluyor musun?"

"Hayır, pek değil," dedi gülerek. "Ama sanırım her ailenin kendine özgü tuhaflıkları vardır."

Harrison burnundan soludu. "Tuhaflıklarla başa çıkabilirim," dedi. "Ama benim ailem söz konusu olduğunda, her şey tuhaflıklarla dolu. Bazen biraz fazla geliyor."

Nicole tekrar güldü. "Evet, anlıyorum."

Harrison, klipsli tahtasındaki listeye baktı ve birkaç maddeyi daha işaretledi.

"O listeyi bana ne zaman verebilirsin?" diye sordu.

Nicole omuz silkti. "Muhtemelen birkaç dakika sürer. Sadece dizüstü bilgisayarına bağlamam gerekiyor, sonra sana yazdırabilirim."

Harrison başını salladı. "Tamam. Olur."

O, bulundukları küçük salondan çıkıp, *Beauty and the Beast* filminden çıkmış gibi bir kütüphaneye doğru yol gösterdi. O, odanın ortasına varmadan, Nicole'un girişinde durup etrafına bakındığını fark etti. Ağzı açık kalmış, kalbi çılginca atıyordu.

Geriye dönüp kaşlarını kaldırdı.

"Aman Tanrım," dedi kız. "Burası... burası inanılmaz."

Odaya bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Öyle. Bu evin en sevdiğim odalarından biri olduğunu itiraf etmeliyim."

Gözleri rafları tek tek süzdü, çoğu referans ve kurgu dışı kitaplara benziyordu. Çok eskiydiler. Ancak yeni kitapların bulunduğu raflar da vardı. Kendi kendine yardım kitapları, biyografiler ve akla gelebilecek her konuda referans kitapları ile dolu bir bölüm vardı.

"Kurgu kitap var mı?" diye sordu.

Harrison klipsli kağıtlarından başını kaldırıp, geniş bir kemerle ayrılmış kütüphanenin diğer bölümünü işaret etti. "Kurgu odası şurada."

"Seni kıskandırmak istemem ama sanırım aşık oldum," dedi ve geniş kemerden geçerek yan odaya girdi.

O sessizce güldü ve başını sallayarak notlarına geri döndü. "Hey, Out var mı?"

Harrison kaşlarını çatarak parmağını kaldırdı ve kız güldü. "Burada Adı Anılmaması Gereken Dizi var mı?"

Kaşları daha da çatıldı. "Tabii ki. Bu lanet diziye hayran olmayan tek kişi benmişim gibi görünüyor."

Kadın başını salladı. "Sana katılıyorum."

Rafları incelemeye devam etti ve kitaplıkların yanına dayalı tekerlekli merdivenlerden birine geldi.

"Aman Tanrım, bunu hep yapmak istemişimdir." Hızlanmak için biraz geri çekildi.

"Bekle," diye seslendi Harrison, ama kız çoktan koşmaya başlamıştı.

Merdivene koştu, atladi ve kolunu uzattı, tıpkı kitapçada Belle gibi. İnanılmazdı. Harikaydı. Hayatı boyunca kitaplıkların arasında hızla koşmayı hayal etmişti ve şimdi bunu yapıyordu. Bir şatoda! İngiltere'de! Kalbi mutluluktan patlamak üzereydi.

Ta ki merdiven kitaplığın sonuna gelene kadar. Ve durmadı.

Merdivenin tekerlekleri korkuluğun ucuna çarptı ve yıpranmış ahşap yerinden çıktı, merdiven raylarından kayarak onu havaya uçurdu. Taş zemine düşerken ciğerleri boşaldı.

Karnını kıvrarak, çaresizce nefes almaya çalışırken ağzını açtı. Harrison yanına diz çöktü.

"Sakin ol, sakın," dedi, onu kaldırırken.

Kız, acı çeken ciğerleri yanarken gözleri fal taşı gibi açılmış, Harrison'ın gömleğini tuttu.

Harrison kızın yüzünü avuçladı. "Bir şeyin yok. Sadece nefes alamıyorsun. Nefes al. Nefes al."

Sakin bir şekilde konuşmaya devam etti, yüzünü nazıkçe okşayarak diyaframındaki sıkı tutuşun gevşemesini ve vücudunun nefes almayı hatırlamasını bekledi. Kız boğuk bir nefes aldı ve Harrison'ın yüzündeki gerginlik yerini rahatlamaya bıraktı.

Onu daha sıkı sarıp, tamamen kucağına çekerek alnına öptü. Kız nefes nefese kalıp, sonunda nefes almakta zorlanmayı bırakana kadar, adamın yüzü rahatlamış bir ifadeyle parlıyordu.

"Bunu da listene eklemek isteyebilirsin," diye boğuk bir sesle söyledi.

O güldü ve onu ayağa kaldırdı, ama kollarını onun etrafında tutmaya devam etti.

"Not aldım."

Kız, kollarında olmanın tadını çıkararak, sakinleşmek için zaman ayırdı. Fazla tadını çıkarıyordu. Ondan uzaklaşarak saçlarını eliyle düzeltti. "Biliyor musun," dedi, "burası çok güzel ama tam bir ölüm tuzağı."

"Katılıyorum. O yüzden listeyi yaptım," dedi adam, kadının telefonunu işaret ederek. "Bu arada, kendini daha iyi hissediyorsan, şuradaki bilgisayarı kullanabilirsin." Köşedeki masanın üzerinde duran düzgün görünümlü bir bilgisayar sistemini işaret etti.

Kız başını salladı ve listeyi yazdırıp hazırlamak için oraya yönelirken, Harrison birkaç telefon görüşmesi yaptı. Kız işini bitirdiğinde, Harrison telefonu kapatıyordu.

"Bob'la konuşmamız lazım. Dışarıda taş işleri yapan inşaatçıların ustabaşı."

"Bob mu?"

"Evet."

"Bob ve inşaatçılar mı?"

Harrison biraz kaşlarını çattı.

"Evet."

Aynı adlı çocuk televizyon programını hiç izlememiş olduğu için bunu komik bulduğunu açıklamak için ağzını açtı ama vazgeçti. Zaman kaybetmeye değmezdi. "Boş ver."

Kaşları daha da çatıldı, ama konuyu fazla uzatmadı. "Bob'un karısı, onun barda olduğunu söyledi. Köydeki ilk gezine hazır mısınız?"

Heyecandan neredeyse nefesini tuttu. "Tabii ki!"

Gerçek bir İngiliz köyünde çekmek istediği düzinelerce fotoğraf için telefonunun şarjının yeterli olup olmadığını kontrol etti ve kapıdan çıkarak onu peşinden gitmesi için bıraktı.

"Gidelim!"

...

Harrison pub'ın kapısını iterek açtı ve Nikki için tuttu. En azından kendi zihninde, sonunda gerçek bir İngiliz mekanı göreceği için kalbi heyecanla çarpıyordu. Sonuçta, daha önce hiç İngiliz pub'ına gitmemişti, hele ki Amerika'nın Britanya'nın koloni gözünde bir parıltı bile olmadığı zamanlardan beri var olan şirin bir köyde.

Kapının üzerindeki küçük zil çaldı ve sanki biri alarmı çalıştırmış gibiydi. İçerideki herkes ne yapıyorsa bıraktı ve

onlara bakmak için döndü. Harrison etrafına baktı, alnı kırıştı, ama barın arkasındaki barmene başını salladı.

"Gerry," dedi.

Barmen, muhtemelen Gerry, başını sallayarak karşılık verdi. "Bay Troy."

Harrison onun yanından geçip, Nikki de onun peşinden, uzak masada oturan ve Nikki'nin Bob ve inşaatçılar olduğunu düşündüğü gruba doğru yürüdü. Bu düşünce hala onu kıkırdatıyordu. Herkese başını sallayarak selam verdi ve neye ihtiyacı olduğunu açıklamaya ve fiyat pazarlığına başladı. Bu sırada Nikki, kenarda durmuş etrafına bakınıyor ve her şeyi içine çekiyordu, ta ki bir masada ağzı açık bir şekilde ona bakan bir grup fark edene kadar.

Onlara gülümsedi. "Merhaba."

"Sen de kimsin, tatlım?" yaşlı adamlardan biri sordu.

"Nicole Franklin. Bay Troy'un yeni asistanıyım."

Bunun üzerine, tüm mekan gürültüye boğuldu. "Yeni bir tane almış, Gerry!" dedi adamlardan biri.

Nicole, ani hareketlilik karşısında neredeyse zıplayacak ve geri çekilecek gibi oldu. Barmen bir kara tahta çıkardı ve duvara dayadı, paralar elden ele dolaşmaya başladı. Nicole, Harrison'a gözlerini kocaman açarak baktı. Harrison, herkese somurtkan bir bakış attı, ama çoğunlukla olan biteni görmezden geldi.

"Tamam o zaman," diye mırıldandı.

İnsanlar isimler ve tarihler söylemeye başladı, Gerry ise her şeyi karalıyordu.

"Affedersiniz," dedi Nikki, en yakınındaki masaya. "Neler oluyor?"

Adamlardan biri ona kocaman bir gülümsemeyle döndü. "Bana elli sterlin kazandırdın, tatlım."

"Nasıl yaptım bunu?"

Orada oturan yaşlı kadınlardan biri kıkırdadı. "Bay Troy asistan tutmakta çok zorlanıyor."

"İlki... ne zamandı Geoff? Dört yıl önce mi?" "Evet, şimdiye kadar olmuştur."

"Neyse," dedi kadın, "ilki sadece üç gün dayandı, sonra kaçtı. Onun yerine gelen çay saatine kadar dayanamadı. Sonra ertesi yıl yepyeni bir asistan geldi. Jeremiah, sanırım adı buydu. Bir hafta dayandı. Geçen yıl asistan bizi gerçekten çok uğraştırdı. Altı hafta dayandı. Bu yıl geri döneceğini düşünmüştük

ama sen buraya geldiğine göre, onun geri dönmeyeceğine bahse girenler güzel bir meblağ kazandı."

Nicole onlara bakarak, olanları anlamaya çalıştı. "Bay Troy'un asistanlarının ne kadar dayanacağına dair bahis mi oynuyorsunuz?"

Tüm masa güldü. "Tabii ki, tatlım. Bu artık yıllık bir gelenek haline geldi. Kasabanın gündeminde."

"Peki, Bay Troy'un asistanları neden uzun süre dayanamıyor?" diye sordu Nikki, içinden bir endişe duyarak.

Kadın sır veriyormuş gibi ona yaklaştı. "Sanırım ailesiyle tanıştın. Orada tuhaf bir grup var, orası kesin. Bay Troy da yakışıklı olmasına rağmen çok sert bir patron olarak bilinir." Yaşlı kadın ona bir bakış attı ve tekrar kıkırdadı.

"Çoğu asistanı, o kadar kişiyle uzun süre başa çıkamıyor gibi görünüyor," diye ekledi başka bir adam.

Nicole, Gerry'nin doldurduğu tahtaya omzunun üzerinden baktı. "Yani şimdi hepiniz benim ne kadar dayanacağıma bahis mi yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi yaşlı kadın. "Ve sen de güçlü, akli başında bir genç bayan gibi görünüyorsun. Beni yedi hafta yaz Gerry!" diye bağırdı.

Nicole başını salladı. Daha fazla para istemeliydi.

Gerry, ağzına kadar dolu bir bardak birayı kaldırdı ve tezgahın üzerine koydu. "Bu ikinizden, bayan."

Bu teklifi reddedemezdi. Teşekkür ederek bardağı aldı ve bir yudum aldı, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Burada birayı ılık içtiğinizi duymuştum. Yani, benim alıştığım kadar buz gibi değil, ama kesinlikle ılık da değil."

Gerry burnundan hava çıkardı. "Sıcak birayı seven birine hiç rastlamadım. Ama çok soğuk olursa tadı bozulur."

"Doğru. Bu harika, teşekkürler."

Gerry başını salladı ve bardakları temizlemeye devam etti. Nikki, pencerede asılı olan lekeli ve yırtık bir "Eleman Aranıyor" tabelasına başını çevirdi.

"Gerçekten yardım mı arıyorsun, yoksa bu sadece süs için mi? Uzun zamandır orada duruyor gibi görünüyor."

Gerry yine burnundan soludu. "Buralarda çoğu insan bira servis etmektense içmeyi tercih eder."

"Peki, Bay Troy'un bana ihtiyacı kalmadığında hala arıyorsanız, Amerika'dan yeni göç etmiş birini işe alır mısınız? Yani, hala

gerekli tüm evrakları halletmem gerekiyor ve bazılarının inandığının aksine, en azından yaz sonuna kadar Bay Troy'un yanında kalacağım," dedi ve arkasındaki havuz panosuna başını salladı.

Ona şüpheli bir bakış attı. "Bar işinden anlarsın, değil mi?" "Tabii ki. New York'ta üç yıl barmenlik yaptım. O kalabalığı idare edebiliyorsam kalabalığı idare edebiliyorsam, burayı da idare edebilirim." Başparmağıyla, hala onu konserve açacağı duymuş kediler gibi izleyen müşterileri işaret etti.

Gerry güldü. "Erken konuşma." Onu bir süre daha inceledikten sonra başını salladı. "Tamam. Şatodaki işin bittiğinde işin var. Evrak işlerini de merak etme. Kardeşimin karısının kız kardeşi göçmenlik bürosunda çalışıyor. Her şeyi halletmene yardım edebilirim."

"Bu harika olur. Çok teşekkür ederim!" Elini uzattı ve o, biraz eğlenmiş gibi görünüyordu.

Kız başka bir şey söyleyemeden Harrison geri döndü. Koruyucu bir şekilde elini kızın beline koydu ve masadakilere sert bir bakış attı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Nikki'ye.

"Harika," dedi Nikki, muhtemelen aşırı parlak bir gülümsemeyle.

Kadın, gözlerinde spekülâtif bir parıltıyla onları izledi. "Gerry, beni sekiz haftaya al," dedi ve Nikki'ye göz kırptı.

Harrison kaşlarını çatı ama Nikki başını salladı. "Az önce iş buldum."

Kaşları daha da çatıldı. "Zaten bir iş olduğunu sanıyordum."

Nikki gözlerini devirdi. "Yani işimiz bittikten sonra demek istedim. Beni sadece geçici asistanın olarak işe aldın. Artık hizmetime ihtiyacın kalmadığında, burada Gerry için çalışacağım."

Harrison, Gerry'ye baktı ve Gerry ona biraz gergin bir şekilde başını salladı.

"Burada kalmayı mı planlıyorsun? Köyde mi?" diye sordu Harrison.

Nikki omuz silkti. "Neden olmasın? Biraz para biriktiririm, göçmenlik evraklarımı hallederim, belki izin günlerimde biraz seyahat edip Avrupa'yı görürüm. Bir yerden başlamam lazım. Ve eve dönmeyeceğim."

Onun ifadesi düzelmedi ve kız, onun kızgın mı yoksa kafası karışık mı olduğunu anlayamadı. Her halükarda, onun Cheerios'una işini batırmasına izin vermeyecekti. Az önce sağlam bir iş teklifi almıştı. Heyecan verici, yeni bir Avrupa hayatına doğru yol almıştı. Harrison'ın ailesi de orada yaşadığı için, onu tekrar görme fırsatı bulabileceği bir hayat. İş hakkında sorduğunda bu düşüncenin aklından geçtiğini itiraf etmekten gerçekten nefret ediyordu.

Her halükarda, çok heyecanlıydı, bu yüzden Bay Huysuz İstiridye istediği kadar somurtabilirdi.

"Hadi," dedi, birasını son yudumlayarak. "Teşekkürler, Gerry!" diyerek el salladı.

Dışarı çıktıklarında parlak güneşe gözlerini kısarak, hâlâ konuşmayan Harrison'a döndü. "İnşaatçılarla her şeyi hallettiniz mi?" diye sordu.

Onun kaşları daha da çatıldı. "Evet. Almaları gerekenin iki katına." İçini çekti. "Zamanında bitirirlerse sorun yok." Pub'a bakarak, "O neydi öyle?" diye sordu.

"Sana söyledim. Gerry bana iş teklif etti..."

"Onu değil," dedi Harrison, sabırsızca elini sallayarak. "Diğer şeyi. Kara tahta."

"Ah, o mu? Köylüler, asistanlarının ne kadar dayanacağını tahmin etmek için bahis oynuyorlar, biliyor muydun?"

Gözleri bir an şaşkınlıkla açıldı, sonra tekrar somurtkan bir ifadeye büründü. "Daha iyi işleri yok mu bu insanların? Asistanlarımla şansım o kadar da kötü değil."

Nikki kaşlarını kaldırdı ve Harrison'ın dudakları seğirdi. "Tamam, belki de öyledir. Ama bu kesinlikle *onları* ilgilendirmez."

"Oh, onlara biraz müsamaha göster. Bugün sadece oraya giderek birine elli sterlin kazandırdım. Birine yardım etmek bir kızı mutlu eder."

Harrison burnunu çekip ona bir liste uzattı. "O zaman seni harika hissettireceğim."

Nikki'nin kaşı yine yukarı kalktı. "Oh, gerçekten mi?" Harrison gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Nikki iç geçirdi. "Maalesef, evet. Anladım. Biraz eğlenmeyi öğrenmelisin, biliyorsun. Ne de olsa nişanlısın."

O söz üzerine yüzünü buruşturdu. "Sadece numara yapıyorsun. Ve sadece ailemin yanında."

Ona yapılan bu hoş ego okşamasına kendi yüzünde bir grimasa yapmamak için kendini zor tuttu, çünkü bunun kendisiyle değil, durumla daha çok ilgisi olduğuna emindi. En azından öyle umuyordu. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Dünyada en son ihtiyacı olan şey başka bir erkeğe bağlanmaktı. Artık kendi başına yaşamayı öğrenmenin zamanı gelmişti. Üstelik bu adamı pek tanı mıydı ve tanıdığı kadarıyla da pek iyi bir izlenim bırakmamıştı. Kale kısmı hariç. Gerçi o da masaldaki kalelerden çok yıkık bir taş yığını gibiydi. Ve onun ölüp kalacak kadar yakışıklı olması. Ve sanki Olimpiyatlarda yarışmış gibi öpüşmesi.

olaymış gibi öpüşüyordu.

"Ben çok eğleniyorum. Sadece burada değil," dedi, köyün etrafına bakarak.

Nikki başını salladı. "Sadece var oldukları için bütün bir köye kin besleyen tek kişi sensin."

Yine burnundan soludu. "Biraz bekle. Daha yeni geldin. Bu arada, asistanım," diyerek ona giderek uzayan listeyi uzattı, "bana yardım edebilirsin. Ön açılış haftaya. Ve hazır olmaktan çok uzağız."

Bu yılın en büyük yetersiz ifadesi bu değilse, ne olduğunu bilmiyordu.

Sekizinci Bölüm

Harrison, kalesinin merdivenlerinde duruyordu, serin yaz esintisi kiltinin içine giriyordu. Tanrım, bu şeyi giymekten nefret ediyordu. Ama bu açılış her açıdan bir prova olacaktı. Gerçek açılışın sorunsuz geçmesini istiyordu. Ve buna, o lanet olası kitaptaki herkesin hayalindeki sevgili gibi giyinmek de dahildi.

Hayalindeki sevgili kelimesi kafasında yankılanırken gözleri Nikki'ye kaydı. Ne kadar uğraşsa da, kadını kafasından çıkaramıyordu. Sanki bir bebek ördek, kabuğundan çıktığında gördüğü ilk şeye bağlanmıştı. Ama o, sevimli bir kuş yavrusu değil, tek bir öpücükle dünyasını alt üst eden ilk kadına bağlanan azgın bir yetişkin erkekti. Tek düşünebildiği, bunu tekrar yapmak istediğiydi. Ve çok, çok daha fazlasını.

Kadın, mesajlaştığı kişiyle yazışmayı bitirdi, kolunun uzantısı haline gelmiş klipboard'da birkaç şeyi kontrol etti ve ona başıyla selam verdi.

"Her şey yolunda görünüyor. İşçiler duvarların dışındaki kozmetik işleri bitirdi. İçerideki işler desteklenerek sezon dışında tamamlanabilir. Zaten konuklar o kanatta dolaşmamalı. Gün sonuna kadar iskeleler kaldırılmış olacak. Geri kalan her şey halledildi."

Güzeller güzel, seksi, zeki ve verimli. Sevgili büyükannesi kadar deli olmasaydı ve Atlantik'in yanlış tarafında kalmaya kararlı olmasaydı, mükemmel bir kadın olabilirdi.

Ona başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Kadın omzuyla onu dürttü. "Her şey yolunda gidecek. Gergin olma."

Omuzlarını dikleştirdi. "Ben asla gergin olmam."

"Gerçekten mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Ben olsam gerilirdim. Yani,

ailenin şirketinin hayatta kalması bu yeni otel girişiminin başarılı olmasına bağlı, değil mi? Bu beni çok korkutur."

Ona baktı, kendi kaşları da kalktı. "Teşekkürler. *Şimdi* gergin oldum."

Özür dilemek yerine, ona gülümsedi. "Ara sıra insanca duygular hissedebildiğini bilmek güzel."

Gözlerini devirme dürtüsüne karşı gözlerini kısarak, kaleye giden yolu izlemeye devam etti. Cole, mülke vardıklarında ona mesaj atmıştı. Arkadaşlarının bulunduğu arabalar her an gelebilirlerdi.

Kız biraz daha yaklaşarak kolunu sıktı. "Gerçekten her şeyin yolunda gideceğini düşünüyorum," dedi. "Her şeyi iki kez gözden geçirdik."

"Ailem?"

"En iyi davranışlarını sergileyeceklerine ve mümkün olduğunca yolumuzdan çekileceklerine söz verdiler. Gerçekten, misafirlerin onlarla temas kurması için hiçbir neden yok."

Adam burnundan soludu. "Olması gereken ve olan şeyler tamamen farklı şeyler. Özellikle de ailem söz konusu olduğunda."

O gülümsedi. "Evet, çok eğlencelidirler. Bence onları serbest bırakmalısın. Konuklarla etkileşime girmeleri için ellerinden geleni yap. Hepsi kostüm giymeyi gönüllü olarak kabul etti. Bu, konuklar için tam bir dalma deneyimi olabilir ve ailen de biraz eğlenebilir."

"Ailemin kurgusal karakterler gibi giyinip eğlenmeleri, gerçekleşmeyi bekleyen bir kabus."

O içini çekip başını salladı. "Oyunbozan."

Bunu duyunca dudakları seğirdi ve kız ona tekrar gülümsedi. Kızın yüzündeki parlak ifade bir anlığına nefesini kesti ve arabaların çıkması gereken yola bakmak için gözlerini ondan ayırdı.

"Ciddiyim," dedi kız, "endişelenme. Eğer kalan sorunlar varsa, hallederiz."

Evet, onunla çözmek istediği birkaç pürüz vardı...

Bu delice uygunsuz düşünceyi tamamlayamadan, arabalar virajı döndü ve görüldü. Ellerini arkasında birleştirdi ve derin bir nefes aldı. Gösteri zamanı.

İlk araba durdu ve Cole, araba tamamen durmadan kapıyı açtı. Kiersten hemen arkasındaydı, kızları Piper'ın elini tutuyordu. Harrison küçük kıza gülümsedi. "Merhaba

Piper. Yolculuğun nasıl geçti?"

Kız ona gülümsedi ve kollarını uzattı. Harrison onu kucağına aldı ve ona sarıldı, yanında duran Nikki'nin ağzı açık, gözleri fal taşı gibi bakışlarını görmezden geldi. Nikki'nin açıkça belli olan düşüncesine rağmen, o tamamen bir canavar değildi. Çocuklar söz konusu olduğunda, özellikle Piper ve Leah ile Brooks'un küçük kızı Olivia, o adeta bir yufka kalp haline gelirdi. En azından kimse bakmıyorken. Ama o sevimli yanaklara ve parlak gözlere kim karşı koyabilirdi ki?

"Diğer prensesimiz nerede?" diye sordu. Piper kıkırdadı ve Brooks'un Leah ve kızlarını arabadan indirmeye yardım ettiği ikinci arabayı işaret etti.

"İşte orada!"

Leah gülümsedi ve küçük kızını onlara getirdi. Bebeğin saçlarını okşadı ve artık kıpır kıpır olan Piper'ı yere indirdi ki koşup etrafı keşfedebilsin.

"Vay canına, Harrison, bu harika," dedi Leah, her şeyi içselleştirerek.

"Teşekkürler," dedi Harrison, Leah'nın birkaç gün burada geçirdikten sonra da aynı şeyi düşüneceğini umarak. "Görünüş aldatıcı olabilir" deyimini muhtemelen Alberth Kalesi'nden esinlenerek ortaya çıkmıştı.

"Evet, dostum, bizden saklamışsın." Brooks sırtına bir şaplak attı ve Harrison ona ters ters baktı. Brooks sadece sırttı. O adam, tüm dünya kulaklarının dibinde yanıyor olsa bile sırtmaya devam ederdi.

"Saklamadım. Sadece çocukluğumun geçtiği evi kirletmenizi istemedim."

Brooks başını salladı. "Haklısın. Kirletmeyi en aza indirmeye çalışacağım."

"Çok minnettar olurum," dedi Harrison.

Leah omzuyla ona dürttü. "Oh, ona bu kadar zorluk çıkarma. Mükemmel bir misafir olacağını biliyorsun."

Harrison burnunu çekti. "Öyle bir şey bilmiyorum. Onunla son gittiğim yerde, otel güvenliği tarafından binadan dışarıya kadar eşlik edilerek çıkarıldık. Vardığımızdan bir saat sonra."

Brooks uzaklara dalmış, nostaljik bir gülümsemeyle, "Ah evet. Harika bir geziydi." Harrison kaşlarını çattı, ama Leah güldü ve koluna hafifçe vurdu. "Merak etme."

Davranışlarına dikkat etmesini sağlarım."

Büzülmüş yüzü gevşedi. Kendisi hiç yerleşmek istememiş olsa da, arkadaşlarının seçtiği eşleri onaylamaktan kendini alamıyordu. Önce Kiersten, şimdi de Leah, ikisi de harika kadınlardı. Zeki, eğlenceli ve içten dışa güzel. Kendisi de böyle bir

kadın bulabilseydi, belki düşünürdü...

Nikki'ye bir bakış attı ve bu düşünceyi kafasından silip attı.

"Affedersiniz, efendim," dedi Austin, "misafirlerimizi odalarına götüreyim mi?"

"Ah, evet, Austin, teşekkürler. Biz sadece bekliyoruz..."

Harrison, Chris ve Izzy'nin kendi araçlarından inmekte olduğu arabalara doğru bakarak biraz kaşlarını çattı ve Kiersten'e döndü. "Cass yok mu?"

Kiersten de kaşlarını çattı. "Hayır. Chris'le birkaç hafta önce ayrıldılar. Birlikte tatil yapmanın en akıllıca seçim olmayacağını düşündü."

Harrison arkadaşına baktı, şaşırmış mıydı emin olamadı. Bir yandan Chris, tek eşli biriydi. Birden fazla kişiyle çıkmazdı. Her zaman biriyle ilişkisi vardı. Ama hiçbir ilişki uzun sürmüştü. Cass ise bir süre dayanmıştı. Harrison, onların uzun süreli bir ilişki yaşadıklarını düşünmeye başlamıştı. Arkadaşı için üzülse de, içinden geçen küçük bir rahatlama hissine engel olamadı. Arkadaşlarının toplantılarında ve poker oyunlarında tek başına kalmak biraz yalnızlık hissettiriyordu. Harrison yıllardır düzenli bir kız arkadaşı yoktu ve bir tane istemek de istemiyordu. Grupta tek bekar olmak bazen biraz rahatsız edici olabiliyordu. Arkadaşının duygusal acı çekmesini istemiyordu. Ama artık tek bekar olanın kendisi olmadığı için biraz da olsa mutlu olmaktan kendini alamıyordu.

Harrison, Austin'e ve misafirlere selam veren Austin'e başını salladı.

"Hepiniz beni takip edin," dedi, belinden biraz eğilerek ve elini uzattı. "Her birinizi odalarınıza kadar eşlik edeceğim. Bagajlarınızı merak etmeyin. Kısa süre içinde odalarınıza teslim edilecektir."

Harrison ve Nikki, ilk konuk grubunun Austin'i takip ederek Büyük Salon'a çıkan merdivenlere doğru ilerlemesini izledi.

"Şimdiye kadar her şey yolunda," dedi Nikki sessizce.

Harrison burnunu çektirdi. "Henüz içeri bile girmediler. Biraz bekle."

Nikki ona kaşlarını kaldırdı. "Biraz güven. Çok çalıştık. Her şey harika olacak, göreceksin."

Harrison başını salladı. "Sen fazla iyimsersin, Franklin."

Ona yumuşak bir gülümsemeyle baktı. "Öyle olmasam, burada olumsuzluk içinde boğulurduk. Biraz sakin ol, olur mu?"

O güldü, bu da eski asistanından daha geniş, daha parlak bir gülümseme kazandı. "En kötüsünü beklememeye çalışacağım."

"Tek istediğim bu," dedi kadın.

"Ha! Bundan çok daha fazlasını istiyorsun."

Gülümsemesi, dişlerini gösteren düz bir gülümsemeye dönüştü. "Sen öyle diyorsun. Ama itiraf et, en azından ben işleri nasıl halledeceğimi biliyorum."

Ona hafifçe eğildi. "Öyle. Üstelik ailem de etrafımızda dolanıp bizi delirtiyor. Bu koşullar altında kendini işine adanmak ve üretken kalmak kolay değil, orası kesin."

Kafasını salladı ve içeri girmeye yöneldi. "Onlara çok sert davranıyorsun."

Son kelime ağzından çıkmadan, açık ön kapıdan bir çığlık yankılandı.

Harrison ona döndü. "Ne diyordun?"

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama yerine, topuklarını dönüp içeri girerek neler olup bittiğini görmek için acele etti.

Harrison içini çekip daha yavaşça onu takip etti. Haklı çıktığı zamanlardan nefret ediyordu.

...

Nikki ve Harrison içeri koştular, bir sonraki çığlık duyulana kadar sadece kısa bir süre durdular, böylece hangi yöne koşacaklarını bileceklerdi.

Harrison, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken kendi kendine mırıldanıyordu. Etkileyici. Nefes almaya çalışmak, yapabileceği tek şeydi. Ne kendine ne de başkasına konuşamazdı. Merdivenleri çıkmayı başardığında kalbi göğsünde acı bir şekilde çarpıyordu. Gerçekten spor salonuna daha sık gitmesi gerekiyordu.

Harrison ondan çok öndeydi, uzun bacakları mesafeyi çok daha verimli bir şekilde kat ediyordu. Ondandır birkaç saniye önce yatak odalarından birine girdi ve Nikki de kapı çerçevesini döndüğünde, kayarak durmak zorunda kaldı. İvmesi onu o kadar ileri taşıdı ki, tüm çabalarına rağmen Harrison'a çarptı.

Harrison ona bakmadı bile, ama otomatik olarak elini uzatıp onu dengeledi. Normalde, bir erkeğe tam hızla çarptıktan sonra bile onun dikkatini çekemeseydi, biraz kırılırdı. Ama önlerindeki manzara onu başka bir şey düşünemeyecek kadar şaşırtmıştı.

Leah çığlık atmıştı. En azından ilk seferinde. Hâlâ duvarın yanında duruyordu, elini göğsüne koymuş, sanki kalbinin kaçmasını engellemeye çalışır gibi, ağzı açık bir şekilde yatağın kanopisine bakıyordu.

Nikki, gördüklerinin anlamını nihayet kavrayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu, düşündüğüm şey mi?" diye sordu, Harrison'a yaklaşıarak.

"Maalesef, öyle sanırım."

Tavanın bir parçası düşmüş ve bir köşeden kanopiye çarparak onu parçalamıştı. Kalıntılar arasında küçük bir iskelet gibi görünen bir şey vardı. Neyse ki insan değildi, ama Nikki ne olduğunu anlayamadı. Küçük bir hayvan mıydı?

Austin arkalarından ortaya çıktı ve Nikki'yi ikinci kez irkiltti. Adam onun için çok sessizce hareket ediyordu. Bir gün kalp krizi geçirtecekti ona. Elinde bir sopa ve bir kova vardı.

"Özür dilerim, efendim. Hemen temizleyeceğim."

Hemen işe koyuldu ve küçük iskeleti, sanki dökülmüş bir bardak sütü temizliyormuş gibi aynı kayıtsız tavırla çözdü.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu Nikki.

Harrison kaşlarını çatı. "Emin değilim, ama Morty olabilir."

Nikki'nin kaşları kalktı. "Eski evcil hayvanın mı?"

Sonunda ona baktı, gözleri biraz donuk ve şaşkıncı. Nikki onun nasıl hissettiğini biliyordu. Başını salladı. "Kedim. On iki yaşındayken kayboldu." Omuz silkti. "Her zaman kaçtığını düşünmüştüm."

Nikki, Austin'in işini bitirdiği yere bakarak, "Kaçmış olmalı. Sadece senin düşündüğün kadar uzağa gitmemiş."

Harrison hafifçe burnunu çekip derin bir nefes aldı, elini yüzüne sürdü. "Misafirlerimiz beş dakikadır burada ve her şey şimdiden tam bir felakete dönüştü."

Kız sırtını ovuşturdu. "O kadar da kötü değil."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nasıl fena değil? Ölü bir hayvanın iskeleti misafirlerimizden birinin üzerine düştü."

"Tamam, iyi, iyi değil, ama gerçekten tam bir felaket değil. Yani, bu ön açılışın amacı, kalan sorunları çözmekti, değil mi? Bu kesinlikle bir sorun ve kesinlikle çözüldü. Başka iskeletlerin masum misafirlerin üzerine düşmesinden endişelenmemiz gerekmez herhalde."

Harrison'ın omuzları biraz gevşedi. "Doğru."

"Benim haberim olmayan başka kayıp evcil hayvanın yoksa tabii." Dudakları seğirdi. "Yok."

"Oh, iyi. Kayıp akrabalar?"

Gülümsemesi genişledi. "Hayır."

"Mükemmel, çünkü açıkçası bir insan iskeletinin yatak kanopisinden düşmesi, muhtemelen kaldırabileceğimizden daha büyük bir sürpriz olurdu."

Kafasını salladı, ama yüzündeki o gergin, sıkıntılı ifade, onun o kadar nefret ettiği ifade yok olmuştu. Adamın gerçekten rahatlamayı öğrenmesi gerekiyordu. Tabii, misafirleri geldiğinde ters gidebilecek her şeyi tartıştıklarında, tavandan ölü yaratıkların düşmesi akıllarının ucundan bile geçmemişti. Yine de, çok daha kötü olabilirdi ve aslında, biraz komikti. Troy malikanesinin ya da ailesinin nesi olduğunu bilmiyordu, ama onlarla ilgili olarak en kötüsünü, ya da en azından beklenmedik şeyleri beklemeyi çabucak öğreniyordu.

Leah sakinleşmişti ve Brooks ile birlikte odada toplanan herkesle birlikte tavandaki yeni delikten yukarı bakıyordu. Harrison özür dilemek için yanlarına gitti. Yeni dönen Austin'i yakaladı ve Brooks ile ailesini başka bir odaya taşıması için talimat verdi, sonra koridora çıkıp Bob ve inşaatçılara tavandaki deliği kapatmaları için hemen gelmelerini söyledi. En üst katta olmadıkları için ani bir iç mekan yağmuruna maruz kalma endişesi yoktu, ama delikten ilk çıkan şey bir iskelet olsaydı, devamının ne olacağını görmek istemiyordu.

Geri geldiğinde Harrison doğrudan ona doğru geldi. "Bunu tamir ettirmeliyiz..." diye başladı ama o eliyle onu durdurdu.

"Merak etme, hallettim. Bob ve ekibi yolda. Austin, koridorun sonundaki odanın hazır ve iskeletlerin temiz olduğundan emin oluyor, böylece Brooks ve Leah oraya taşınabilir. Her şey yolunda."

Harrison, ne diyeceğini bilememiş gibi ona baktı ve sonra rahat bir nefes aldı. "Biliyor musun, sandığımdan çok daha verimli olduğunu kanıtıyorsun."

Kız ona hafifçe kaşlarını çattı. "Sanırım bu sözün içinde bir iltifat var."

O sadece ona gülümsedi. "Sana zam vermem gerekebilir." "Ya da bir yıllık nafaka," dedi kız göz kırparak.

"Nafaka mı?" Brooks, yanlarına yaklaşıp aralarına bakarak, Noel sabahındaki beş yaşındaki bir çocuk gibi büyük bir ilgiyle sordu. "Boşandınız mı? Ne zaman evlendiniz? Sadece birkaç haftadır yoktunuz." Cole ve Chris'e baktı. "Onu birkaç dakika gözümüzün önünden ayırdık ve bakın ne oldu."

Chris kaşlarını çattı. Cole, muhtemelen birçok sorudan ilkiyle başlamak için ağzını açtı ama Harrison elini kaldırdı. "Kısaca anlatacağım, iyi dinleyin çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Derin bir nefes aldı ve sonra hepsini birden söyledi. "Nikki benim asistanım..."

Kız gülümsedi ve el salladı. Chris onu görmezden geldi.

"Büyükannem deli olduğu için ailemin önünde nişanlı gibi davranıyoruz ve ilk geldiğimizde bir karışıklık oldu. Gerçek bir düğün olmayacak. Boşanma da olmayacak. Nafaka da olmayacak," dedi, son cümleyi kıza yönelik olarak. Kız kaşlarını çattı. "Şimdi izin verirsiniz," dedi, arkasını dönerek, "yapacak bir milyon işim var."

"Bekle..." Cole onu takip ederek dedi.

"Dur," dedi Chris, aynı şekilde onu takip ederek. "Dostum," dedi Brooks, hemen arkasından.

Sesleri koridorda yankılandı, çocuklar Harrison'a milyonlarca soru sorarken, Harrison çeşitli şekillerde *hayır* cevabı verdi.

Nikki sessizce kıkırdadı, ta ki dönüp odada kalan kızların tümünün dikkatini üzerine çektiğini fark edene kadar.

Kiersten bir elini, Izzy diğer elini tuttu ve ikisi onu Leah'ın nazikçe ittiği bir sandalyeye çekti. Onu saldırmaya hazır yırtıcı kuşlar gibi etrafına dağıldılar.

"Korkmam mı gerek?" diye sordu.

Kiersten güldü. "Hiç de değil. Sorgulama sahnesi için üzgünüz, ama..."

"Evet," dedi Leah, ayak taburesinde otururken biraz öne eğilerek. "Yani, bahsettiğimiz kişi Harrison. Sahte nişan bile onun için o kadar imkansız ki, sanırım hepimiz biraz şok olduk."

"Sahte nişanlanma da ne demek?" diye sordu Izzy. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Nikki omuz silkti. "Hiçbir şey aslında. Buraya geldiğimiz ilk gece yanlışlıkla yatakta bulduk kendimizi, büyükannesi içeri girdi ve biraz paniğe kapıldı, sonra biri evlilik kelimesini ağzına aldı ve o da bu kelimeye takıldı. Açıklamaya çalışmaktansa kabul etmek daha kolaydı."

"Evet, üzgünüm, hala bir sürü sorum var," dedi Kiersten gülerek.

"Nicole!" Harrison'ın sesi koridordan yankılandı.

Ayağa fırladı. "Gitmeliyim!" Harrison'ın neden ona bağırdığını görmek ve odadaki iyi niyetli ama biraz ürkütücü kadın grubundan kaçmak için olabildiğince hızlı bir şekilde kapıya doğru koştu.

Ancak, Harrison'ın arkadaşlarının aralarında neler olduğunu bilmek isteyebileceği hiç aklına gelmemiştir. Kesinlikle aptalca bir ihmaldi.

Ve köşeyi dönüp uzak yatak odalarından birine girdiğinde ve Harrison'ı banyoda bulduğunda bu düşünce tamamen aklından uçup gitti. Yerde yatıyordu. Sırılsıklamdı ve yanağından küçük bir kan damlası akıyordu.

Ellerini beline koydu ve iç geçirdi. Belki de Gerry'yi hazır tutmalı ve bugün havuzda randevusu olan kişiyi aramasını söylemeliydi. Bir şeylerin daha ters gitmesine dayanabileceğinden emin değildi.

Harrison'a baktı ve "Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı.

Dokuzuncu Bölüm

Daha önce bir kadın için hiç bağırmadığını düşünüyordu, küçükken annesi için bile. Ama üşüyordu, ıslaktı ve kanıyordu ve o anda, aklının ucunda Nikki'nin kontrolü ele almasını istiyordu çünkü artık dayanacak gücü kalmamıştı.

Elini borudan fışkıran suyun üzerine tutarak, parmaklarının arasından küvete su sıçramaması için uğraşıyordu. Suyu kapatmak için her hareket ettiğinde, yüzüne doğrudan fışkıran su onu boğmak üzereydi.

"Nicole!" Harrison tekrar bağırdı.

"Evet?"

Gözleri, onun bu kadar yakınında olmasına şaşırarak açıldı. Orada durmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış, suyun Harrison'ın üzerine akmasını izliyordu. "Biraz yardım edin lütfen," dedi Harrison, ağzı suyla dolu halde.

Kadın sıçrayarak aceleyle yanına koştu. "Tamam. Özür dilerim." Onun etrafından eğilerek musluğu kapattı ve başsız borudan akan suyun akışı yavaşlayana kadar bekledi. "Erkeklerin bir kadının şelalenin altında durmasını izlemekten neden bu kadar hoşlandıklarını aniden anladım."

Gözlerindeki suyu sildi. "Hawaiian Tropics'teki bayana hiç benzediğimi sanmıyorum."

"Şaşırsın," dedi o kadar sessizce ki, neredeyse duymadı. "Ne oldu?"

Harrison elini başına götürerek, küvetten çıkmadan önce mümkün olduğunca suyu silkeledi. "Chris odasındaki duşun çalışmadığını söyledi, ben de bakmaya geldim." Elini kaldırıp başını nazikçe kuruladı. "Haklıymış."

Nikki lavabonun yanından bir havlu aldı, ıslattı ve

kesiklere dokundu. "Duş başlığı vurdu mu?"

O başını salladı ve Nikki'nin tuttuğu havludan çekildi. "Sadece küçük bir çizik," dedi Nikki, kesik yerine son bir kez dokundu. "Bir şey olmaz."

O burun kıvırdı. "İyi hissetmiyorum."

"Çünkü erkek yarası. Onlar daha çok acır." Adam kaşlarını kaldırdı. "Erkek yarası mı?"

Kız başını salladı ve tüm misafir banyolarında bulunan ilk yardım çantasını çıkardı, içinde New Skin'i bulana kadar karıştırdı. "Bu bilimsel bir gerçek. Bu yüzden kadınlar çocuk doğurur. Dengeyi sağlamak için. Kadınların doğum sırasında çektiği acı, erkeklerin kağıt kesiği aldıklarında hissettiklerine en yakın şey olduğunu duydum."

Gülmemeye çalıştı ama kendini tutamadı. Ancak, kadının kafasına sürdüğü yapışkan maddenin içindeki antiseptik kesiklere değdiğinde, acıdan bir inilti duyuldu.

"Ah, o kadar da kötü değil." Kesik yerine üfleme için öne eğildi.

Acıyı hafifletenin soğuk nefesi mi, yoksa üflerken yüzüne yaklaşan göğüslerinin vücudundaki diğer tüm hisleri bastırması mıydı, emin değildi. Her halükarda, kesik çok daha az acıyordu. Ve onun iyileştirme yöntemine itirazı yoktu.

"Tamam," dedi. "Çok daha iyi."

Kafasına dokunmayı bıraktı ama uzaklaşmadı. Bunun yerine oturmaya devam etti ve sadece gözlerine bakakaldı. Başka biri olsaydı, hemen kalkardı. Bu kadar yakın oturmak, kıpırdamadan, konuşmadan, sadece birbirine bakmak... Bu çok fazlaydı. Çok samimiydi.

Çok mükemmeldi.

Elini indirmeye başladı, ama o elini yakaladı ve kendi eliyle sararak sıkıca tuttu. Ağzı hafifçe açıldı ve küçük bir iç çekişle bakışları onun dudaklarına indi. Çok yakındı. Birkaç santimden fazla değildi. Sadece eğilip...

Bunu yapmaya karar vermeden önce, dudakları onun dudaklarına değdi, o kadar nazıkçe ki neredeyse hissetmedi. Ama aralarındaki enerjiyi hissedebiliyordu. Aralarında kelimenin tam anlamıyla bir kıvılcım atladığını yemin edebilirdi. Kalbi güm güm atarken onu tekrar öptü. Ne halt ediyordu?

"Harry," diye fısıldadı, adı küçük bir nefesle sona erdi.

O küçük ses onu mahvetti. Ona o saçma takma adla seslendiğini umursamadı bile. Aslında, onun dudaklarından, o seksi, kısık sesle çıkınca, hoşuna bile gitmişti. Kahretsin, ona

istediği her Şeyin adını söyleyebilirdi, yeter ki onu tekrar  ps n.

Bunun korkunç bir fikir olduğunu gösteren tüm nedenler beyinde yankılanıyordu, ama hepsini görmezden geldi. Kızın gözleri onun gözlerine bakarken, dudakları onun için açılırken, bunların ne önemi vardı ki?

Başparmağıyla çenesini tuttu ve yüzünü kendine doğru kaldırdı, daha derin bir öpücük için onu kendine çekti.

"Sence bu, iş tanımının asistanlık kısmına mı giriyor, nişanlılık kısmına mı?" diye bir ses kapıdan geldi.

"Bilmiyorum," dedi bir başkası. "Yani, ona yardım ediyor, sanırım."

Nikki bir kez daha nefesini tutarak döndü ve kapıda toplanan gruba öfkeyle baktı. Cole, Brooks ve Chris dar alana sıkıŐmıŐ dururken, Kiersten, Leah ve Izzy erkeklerin bıraktığı boŐluklardan kafalarını uzatmıŐlardı.

" zg n m çocuklar," dedi Kiersten. "Onları dışarıda tutmaya çalıştık."

"Kendi adına konuş," dedi Izzy. "Ben gerçekten neler olduğunu görmek istedim."

Harrison somurtarak, "Hiçbir Şey olmuyor," dedi.

Brooks burnunu çektirdi. "Tabii, Şimdi yok. Aferin size," dedi, herkese bakarak. "Onların anını mahvettiniz."

Harrison, Nikki'nin tepkisini ölçmek için ona hızlıca baktı. Biraz telaŐlı görünüyordu, ama küçük çenesi meydan okurcasına havaya dikilmiŐ, hepsine dik dik bakıyordu.

Etkileyici. O anda bile onların gözlerine bakmakta zorlanıyordu. Yanıldığını kanıtlanmaktan nefret ediyordu.

" yle bir an yaŐamıyorduk," dedi Nikki. "Henüz."

Şaşkınlıkla bakışları tekrar ona döndü, sonra arkadaşlarına, i lerinden birkaçı *ahhhhh* diye bağırıp gülüyordu. Nikki onlara kaşlarını kaldırdı.

Chris, arkadaşlarının omuzlarına vurdu. "Tamam,  ocuklar. Bırakın bu ikisi... duŐumu tamir etmeye devam etsinler," dedi, onlara spekülatif ve eğlenceli bir bakış atarak. Bir saniye sürdü ama kadınlar Brooks ve Cole'u kapıdan uzaklaŐtırmaya yardım etti, ancak Brooks telefonunu odaya sokup bir fotoğraf çekmeden önce.

"Torunların için," dedi Brooks, Leah onu kovalamaya baŐlamadan önce kocaman bir gülümsemeyle.

" zg n m," dedi, omzunun üzerinden onlara el sallayarak.

Nikki arkalarına yaslanıp derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Her zaman böyle gizlice mi yaklaşırlar?"

Adam burnunu çekerek güldü. "İlginç bir şey olduğunu düşünürlerse kan köpeği gibi olurlar."

Leah ona değerlendirci bir bakış attı. "Peki var mı?"

Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Elbette bir şeyler oluyordu. En iyi niyetine rağmen, onunla iki dakikadan fazla yalnız kaldığı her seferinde, sonunda kollarında buluyordu kendini. Ve bundan olması gerekenden çok daha fazla zevk alıyordu.

Kız onu bir saniye izledi, sonra gülümsedi, başını hafifçe salladı ve her şeyi yerine koymak için geriye yaslandı.

Yine kaşlarını çattı. En iyisi böyleydi. Hayatları iki farklı yöne gidiyordu. İki farklı kıtada. Ve onun hayatı, onu rahat hissetmesi için çok fazla ailesinin yakınında tutuyordu. Ailesinin yakınında olmasının onu rahatsız etmemesi de onun için çok fazla bir şeydi. Ama onu kendine çekip başladıkları şeyi bitirmemek için beklediğinden çok daha fazla irade gücü gerekiyordu.

Başını kiremitli duvara yasladı. Artık yüzünde ağzını sulandıran bir dikkat dağıtıcı olmadığından, ailesinin yeni girişimi ile ilgili tüm stres ve endişeler geri geldi.

"Belki de bu yaz bunu yapmaya çalışmak bir hataydı. Her şeyi zamanında hazır hale getirmemiz imkansız."

"Hey, böyle konuşma," dedi kız.

"Konuşmanın tek yolu bu. İlk misafir grubumuz on dakikadır burada ve şimdiden neredeyse molozların altında kalıyorlardı, bir cesetle karşılaştılar ve banyoda boğuluyorlardı. Duş başlığı Chris'e değil de bana çarptığı için şanslısın, yoksa seni dava ederdi."

"Arkadaşın seni gerçekten dava etmez. Değil mi?"

Harrison yine iç geçirdi ve ayağa kalkarak Nikki'ye yardım etmek için elini uzattı. "Hayır." Yine kaşlarını çattı. "Muhtemelen dava açmaz."

Nikki güldü.

"Ama mesele o değil. Başka bir misafir dava ederdi. Ve haklı sebepleri de olurdu."

"O zaman her şeyi tekrar gözden geçirelim. Her şeyi iki kez kontrol edelim. Üç kez kontrol edelim. Bu evi eski ihtişamına kavuşturacağız, merak etme."

Harrison onu bir saniye izledi. O kadar uzun süre ki, Nikki rahatsız olmaya başladı.

"Ne?" diye sordu.

Omuz silkti. "Daha önce hiç bu kadar tutarlı bir şekilde iyimser biriyle tanışmamıştım. Başa çıkılamayacak kadar büyük sorun yoktur. Her şeyin iyi bir yanı vardır. "Biliyorum. Sinir bozucu, değil mi?"

Dudakları seğirdi. "Bazen."

O içini çekti. "Bana da öyle dediler." Omuzlarını silkti ve havluyu çamaşır sepetine attı. "Ama elimde değil. Ben böyleyim. Değiştirilemeyecek bir şey için kendimi üzmenin anlamını hiç anlamadım. Düzeltmesi gereken bir şey varsa, bunun hakkında sızlanmak bir işe yaramaz. Sadece kabullen ve hallet. Sızlanmak sadece seni daha mutsuz eder."

"Haklısın."

Yaklaşarak parmak uçlarına yükseldi ve hafifçe kafasına dokundu. Hareket etmemeye çalışsa da hafifçe geri çekildi.

"Bence bu kadarı yeter. Bir süre gevşek duş başlıklarından uzak dur."

O güldü. "Tamam. Bu arada, giyinmeliyim. Eski, cereyanlı bir kalede sırlıklamak olmak, ölmek için en iyi yol."

Gözleri onun vücudunda dolaştı ve bir an için, giysileri vücuduna yapışmış halde ona nasıl görüldüğünü düşünerek neredeyse utandı. Bu, alışık olmadığı bir duyguydu. Kendini kibirli biri olarak görmüyordu, ama yeterince çekici olduğunu biliyordu. Ve kaslarını iyi şekillendirmek için spor salonunda yeterince zaman geçiriyordu. Adını söylemeyi reddettiği bir kitaptaki belirli bir karakteri canlandıran, tanrı gibi görünen aktör gibi dağ adamı gibi kaslı değildi. Ama temiz ve bakımlıydı.

Ve kızın yanaklarının hafif kızarması ve nefesinin hızlanması bir anlam ifade ediyorsa, kız da öyle düşünüyordu.

Tabii bunun bir anlamı yoktu. Ya da bir anlamı olamazdı, demeliydi. O, onun asistanıydı. Neredeyse bir yabancı. Ve görünüşe göre, ailesi kadar deliydi. Bu da, *tüm* işaretlerin onun için kesinlikle yasak bölge olduğunu gösteriyordu. Tüm bunlar olmasa bile, çok yakında binlerce kilometre ve bir okyanus onları ayıracaktı. New York'a dönmek için sabırsızlanıyordu. Ve o da geri dönmek istemediğini hiç saklamamıştı. Uzun mesafeli ilişkiler asla yürümezdi. Kısa mesafeli ilişkiler de yürümezdi. Onların bir geleceği yoktu.

Boğazını temizledi ve kıyafetlerini düzeltti. "Bunları çıkaracağım."

O, biraz dalgın bir şekilde başını salladı. Sonra başını salladı ve gülümsedi.

ona, her zamanki neşeli, işine odaklanmış gülümsemesiyle. "Tamam. Sen onu yap, ben de bir tesisatçı çağırıp onu tamir ettireyim ve Bob ve arkadaşlarını kontrol edip tavanı en kısa sürede tamir ettirdiklerinden emin olayım. Ve yatağı da tamir ettirmemiz gerekecek..."

O, artık tamamen uzayan yapılacaklar listesine dalmış bir şekilde odadan çıktı. O ise, o uçakta onun yanına oturmanın inanılmaz bir şans mı yoksa lanet mi olduğunu hâlâ bilemiyordu. Asistan olarak o harikaydı. Diğer yandan... onun yatağına girmişti, bu da ani nişanlanmalarına yol açmıştı ve bunun sahte olduğunu bilenler bile gerçek olmasını istiyor gibiydi. Ailesinin bu kadar kabul etmeye istekli olduğu bir kadın hakkında ne hissettiğinden tam olarak emin değildi. Ve tersi de geçerliydi. Onları seviyordu, ama onlara bu kadar uyan biriyle evlenmek, hatta çıkmak bile istemiyordu.

O, hayatı boyunca kaçmaya çalıştığı her şeydi. O, düzen ve mantık arıyordu. *Normal bir hayat istiyordu*. Gençliğinde arkadaşlarının evlerini ziyaret ederdi. Huzur ve sükunetin tadını çıkarır, arkadaşları ile aileleri arasındaki sıcak sevgiyi kıskanırdı. Arkadaşları, aileleri okula ziyarete geldiğinde utanacaklarından asla endişelenmezlerdi. Oysa annesi her zaman saçları ve makyajı ile okula gelir, arabasından sanki kapalı gişe bir konsere çıkıyormuş gibi atlar ve babasını, ya etrafındaki dünyayı tamamen görmezden gelen ya da ona deli gibi odaklanan kayıp bir köpek yavrusu gibi peşinden sürüklerdi.

Ailesinin onu sevdiğini biliyordu, ama sanki her zaman yanlış nedenlerle spot ışığının kendileri üzerinde olmasını sağlıyorlardı, oysa onun tek istediği anonimlikti. O, pratik bir baba olmaktan çok dalgın bir profesör olan bir babayla, çocukluğunu dev bir tiyatro oyununa çeviren bir anneyle ve büyükannesi... şey, o bambaşka bir deli kadındı.

Nicole de onlara çok benziyordu: spontan, uygunsuz, abartılı. Öyleyse neden ona bu kadar çekiliyordu?

Onuncu Bölüm

Nikki derin bir nefes aldı, ciğerlerini serin sabah havasıyla doldurdu ve yavaşça nefesini verdi. Normalde gözlerini kapatır, zihninde güzel ve sakin bir yer hayal ederdi. Ama şu anda muhteşem İngiliz kırsalının ortasındaki bir kalenin tepesinde otururken, hayal ettiği her şeyin tam önünde dururken, böyle bir güzelliği hayal ederek boşa harcamak yazık olurdu.

Hayallerindeki adam da dahil.

Yeni patronu ve gelecekteki kocası hakkında gördüğü bir başka rahatsız edici gerçekçi rüyadan uyandıktan sonra surlara çıkmıştı. Artık aynı odayı paylaştıkları gerçeği, durumu daha da garip hale getiriyordu. İlk gece yatakta birlikte bulunmuşken kendi odasına ihtiyacı olduğunu söylemek hiç mantıklı olmazdı. Zor bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyorlardı.

Neyse ki, kale inşa edildiğinde, lordlar ve leydiler genellikle kendi odalarına sahipti ve bu odaların genellikle giyinmek veya başka amaçlarla kullanılabilecek başka odaları da vardı. Eski kaleler hakkında gerçekten okuması gerekiyordu, çünkü burası büyüleyici bir yerdi. Her zaman gizli geçitlerle birbirine bağlı odalar ve yıllar boyunca tahta ve duvarla kapatılmış, hiçbir yere çıkmayan popüler kapılar vardı.

Neyse ki Harrison'ın odası, çok rahat bir şezlong bulunan bir giyinme odasına sahipti. O odayı almayı teklif etmişti. Daha doğrusu, ana odadaki daha rahat yatağı alabilmek için talep etti. Ama onun 1,80 metreden uzun boyu, narin kanepeye, 1,65 metrelik vücudunun sığıldığı kadar rahat sığmıyordu. O da ayaklarını yere vurup kanepeyi aldı. Odanın kendi küçük şöminesi vardı ve aslında oldukça rahattı. Ayrıca bahçenin muhteşem manzarası vardı. Uyandığında,

ter içinde ve yoğun bir rüyadan uyanmış, daha iyi bir manzara ve biraz serinlemek için kalkmaya karar vermişti.

Bu yüzden şu anda, biraz meditasyon yapıp kendini kontrol altına almaya çalışırken, malikaneye bakan siperlere oturmuştu.

Harrison ortaya çıkana kadar her şey yolunda gidiyordu. Daha önce fark etmemiştir, ama çatıda egzersiz yapmak için ideal birkaç yer vardı. Harrison'ın şu anda pull-up yapmak için kullandığı, taşta yüksekte yerleştirilmiş ferforje bar da dahil.

Nikki'nin meditasyonu, Harrison çubuğu tutup o muhteşem vücudunu yerden kaldırmaya başladığı anda bir anda sona erdi. Elbette onu daha önce birkaç kez görmüştü. Suyu batmış bir adamı görmek, yanında çıplak uyanmak bir yana, ona birkaç kez göz atma fırsatı vermişti. Ama onun kendini yukarı aşağı kaldırırken kaslarının dalgalanmasını izlemek, kıkırını yerinden kaldırmasına gerek kalmadan kalp atışlarını optimum kardiyo seviyesine çıkarmıştı. Eski Britanyalıların hangi tanrılara tapıldığını bilmiyordu, ama karşısındaki adamın onların soyundan geldiğinden emindi. Çünkü vay canına!

Egzersizini bitirdi, yere indi ve yanında bıraktığı su şişesini almak için eğildi. Bunu yaparken etrafına bakındı ve gözleri onunla buluştuğunda donakaldı.

Yakalandı.

Ona hafifçe el salladı. Bakarken yakalandığı için utanması gerekirdi ama cidden... Tam önünde egzersiz yapan seksi bir adam vardı. O da insandı.

Bir kaşını kaldırarak ona doğru geldi.

"Burada başka kimse olduğunu fark etmedim."

Kız gülümsedi. "Seni rahatsız etmek istemedim. Meditasyon yapmak için çıktım," dedi, altındaki yoga matını okşayarak. "Otur."

Bir saniye tereddüt etti, sonra onu şaşırtarak yanına oturdu.

"Meditasyon yapmak için burası biraz soğuk değil mi?"

O da başını salladı. "Evet, ama buna değer." Etraflarını çevreleyen kırsal manzarayı işaret etti.

Harrison omuz silkti ve kız ona hayretle baktı. "Böyle bir güzelliği nasıl reddedebilirsin?"

Bakışları yine üzerinde dolaştı. "Ben güzelliği asla reddetmem."

Yanaklarına, kesinlikle hava durumuyla ilgisi olmayan bir sıcaklık yayıldı.

. Gözlüklerini burnuna itti, onu bu kadar utandırmasına şaşırmıştı. O, oldukça iyi flört eden, hatta açık sözlü biriydi. Karşı cinsten erkeklerin de aynı açık sözlülüğü göstermesini takdir ederdi. Ama nedense, ondan gelen bu sözler çok daha anlamlı geliyordu.

Kendini zorlayarak bahçeye, ona bakmayacak başka bir yere baktı. "Öyle diyorsun, ama tüm bunları görmezden geliyorsun."

Adam yine omuz silkti. "Ben burada büyüdüm. Burası elbette çok güzel. Ama bazen bir yerin güzelliği bile kötü anıları silemez."

Nikki dizlerini göğsüne çekti. "Sen, gördüğüm en güzel topraklarda bir şatoda büyüdün. Ne tür anılar bunu gölgeleyebilir ki?"

Harrison uzun bir süre sessiz kaldı. O kadar uzun ki, cevap vermeyeceğini düşündü. Onu suçlamadı. Çok müdahaleci bir soruydu. Ama sonunda konuştu, alnı hafifçe çatık kalmış halde.

"Ailem her zaman... şey, biraz eksantrikti diyebiliriz. Babam sessiz ve biraz... şu anda biraz dalgın, ama her zaman böyle değildi. O bir botanikçi."

"Bu rutabaga takıntısını açıklıyor."

Bu, yüzüne küçük bir gülümseme getirdi. "Evet. Ben büyürken, bu konuda son derece hevesliydi. Nadir bulunan bitkileri aramak için uzun süre evden uzak kalırdı. Annem aktrisdı. Sinemada pek başarılı olamadı ama tiyatrodan orta derecede başarılıydı. Ben küçükken işlerini azalttı ama evdeyken hep başka bir yerde olmak istediğini hissedirdim."

Nikki elini onun koluna koydu. Aslında yapmak istediği şey, kollarıyla ona sarılmak ve onu sıkıca kucaklamaktı. Ama bunun nasıl karşılanacağından emin değildi. Yine de, anne babası yanlarında olmasına rağmen onları özleyen içindeki küçük, üzgün çocuk, onun kalbini sızlattı.

Elini ona baktı ama çekmesini istemedi.

"Çok zor olmalı. Bazen etrafın insanlarla dolu olduğunda, yalnız olduğundan daha yalnız hissedersin."

Ona şaşkınlıkla baktı. "Aynen öyle." Omuzlarını silkti. "Okula başladığımda işler düzeldi. Sanırım herkes tatillerde birbirini gördüğü için daha mutluydu."

"Eminim öyle değildir."

"Hayır. Öyle. Ama sorun değil. Ailem kendi hayatlarını yaşayabildi, bu da benim eve geldiğimde bana karşı biraz daha hoşgörölü olmalarını sağladı. Ben de okulda arkadaşlarımla kendi hayatımı yaşıyordum. Bu da onların bana karşı olan kızgınlıklarına karşı benim kızgınlığımı azalttı."

Kaşları daha da çatıldı. "Gerçekten sana kızgın olduklarını düşünüyor musun?"

"Belki bilinçli olarak değil. Beni sevdiklerini biliyorum, ama ebeveyn olmak onların planlarının bir parçası değildi." Ona hafif bir gülümseme attı. "Birbirleriyle evlenmek bile onların planlarının bir parçası değildi, çocuk sahibi olmak ise hiç değildi." Omuzlarını silkti. "Elinden geleni yaptılar, sanırım."

"Peki ya kız kardeşin?"

"Benim kadar bir kaza, eminim. Ama o elektronik çağında doğdu. Ekranı bakacak yaşa geldiğinden beri hayal edilebilecek her türlü dijital cihaza sahip."

"Yine de yalnız gibi geliyor."

Omuzlarını silkti. "Belki. Ama mutlu görünüyor."

Nikki, Amy'yi tanımlamak için "mutlu" kelimesini kullanmazdı. Ama Amy, 2000'den sonra doğan tanıdığı diğer tüm çocuklar gibi görünüyordu. En mutlu olduğu anlar, elektronik cihazlara bağlı olduğu anlardı. Belki de haklıydı.

"Çocukluğunuzdan hiç güzel anılarınız yok mu?"

Dudaklarında bir gülümseme yayıldı ve onu yıllarca gençleştirdi. "Büyükbabam."

O da gülümsedi. "Eğlenceli miydi?"

"Oh, hiç de değil. Çok katı ve düzgün biriydi. Tüm kurallara uyardı. Toplumdaki ve malikanedeki rolünü çok ciddiye alırdı."

Kızın kaşları kalktı. "Ve onunla olmak senin için iyi bir anı mıydı?"

Biraz güldü. "Kulağa tuhaf gelebilir ama bana bildiği her şeyi öğretti. Güçlü bir iş ahlakı nasıl olur, bir malikane nasıl yönetilir, avlanma, ata binme, her şeyi. Bir Troy olmanın ne kadar önemli olduğunu, mirasımızı, aile adımızı, malikanemizi korumamız gerektiğini hep hatırlattı." Bahçeye bakıp sertçe yutkundu. "Onun için her şeydi."

Nikki başını salladı. "Sen de öyleydin."

Ona bir bakış attı ve hüzünlü bir gülümsemeyle, "Sanırım öyle," dedi. "İstenilmek kadar güzel bir şey yok."

"Evet," dedi sessizce.

Kız, onun mavi gözlerine baktı, elini onun yüzüne uzanıp yüzündeki soluk çizgileri izlemekten alıkoymak için sıkıca sıktı.

yüzündeki ince çizgileri izlemekten alıkoymak için sıkı.

Bunu yapana kadar elinin artık onun kolunda değil, onun elinde olduğunu fark etmedi. Ve o da elini bırakmak niyetinde değilmiş gibi görünüyordu. Temas ettikleri yerdeki ciltlerinin sıcaklığı, daha fazla yerinin açıkta olmasını, böylece ona bastırabilmesini dilemesine neden oldu. Bu düşünce onu hem heyecanlandırdı hem de dehşete düşürdü.

Hızlı bir ilişki yaşamakta bir sorun görmüyordu. Sorun, çabuk ve derinden aşık olma eğiliminde olmasıydı. Harrison'da bunun bir sorun olacağını düşünmemişti. Ama onu tanıdıkça, o kadar da klişeleşmiş bir İngiliz (ya da kibirli, zengin bir iş adamı) gibi görünmüyordu. Tüm o iş stratejilerinin altında bir kalbi vardı. Ve o kalbi daha iyi tanımak istiyordu.

Ve bu her türlü soruna yol açacaktı.

Geçmişte, onunla birlikte olur ve yoluna devam ederdi. Ya da daha büyük olasılıkla, bir süre çıkıp, onun kendisine hiç uygun olmayan bir rebound olduğunu fark edince, ikisinden biri ya da ikisi de yoluna devam etmek isterdi. Ama o, on beş yaşında ilk erkek arkadaşıyla başladığı hayatı boyunca bunu yapmıştı.

Ondan sonra, birkaç aydan fazla tek başına kalmamıştı. Hiç. Her zaman başka biri onu bekliyordu. Lise sevgilisiyle mezuniyete kadar birlikte olmuştu. Sonra üniversiteye başladıktan birkaç ay sonra, farklı okullara gittikleri ve yalnızlık ona çok ağır geldiği için ayrılmışlardı. Birkaç ay içinde başka bir erkek arkadaşı olmuştu.

Ondan sonra bir başkası geldi. Ve bir başkası. Ta ki son erkek arkadaşıyla tanışana kadar. Onunla, içten içe en son istediği şey olmasına rağmen, evlilik hayalleri kurmaya başlayacak kadar uzun süre birlikte olmuştu. Bu döngüyü kırmak zor olmuştu. Hatta, görünüşe göre hala kıramamıştı. Çünkü erkek arkadaşından ayrılalı sadece birkaç ay olmuştu ve ayrılıktan sonra tanıştığı ilk erkekle birlikte olmayı hayal ediyordu.

"Neye bu kadar dalmışsın?" Harrison, onu düşüncelerinden uyandırarak sordu.

Ona titrek bir gülümsemeyle cevap verdi. "Önemli bir şey değil. Sadece ilişkilerin tuhaf karmaşıklıkları."

"Mesela?"

Hayatının tüm kirli ayrıntılarına girmek istemediği için, "Şey, senin dedelerin gibi. Sıkıcı, aşırı düzgün bir malikane sahibi

eksantrik, batıl inançlı bir İskoç kadınla garip bir çift gibi görünüyorlar."

Harrison burnundan hava üfledi. "Hiç bilemezsin. Büyükannem yıllar geçtikçe biraz tuhaflaştı, özellikle de büyükbabam öldükten sonra. Ama gençken bile, onu çok renkli bir karakter olarak hatırlıyorum. Yaptığı şeyler büyükbabamı başını sallamasına ya da şakaklarını ovmasına neden olurdu, ama yüzünde her zaman hafif bir gülümseme de olurdu."

"Sanırım kime aşık olacağımızı önceden tahmin edemeyiz, değil mi?" O, kadına baktı. "Hayır. Sanırım edemeyiz."

Üç kalp atışı boyunca öylece oturdular, sonra kız elini onun elinden çekip ayağa kalktı.

"Tragik bir çocukluk yaşamış olsan da, burası inanılmaz bir yer," dedi, taş duvara yaslanarak malikaneye bakarak. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Adam başını salladı. "Geldiğin için teşekkürler. Sen yardım etmeseydin, başım büyük belaya girecekti."

Kız güldü ve başını salladı, dikkatini tekrar manzaraya çevirdi. "Birkaç hafta sonra uçağa binip tüm bunları geride bırakıp Manhattan'a gideceksin, değil mi?"

"Gerçekten burada, taşrada gömülü kalacak mısın? Onların gibilerle mi arkadaşlık edeceksin?" Nikki'nin pub'dan tanıdığı iki yaşlı adama başını çevirdi. Her ikisi de oltaya benzeyen şeyler taşıyorlardı ve ağaçların arasında koşuşturuyor, yol boyunca çalıların arkasına saklanmak için ara sıra duruyorlardı.

"Ne yapıyorlar?"

Harrison burnunu çekti. "Muhtemelen dereye balık tutmaya gidiyorlar." "Peki neden bu kadar gizli gizli davranıyorlar?"

"Muhtemelen en iyi balık tutulan yerler Troy malikanesinin arazisinde olduğu içindir."

Kız ona kaşlarını kaldırarak baktı. "Sahi mi? Peki, soyluların balık tuttuğu yerde balık tutarken yakalanırlarsa malikane sahibi ne yapacak?"

Harrison parmağını boğazına götürüp *bir* ses çıkardı. "Kafalarını keser."

Kız alaycı bir şekilde nefesini tuttu. "Ne utanç verici."

Harrison güldü, tüm yüzü eğlenceden aydınlandı. "Açıkçası, neden bu kadar gizlenmeye ihtiyaç duyduklarını anlamıyorum. Köylülerin burada balık tutmasına hiç itiraz etmedik. Sanırım sadece yaramazlık yaptıklarını hissetmek hoşlarına gidiyor."

"Hmm, onları suçlayamam. Yaramazlık eğlencelidir," dedi kız göz kırparak.

Adam ona yarı sinirli, yarı takdir dolu bir gülümseme attı ve siperlere yaslandı.

"Ve önceki soruna cevap vermek gerekirse," dedi kız, "onların gibi insanlarla burada kalmaktan çok mutluyum. Çok eğlenceliler. Ve gerçekten sevimli insanlar gibi görünüyorlar. O çılgın, hiç uyumayan şehir hayatından kaçmam lazım. Hayatımın geri kalanını ne yapacağıma karar verirken, bu güzel, sevimli ve tuhaf köyde biraz zaman geçirmek bana iyi gelecektir."

"Muhteşem ve sevimli tuhaf, ha?" Adam yumuşak bir gülümsemeyle, "Buraya çok yakışacaksın galiba," dedi.

İkisi de konuşmadan bir an daha paylaştılar. İkisi de gözlerini kırpmadığından emin değildi.

Sonunda gözlerini kaçırdı ve derin bir nefes aldı. "Sanırım güne başlamalıyız."

Adam başını salladı, eğilip matını hızlıca topladı ve ona uzattı. "Kütüphanede... bir saat sonra görüşürüz?"

Kız da başını salladı. "Olur."

Kaza yerinden kaçıyormuş gibi görünmeden, olabildiğince çabuk dönüp uzaklaştı. Aralarında ne olduğunu bilmiyordu, ama bunun sona ermesi gerekiyordu. Hayatı boyunca içinde bulunduğu aynı döngüye tekrar girmesine izin veremezdi. Gerçi Harrison Troy, daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu. Tüm bu durum, daha önce başına gelen hiçbir şeye benzemiyordu.

Ama aynı yere geri dönerse, yine bir ilişkiye girerse, tek başına değil, bir *çift olarak* yaşarsa, hayatında hiçbir şey değişmeyecekti. Muhtemelen diğerleri gibi sona erecekti.

Kalp kırıklığıyla.

Kafasını toparlaması, bir ilişkide başarılı olabilmek için önce kendi başına nasıl yaşayacağını bulması gerekiyordu. Bu da Harrison'dan uzak durması gerektiği anlamına geliyordu, çünkü istediği şey ile onun için iyi olan şey tamamen farklıydı.

On Birinci Bölüm

Harrison fişlerini yığına attı ve sandalyesine yaslanarak arkadaşlarının ve büyükannesinin hamlelerini bekledi. Pub'daki diğer müşterilerin kendi sohbetlerine geri döndüklerini umarak odaya hızlıca bir göz attı. Çoğu gitmişti, ama hala ona bakıp duran çok fazla insan vardı.

Ve o lanet bilardo masası hala tezgahın arkasında duruyordu. İşler ilginçleşmeye başlamış gibi görünüyordu. Nicole, çoğu kişinin tahmin ettiğinden çok daha uzun süre dayanmıştı. Onun sonuna kadar gideceği ihtimali giderek artıyordu. Harrison da neredeyse bahse girip kendi bahsini yapmaya hazırdı.

Cole, Chris ve Brooks fişlerini attılar ve Granny'ye baktılar. Her birinin yüzünde farklı derecelerde gerginlik vardı. Harrison gülmek için kendini zor tuttu. Granny, onun için bile çok zor biriydi ve o, hayatı boyunca onunla uğraşmıştı. Arkadaşlarının onun sisli sularında yolunu bulmaya çalışmasını izlemek, beklediğinden daha eğlenceliydi. Granny de hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibiydi. Troy ailesi için kesinlikle kazan-kazan durumu.

"Ne bekliyorlar?" diye sordu, sanki işitme sorunu olan oymuş gibi neredeyse bağırarak.

"Senin bahis yapmanı," dedi.

"Benim bahsim mi?" Bir avuç fiş aldı ve yığına attı. "Eskiden tüm erkekler beni sadece vücudum için isterdi. Şimdi ise tek istedikleri fişlerim. Nankörler, başka bir şey diyemem."

Chris içtiği birayı boğazına kaçırdı ve peçeteye uzandı. Brooks, büyükanneye sevinçle sırtıttı, Cole ise gülüp gülmek ya da bir şey duymamış gibi davranmak arasında kararsız kalmıştı.

"İyi misin dostum?" Harrison Chris'e sordu.

"Evet. Harika."

Harrison ona gülümsedi ve sonra büyükannesine döndü. "Bu kadar çok bahse girmek istediğinden emin misin, büyükanne?"

"Eminim. Yaşlı olabilirim ama bu, su ısıtıcısına kaç disk atacağımı bilmediğim anlamına gelmez, sakın unutma."

"Tabii ki unutmam, büyükanne, ama bu oldukça büyük bir bahis. Ödeyebileceğinden emin misin?"

"Tabii ki ödeyemezsiniz. Bunun için siz varsınız." Harrison güldü. "Evet, hanımefendi."

"Benim için birkaç disk daha at, evlat." Harrison gülerek isteğini yerine getirdi.

"Cips," dedi Chris, yardımsever olmaya çalışarak.

"Ne?" diye sordu kadın.

"Onlara cips denir," dedi Chris, biraz daha yüksek sesle. "Gerry!"

Barmen başını kaldırdı. "Evet?"

"Yankili adam cips istiyor." "Hemen geliyor!"

Omzunun üzerinden mutfaktakilere bir şey bağırdı ve Chris kaşlarını çatarak ikisinin arasında bakışlarını gezdirdi. "Ne dedi?"

"Cips istedin. Senin için sipariş verdi." Harrison'a döndü. "Gerçekten, evlat, bir saniye arkanı döndüm ve sen dünyanın öbür ucuna gidip, fındık çiftliğinde sincap gibi yemek dilenen sokak çocuklarını eve getiriyorsun. Hem de çayımızı yeni bitirmiştik." Chris'e kafasını salladı. Chris ona o kadar şaşkın ve öfkeli bir bakış attı ki Harrison kahkahalara boğuldu.

"Merak etme, büyükanne. Onları hizada tutarım."

"Öyle yapın." Kartlarını masaya sertçe vurdu. "Kartlarınızı gösterin, çocuklar!"

Herkes onun elindeki fulü görünce bir koroda inilti yükseldi. Harrison'ın bile gözleri fal taşı gibi açıldı ve büyükannesi sevinçle kıkırdadı, sonra da çubuğunu masaya vurarak fişlerini toplamaya yardım etti.

"Sevgili büyükannenin kart ustası olduğunu bize söylemedin," diye fısıldadı Brooks.

"Kimse kaybedenleri sevmez, delikanlı," dedi büyükanne, fişleri önündeki yığına süpürürken. "Kazançlarımı hemen teslim edeceğine güveniyorum, Harry."

"Asistanın nasıl gidiyor, Bay Troy?" diye seslendi biri odanın diğer ucundan.

"Asistan mı? Ne asistanı?" diye sordu büyükanne.

Yan masadaki bir kadın, "Yanında getirdiği genç kadın" dedi.

"Ah," dedi büyükanne, sandalyesini geri iterek. Harrison ona yardım etmek için acele etti. "O asistan değil. Nişanlısı. Bu asistan saçmalığı da ne?"

Bir alkış ve inilti korusu yükseldi ve bir telaş başladı. Gerry tahtayı getirdi ve daha fazla bahisler yapılmaya başladı. Harrison uzun bir nefes verdi.

"Hepsi çıldırmış," diye mırıldandı büyükanne. Sonra başını salladı. "Gidip senin o harika nişanlısının elbise provası nasıl gidiyor diye bakayım."

Harrison, büyükannesi Nikki ve bayanları aramak için sendeleyerek uzaklaşırken yüzündeki somurtkan ifadeyi gizleyebildiğini umdu. En son istediği şey, oynadığı bu saçma oyunun bir kez daha hatırlatılmasıydı. Hayır, bunu sil. En son istediği şey, bu saçma oyunun hatırlatıldığı ve ayrıntıları öğrenmek için adeta salya akıtan sözde arkadaşlarının önünde hatırlatılmaktı.

Yeniden oturdu ve kartları karıştırmak için topladı.

Masadaki sessizlik, etraflarındaki gürültüye kıyasla neredeyse sağır ediciydi. Arkadaşlarının hepsinin, en iyi dedikodu yüzleriyle ona baktığını gördü.

Onlara kaşlarını çatı. "Bilmeniz gereken her şeyi zaten biliyorsunuz."

"Bundan çok şüpheliyim," dedi Cole. "Nasıl oldu da Amerika'dan, tanıdığım en bekar adam olarak ayrıldın ve uçak yolculuğu bitmeden nişanlandın?"

"Nişanlanmadık," dedi, kartları gereğinden fazla kuvvetle parmakları arasında karıştırarak.

"Bilmiyorum. Büyükannen seni evlendirmek için oldukça kararlı görünüyor. Ve şunlar da ne?" Cole, Gerry ve havuz tahtasını çevreleyen kalabalığı işaret ederek sordu.

"Önemli bir şey değil." Harrison onların buna inanacağını pek ummuyordu, ama denemek zorundaydı.

Brooks arkalarındaki masaya eğildi ve onlara sordu. Üç saniye bile geçmeden, sözde arkadaşlarının hepsi masadan

masadan atlayıp tahtaya isimlerini yazmak için koştu.

"Hepsi kanlı piçler," diye bağırdı onlar geri döndüklerinde.

"Hadi ama," dedi Brooks. "Gerçekten bunu kaçıracağımızı düşünmedin, değil mi?"

Harrison uzun bir nefes verdi. "Umuyordum, evet. Beklemiyordum, hayır."

Birasını bitirip boş bardağını havaya kaldırdı, Gerry'nin ona yenisini getirmesi için.

Neredeyse hemen getirdi, yanında Chris'in önüne koyduğu büyük bir sepet de vardı.

"Cipsiniz, efendim."

"Ne?"

Barmen, kalın kesilmiş patates kızartmalarının olduğu yığını işaret etti. "Ne...?" diye sordu Chris tekrar.

"Teşekkürler, Gerry," dedi Harrison.

Barmen el salladı ve uzaklaşırken, birkaç masada durup sohbet etti ve notlar aldı. Görünüşe göre bahislerde değışiklikler olmuştu, çünkü doğrudan tahtaya yöneldi. Chris, Harrison'a döndü ve sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Cips," dedi Harrison. "En azından burada cips dediğimiz şey."

"Ama ben istememiştim..." Diye iç geçirdi. "Boş ver. Madem buradalar..." Birkaç tane alıp ısırđı. "Cipsleri güzelmiş."

Harrison başını salladı ve dağıtmaya başladı.

"Tamam, Christopher atıştırtmasını aldı," dedi Brooks, gözlerini hafifçe devirerek, "Sanırım, şu anda gelinlik provası yapan, görünüşe göre var olmayan nişanlın hakkında konuşuyorduk, değil mi?"

"O... o... hayatımın kabusu olacak olan *kitaptaki* düğün canlandırması için bir elbise."

"Biliyor musun, bu işe bir şans vermelisin," dedi Cole, Chris'in patates kızartmalarından birini kaparak. "Kiersten beni diziyi izlemeye zorladı ve sana şunu söylemeliyim..."

"O cümleyi bitirmeyi aklından bile geçirme." Harrison ona sert bir bakış attı, ama Cole sadece güldü.

"Cidden, senin bu takıntın da ne?"

"Yani, misafirlerimiz geldiğinde, ailem bana haber vermeden broşüre eklediğı için her gün lanet olası karakterlerden biri gibi giyinmek zorunda kalacağım gerçeğı dışında mı? Ayrıca, yaz boyunca, havuz kenarında uzanıp kaldırımlarda yürüyen milyonlarca insanın huzur verici seslerini dinleyerek dinlenmek varken, bir grup çılgın hayranı İskoçya'nın dağlık bölgelerinde gezdirmek zorunda kalacağım."

havuz başında uzanıp kaldırımlarda yürüyen milyonlarca insanın huzurlu seslerini dinleyebilirdim."

"İskoçya çok güzeldir," dedi Chris.

Harrison burnundan soludu. "Brezilya kıyılarındaki yılanlarla dolu ada da öyle. Bu, yazımı orada geçirmek istediğim anlamına gelmez." "O zaman neden turu kendin yapıyorsun? Başka birini tut."

"Bundan sonra öyle yapacağım. Ama ilk seyahatte şahsen orada olup her şeyin yolunda gittiğinden emin olmam gerekiyor. Bazı aile dostlarımızın malikanelerini ziyaret edeceğiz ve bu yeni girişim işleri canlandırmayı umduğum bir şey olduğu için, yerinde olup her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak beni daha rahat hissettirir. Ancak bu, bundan memnun olduğum anlamına gelmez."

Cole yavaşça başını salladı. "Tamam. Peki yeni nişanlın bu işin içinde ne rol oynuyor?"

"Hiçbir yeri yok," dedi Harrison. "Nicole sadece asistanım olarak burada. Ailemin neye inanmak istediği tamamen onlara kalmış. Ben sadece büyükannem için buna uyuyorum ve buradan ayrıldığımızda bu oyun sona erecek."

"Bu yazdan sonra onu bir daha görmeyi düşünmüyor musun?" diye sordu Brooks.

"Hayır."

Başını kaldırıp çocukların birbirlerine attığı bakışları yakaladı. "Ne var?"

Brooks omuz silkti. "Hiçbir şey. Sadece kadınların insanı fark ettirmeden yakalamayı iyi bildiklerini söylüyorum. Bana bak. Bir gün yatımda parti veriyorum, ertesi gün evlenmiş ve bir çocuğum var."

Harrison sert bir bakış attı. "Senin adına çok sevindim. Bunun benimle ne alakası var?"

"Belki bir şey yok. Belki bir şey vardır. Sadece harika bir kız gibi görünüyor, hepsi bu."

"Onu tanıyorsunuz bile. Ben de pek tanıyıyordum."

"Bizim de demek istediğimiz bu," dedi Cole. "Belki onu tanımalısın. Biz sadece biraz gördük, ama şu ana kadar harika birine benziyor ve seninle ve ailenle başa çıkabilecek birine benziyor. Bir şans hak eden biri gibi görünüyor."

"Ayrıca," Brooks araya girdi, "şans senin lehine gibi görünüyor." Havuz tahtasını işaret etti ve Harrison somurtarak baktı. Brooks ona sadece sırtıttı.

"Onunla bir ilişki kurmak istesem bile, ki istemiyorum,

asla yürümezdi."

"Bunu bilemezsin," dedi Cole.

"Elbette bilebilirim," dedi Harrison. "Burada, kaçmak için sabırsızlandığım köyde kalabilmek için başka bir iş bulmuş olması bir yana, ailemi eğlenceli ve birlikte vakit geçirmekten keyif alan insanlar olarak görüyor. Psikiyatrik tedaviye ihtiyacı olduğu bu kadar açık olan biriyle uzun mesafeli bir ilişki, tam olarak aradığım şey değil."

"Pfft," dedi Brooks. "Birincisi, ailen çok sevimli..."

"Sen onları sadece küçük dozlarda gördün. Bir ömür boyu yaşamak başka bir şey." "İkincisi," Brooks bu yorumu görmezden gelerek, "yirmi birinci yüzyıldayız

. Mesafeler eskisi kadar uzun değil."

"Bütün bunların anahtar kelimesi mesafe," dedi Harrison. "Çoğu zaman binlerce kilometre uzakta olmak hiçbir ilişki için iyi değildir, kaç tane FaceTime görüşmesi yaptığın umurunda değil."

"İdeal değil belki," dedi Cole. "Ama siz ikiniz birlikte harika görünüyorsunuz. En azından denemeye değer. Eminim bir çözüm bulabilirsiniz..."

Harrison uzun bir nefes vererek sakin olmaya çalıştı. "Yemin ederim, poker oyunlarımız arkadaşlarla geçirdiğimiz rahat bir geceden, çay eşliğinde kadınların kıkırdamaları ve dedikodularıyla dolu bir şenliğe dönüştü. Lütfen aşk hayatımdan başka bir şey konuşabilir miyiz?"

Chris kadehini kaldırdı. "Katılıyorum. Burada çok fazla kadın muhabbeti var."

Cole ve Brooks ona döndü. "Lafı açılmışken... Cass'le ne oldu? Sonunda seni dürüst bir adam yapacağını sanmıştım," dedi Cole.

Chris Harrison'a baktı. "Yardım et."

O burun kıvırdı. "Üzgünüm dostum. Seni sorguya çekmelerini tercih ederim. Ayrıca, ben de cevabı merak ediyorum."

Arkalarına yaslanıp, Chris'in Kiersten'in en yakın arkadaşıyla olan ilişkisinin sonuna dair arkadaşlarının hızlı sorularını savuşturmaya çalışırken dinlediler. Onların onu sorgulamaktan vazgeçtikleri için gerçekten minnettardı. Çoğunlukla, çünkü hiçbir cevabı yoktu.

Teknik olarak Nicole ile hiçbir şey yoktu. Bu bir komediydi. Ama onunla birlikteyken... o kadar sahte gelmiyordu. Onunla birkaç dakika geçirdikten sonra hiç bu kadar mutlu, korkmuş ve kafası karışık hissetmemişti. O, bir şekilde onun her zaman istediği ve her zaman kaçmaya çalıştığı her şeyin birleşimiydi. Peki bu nasıl olabilirdi?

Aynı kıtada olsalar bile?

Başını kaldırdığında üç adamın da ona baktığını gördü.

"Ne?" Onlar güldü. "Gördün mü?" dedi Brooks. "O bitti."

Cole güldü, Chris ona acıyarak baktı. Harrison hepsine kaşlarını çattı. "Defolun."

Tekrar güldüler ve o bardağındaki içkiyi bir dikişte içti. "Ayrıca, Nicole ile birlikte olmak geleneklerimizi bozmak anlamına gelir."

"Ne geleneği?" diye sordu Cole.

"Sen Kiersten ile evlendin. Brooks, Kiersten'ın en yakın arkadaşlarından biriyle evlendi. Chris..." Harrison arkadaşına baktı. "Üzgünüm dostum, ama Chris, yakın zamana kadar Kiersten'ın en yakın arkadaşlarından biriyle hayatının en uzun ilişkisini yaşıyordu. Nicole bu kalıba uymuyor."

Kadınlar içeri girmeden birkaç saniye önce, kapıdan kadınların kahkahaları yankılandı. Büyükanne, Leah ile heyecanla konuşurken, Kiersten ve Nicole arkalarından geliyordu. Kol kola, başları birbirine yakın, sanki birbirlerini ömür boyu tanıyormuşçasına gülüyorlardı. Erkeklerle el salladılar ve sonra bir masaya geçip rahatça oturdular.

"Ne diyordun?" diye sordu Cole.

Harrison zorlukla yutkundu.

"Kahretsin."

On ikinci bölüm

Nikki yatak direğine tutunarak nefesini yavaşça, acı içinde inleyerek verdi.

"Aman Tanrım." Direği daha sıkı kavradı. "Kadınlar bu kıyafetlerle nasıl nefes alabiliyorlardı?"

Büyükanne güldü. "Nefes alamıyorlardı, kızım. Neden hep bayılma nöbetleri geçiriyorlardı sanıyorsun? En ufak bir heyecan bile zavallı kadınları oksijen yetersizliğinden bayılmaya yeterdi." Tekrar kıkırdadı ve bastonuyla Kiersten'a hafifçe vurdu. "Bir kez daha iyice çek!"

Kiersten itaat etti, ama Nikki direği bıraktı ve kaburgalarına tutundu. "Hayır, bu fazla oldu. Lanet olsun, biri bu şeyi gevşetsin yoksa kaburgam kırılacak."

Kiersten, Nikki'nin rahatça nefes alabilmesi için bağcıkları gevşetmek için acele etti.

Büyükanne başını salladı ve dilini şaklattı. "Och. Biraz acı ne ki? Bence buna değer."

Nikki burnunu çekti. "Sen istediğin kadar söyle. Ben 45 santim beline sahip olmaktansa nefes almayı tercih ederim."

Büyükanne elini salladı. "Sen bilirsin, kızım." Ayağa kalktı. "Yeterince oturdum. Yapacak işlerim var. Ben çıkıyorum."

Kadın, günümüz kadınlarının cesaretinin eksikliğinden şikayet ederek mırıldanarak uzaklaştı.

Kiersten gülümsedi, kaşlarını kaldırdı. "İlginç bir kadın." "Çok," diye onayladı Leah.

"Onu sevdim," dedi Nikki. "Aklından geçeni söylüyor. Canı ne isterse onu yapıyor. İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü hiç umursamıyor. Ve etrafındakileri mutsuz etmeden ilginç olacak kadar huysuz.

Harika." Sonra kaşlarını çattı. "Çoğunlukla. Sanırım beni bu karmaşaya o soktu."

Korsesini çekiştirdi ama kimse bir şey söyleyemeden, Izzy kolunda kocaman bir elbise çantasıyla içeri girdi.

"Bunu görene kadar bekleyin," dedi ve çantayı dolabın açık kapısına astı. Hiç vakit kaybetmeden çantanın fermuarını açtı ve elbisenin tüm ihtişamını ortaya çıkardı.

"Vay canına!" dedi Nikki, eteğindeki altın işlemeli yaprakları parmaklarıyla okşamak için elbisenin yanına koştu. "Claire'in dizide düğününde giydiğinin aynısı!"

Ellerini birleştirip, doğum gününde midilli hediye edildiğini duyan beş yaşındaki bir çocuk gibi zıplamaya başladı.

"Tamam, bu her şeye değer," dedi ve kadınlara gelip ona elbiseyi giymesine yardım etmelerini işaret etti.

"Evet, lafı açılmışken," dedi Kiersten, Nikki'nin içine girmesi için eteğin bir tarafını açarak, "sen ve Harrison arasında gerçekten neler oluyor?"

Omuz silkti, rahat davranmaya çalışarak dikkatini giydiği muhteşem elbiseye verdi. "Hiçbir şey."

"Tatlım, gelinlik deniyorsun. Bu hiçbir şey değildir," dedi Izzy.

"Doğru," dedi Leah, arkasında daha fazla bağcık bağlarken. "Hadi, anlat."

"Gerçekten, sadece... olduğu gibi. Harrison'ın dediği gibi. Harrison'ın büyükannesi için yapıyoruz."

"Evet, düğün olayı büyükannesi için olabilir," dedi Kiersten. "Öyle demek istemedik. İkinizi kastediyoruz. Sanki nasıl davranacağınızı bilmiyormuş gibi birbirinizin etrafında parmak uçlarında yürüyorsunuz. En azından etrafta başkaları varken."

Nikki boy aynasına gidip kendine baktı. Haklıydılar. Harrison'la baş başa kaldıklarında her şey çok daha kolaydı. Daha doğal. Tabii ki onun yanında hâlâ gergindi. İlk kez bir erkeğe aşık olan ortaokul öğrencisi gibi karnında kelekler uçuyordu. Ama konuşmaya başladıklarında her şey çok güzeldi. Onunla sessizce oturmak bile rahattı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Başkaları etrafta olduğunda, sanki bir şovda sergileniyormuş gibi hissediyorlardı.

gösteri yapıyormuş gibi hissediyordu. Aslında öyleydiler. Ama daha çok, herkes onların her hareketini, her sözünü analiz ediyor, bir anlam çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Köy sakinlerinin bahsi ve arkadaşlarının ilgisi nedeniyle, bir bakıma öyleydiler.

"Yani, bence o harika birisi," dedi sonunda. "Kesinlikle yakışıklı. Ve o aksanı insanın dizlerini titretir."

Aynada kendini gördü, yüzünde aptalca bir gülümsemeye 18. yüzyıl gelinleri gibi görünüyordu ve etrafında üç kadın da anlamlı gülümsemelerle ona bakıyordu. Kendini bu durumdan çıkarmaya çalıştı.

Boğazını temizledi. "Ama aramızda bir şey yok. O benim geçici patronum. Arkadaşız, sanırım."

Kiersten ona baktı. "Peki, onu gördüğünde ne hissediyorsun?"

"Bilmiyorum." Elbisesi ile oynadı. Bir fikri vardı belki... ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu.

"Kelebekler uçuyor mu? Heyecanlı mısın? Birbirinizi gördüğünüzde mutlu görünüyorsunuz," dedi Kiersten.

Izzy başını salladı. "Evet, ben romantik şeyleri pek sevmem ama siz birbirinizden hoşlanıyorsunuz."

Nikki üçüne birden baktı, yanakları kızardı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Hadi ama," dedi Izzy.

"Tamam, peki," dedi Nikki. "Bence o yakışıklı."

Diğer kadınlar ona ve birbirlerine gülümsedi.

"Ama," diye ekledi Nikki, "bunun ne önemi var ki? O benim patronum."

"Bence bundan yararlanmalısın," dedi Izzy, Kiersten'a göz kırparak.

"Hadi ama," dedi Nikki. "Bu nişanlılık olayı tamamen sahte. Bundan hiçbir şey çıkmayacak ve ben de çıkmasını istemiyorum. Birbirimizi zar zor tanıyoruz."

"Önemli değil," dedi Leah. "İlk görüşte aşk olabilir. Brooks ve ben ilk tanıştığımızda birbirimize çok aşık olmuştuk. Sadece inatçıydık. Ama aşık olduğumuzu anlamadan evlendik ve her şey yolunda gitti."

Nikki ona şaşkınlıkla baktı. "Bir gün bana tüm hikayeyi anlatmalısın. Ama bu, böyle bir şeyin her zaman olduğu anlamına gelmez. O bir tesadüftü."

Leah omuz silkti. "Belki. Belki de değil. Ama öğrenmeye değer olabilir."

"Zaten önemli değil," dedi Nikki. "Dünyada en son ihtiyacım olan şey başka bir erkekle ilişkiye girmek."

"Ne demek istiyorsun?"

Nikki içini çekti ve prova için çıktığı tabureden indi, yerine oturdu. Elbisesi dev bir beze gibi etrafında kabardı ve parmaklarını ipeksi kumaşın üzerinde gezdirdi. "Hayatım boyunca bir ilişki içindeydim. Hiç yalnız kalmadım. Seri monogamist gibiyim."

Leah başını salladı. "Anlıyorum." Diğer kadınlara baktı. "Onu Chris'le tanıştırmalıyız. Bu onun uzmanlık alanı gibi görünüyor."

Kiersten onu susturdu. "Ne demek istediğini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama geçmişteki hataların yüzünden iyi bir şeyi kaçırmamı istemem."

"Doğru," dedi Nikki. "Aynı zamanda, bir şeyi kaçırmaktan korktuğum için yeni hatalar yapmak da istemiyorum. Başka biriyle birlikte olup ilişkinin yürümesi için önce kendi başıma yaşamayı öğrenmem gerekiyor. Şu anda kendi hayatımı bile zar zor idare edebiliyorum."

"Bunu yapmayı bitirdiğinde o hala orada olmazsa ne olacak?" diye sordu Kiersten.

Nikki zorla güldü. "Siz onun orada olma ihtimalini varsayıyorsunuz. Beni hala ikna edemediniz. Bazı... fiziksel çekicilik dışında, bir ilişkiye ilgi duyduğunu düşündürecek hiçbir şey yapmadı. Ve," diye ekledi, elini kaldırarak, "ilgi duysa bile önemi yok, çünkü ben duymuyorum."

Tabureye tekrar tırmandı. "Şimdi, bunu yerine takalım da çıkıp nefes alabileyim."

Kadınlar konuyu kapattılar, ancak Nikki aralarında birden fazla spekülatif bakış yakaladı.

Nikki kendine dürüst olmak gerekirse, Harrison'ın başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek onu olması gerekenden çok daha fazla üzdüğünü itiraf etmeliydi. Sonuçta onlar gerçek bir ilişki içinde değillerdi. Birbirlerini çok iyi tanımıyorlardı ve Nikki'nin ona karşı hiçbir hakkı yoktu.

Eğer yanılıyorsa ve Harrison da ilgileniyorsa - ve eğer o da ilgilendiğini itiraf etmek isterse - daha iyi bir duruma gelene kadar beklemek, onun alması gereken bir riskti.

Sadece başka bir büyük hata yapmadığını ummak zorundaydı.

hataya düşmemesi için umut etmek zorundaydı.

"O kapının arkasında ne var?" diye sordu Nikki, kısa bir merdivenin üstündeki yuvarlak kapıyı işaret ederek.

"Oraya çıkmamıza gerek yok."

Kaşlarını çatı. "Her şeyi son bir kez kontrol edip her şeyin yolunda olduğundan emin olmamız gerektiğini sanıyordum."

"O oda halka açık değil." Kaşlarını kaldırdı.

"Neden?"

"Çünkü özel bir oda."

Kollarını kavuşturdu. "Bu belirsiz cevaplarla beni daha da meraklandırıldığının farkında, değil mi?"

Dudakları seğirdi. "Merak hakkında ne derler bilirsin."

"Merakı gidermenin tek bir yolu vardır, değil mi?"

"Hayır..."

Ama o daha fazla itiraz edemeden, kız merdivenleri koşarak çıktı ve kapıyı iterek açtı. Şaşkınlıkla nefesini içe çekti ve o da başını eğip içini çekti. Artık bundan kaçış yoktu.

Onu merdivenlerden yukarı takip etti ve kapının önünde durdu. Kız, onun çocukluğunun sığınağı olan odada yavaşça dolaşıyordu.

"Vay canına," dedi kız, boynunu uzatarak, yıllarca tavana yerleştirmek için uğraştığı ayrıntılı gezegen, yıldız, takımyıldız ve galaksi modellerine bakmak için başını yukarı kaldırdı.

Onun tepkisini görmek için onu izledi. Hiçbir kadına bu odasını göstermedi. Hiç kimseyi buraya davet etmemişti, ancak en azından bazı aile üyelerinin gördüğünden emindi.

"Bu gerçekten çok havalı," dedi Nikki kocaman bir gülümsemeyle.

Vücudu gevşedi ve ona gülümsedi. Kendisi için bu kadar önemli olan bir şeyi onun da beğenmesini ne kadar istediğini fark etmemişti.

"Bunları hepsini sen mi yaptın?"

Adam başını salladı ve odanın içine doğru ilerleyerek projelerine baktı. "Tatillerde ya da bayramlarda eve geldiğimde buraya saklanıp modellerimi yapardım. Her zaman uzay meraklısıydım, o yüzden..." Omuzlarını silkti.

"Gerçekten inanılmaz," dedi kız, yavaşça dönerek her şeyi inceleyerek.

"Bir saniye bekle. Orada kal." Kızın yerinde kalması için elini uzattı ve ışık düğmesine gitti. Ana ışığı kapattı ve sonra takmış olduğu diğer düğmeyi açtı.

Yüzlerce minik ışık, tonozlu tavanı aydınlatınca, kızın hayranlık dolu nefesleri odayı doldurdu.

"Vay canına," dedi kız, Harrison geri geldiğinde koluna uzanarak. "Harrison, bu muhteşem."

Kollarını onun beline doladı ve başını göğsüne yaslayarak, onun ışıklarla özenle yarattığı yıldızları, takımyıldızları ve galaksileri izlemeye devam etti. O da kollarını onun omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. Kız yumuşak bir iç çekişle ona yaslandı.

Birkaç saniye sessizlik oldu. Ama garip bir sessizlik değildi. Rahatlatıcı, sessiz ve samimi bir sessizlikti. Ama garip değildi.

"Çocukken sevdiğin bir sektörde çalışmak için büyümek çok güzel," dedi, başını ona bakacak kadar eğerek.

"Oraya gelmem biraz zaman aldı. İlk tasarımlarımdan birkaçında şansım yaver gitti, birkaç milyon kazandım, akıllıca yatırım yaptım. Şirketimi kurmak ve bir gün dünyayı değiştireceğini umduğum tasarımlar ve yazılımlar geliştirmeme yardımcı olacak alanında en iyi beyinleri işe almak için yeterli parayı kazandım."

"Sonra üç yıl önce o şirketi 1,9 milyar dolara sattın."

Harrison kaşlarını kaldırdı ve kadın omuz silkti. "Buraya ilk geldiğimde seninle ilgili birkaç makale okudum. Yazımı geçirmeyi kabul ettiğim adam hakkında biraz bilgi sahibi olmanın iyi olacağını düşündüm."

O da ona çarpık bir gülümsemeyle omuz silkti. "Satış, günlük işlerle uğraşmak zorunda kalmamı sağladı. Serbest danışman olarak, başladığım işin bir parçası olmaya devam edebilirim, ama tüm enerjimi sevdiğim şeye, bilime odaklayabilirim."

"Şanslısın. Çok az insan sevdiği işi yapabilir. Seyahat etmenin senin asıl işin olmadığını hep unutuyorum."

Gülümsedi. "Öyle sayılır. Seyahatlerimiz ortalama bir şirketinkinden biraz daha uzaklara gidiyor."

Kadın güldü. "Uzay seyahati şirketi, ha?"

"Gülme. Gerçek olacak. İlk uzay yolculuğu için biletlerimizi çoktan aldık."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi? Keşke bilseydim. İşe girerken bunu sosyal haklarımdan birine eklerdim."

"Birkaç yer ayırttım. Belki sen de benimle gelebilirsin."

"Muhtemelen şaka yapıyorsun, ama sözünü tutmanı istiyorum. Aman Tanrım, bu inanılmaz olurdu."

Ona alaycı bir gülümseme attı ama bunu ne kadar içten söylediğini fark edince şaşırdı.

bunu ne kadar ciddi söylediğini fark etti. Bu deneyimi onunla paylaşmak isterdi.

Yüzü hala yukarı dönüktü, gözleri onun gözlerine bakıyordu. Kolu belini hafifçe sıktı, bu da onunla paylaşmak istediği birkaç başka deneyimi akla getirdi. Gülümsemesi kayboldu ve parmağıyla kadının çene hattını izledi. Kadın gözlerini kapattı ve yanağını eline sürdü, sonra geniş, araştıran gözlerle ona baktı ve onu çikolata rengi gözlerinin derinliklerine çekti.

Belki de uzun zamandır ilk kez biriyle bağ kurduğu içindi. Onu güldüren, onu anlayan biriyle. Ya da romantik, yıldızlı bir gökyüzünün altında, birbirlerinin kollarına sarılmış durdukları içindi. Ya da belki de onu tekrar tatmak istediği içindi.

Başparmağını kızın cildinde gezdirdi, eliyle yanağını kavradı. Kız parmak uçlarına yükseldi ve o da eğildi.

Bu korkunç bir fikirdi. Ondan uzaklaşmak için milyonlarca neden vardı.

Ve bunların hiçbirini umursamıyordu.

Dudakları buluştu ve kanı kaynadı. Dudaklarına nazikçe dokunmak niyetiyle yaptığı hareket, onu derinden sarsan derin ve tutkulu bir öpücüğe dönüştü. Kız, dengede durmak için parmak uçlarına basarak hafifçe ona sarıldı ve o da kızı belinden sararak dengede tuttu.

Dudakları onun dudaklarıyla birlikte hareket etti ve içinde uzun zamandır hissetmediği bir ateş yaktı. Belki de hiç hissetmemişti. Aklından tek bir düşünce dışında her şey uçup gitti: Hayatının geri kalanında neredeydi bu kız?

Dışarıdan gelen bir bağırış onu o kadar ürküttü ki başını kaldırdı, ama o anda ondan başka hiçbir şeyi görmezden geldi. Kız ona gülümsedi. İçindeki her şey, ellerini kızın saçlarına gömüp dudaklarını kendine çekmesini istiyordu. Ama başka bir bağırış ve kahkaha korusu dikkatini pencereye çekti.

Pişmanlık dolu bir iç çekişle onu bırakıp pencereye doğru yürüdü, ağır perdeleri kenara çekerek avlulardan birine baktı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, sonra arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

"Ne oldu?" diye sordu kız, pencereden dışarı bakarak. Kızın eğlenceli bir şekilde nefesini tutması, kapıyı açıp koridora adım atmasına ve kızın hemen arkasından gelmesine neden oldu.

"Büyükannen ne yapıyor öyle?" diye sordu kız, nefes nefese

nefes nefese kalarak sordu. "Mızrak dövüşü."

"Bisikletle mi?" diye gülerek sordu.

O içini çekti. "Hadi. Birine zarar vermeden acele etmeliyiz."

On Üçüncü Bölüm

Nikki, Harrison'ı neredeyse koşarak takip etti ve avluya vardılar. Mızrak dövüşü başlamak üzereydi.

Harrison, Cole'un Brooks'a dirsek ve dizlikler, hokey kalecilerinin giydiği gibi bir göğüs koruyucu ve bisiklet kaskı giydirmesine yardım ettiği yere doğru yürüdü. Chris, eski araba yarışı filmlerindeki kapri pantolonlu arı kovanı saçlı kızlar gibi beyaz bir mendille "sahanın" ortasında duruyordu. Kale personeli ve birkaç köylü, sahanın diğer tarafında geçici bir seyirci bölümünde duruyordu.

Nikki, bayanların etrafını sardığı, tam teçhizatlı ve bisikletine oturmuş, elinde bir süpürge sopası tutan Granny'nin yanına gitti.

"Neler oluyor?" diye sordu Nikki.

"Mızrak dövüşü günü!" dedi büyükanne, kaskını düzeltirken.

Nikki kaşlarını kaldırdı ve bir kez olsun telefonuna yapışık olmayan Amy'ye baktı. Aslında telefon hala elindeydi. Ama birkaç saniyede bir kaldırıp bir şeylerin fotoğrafını veya videosunu çekiyordu, sanki kayıt amaçlı gibi görünüyordu.

"Amy, anneni çağırırsan iyi olur," dedi Nikki.

"Olmaz. O skor tutuyor." Amy, annesinin oturduğu yeri gösterdi. Annesi, büyük bir şemsiyenin altında, yanında beyaz bir tahta ve şövale bulunan bir bahçe sandalyesinde oturuyordu.

Nikki, Kiersten, Leah ve Izzy'ye döndü. "Bu güvenli olamaz."

Onlar da çaresizce ona baktılar. "Amy bunun bir gelenek olduğunu söyledi," dedi Kiersten. "Büyükanne mi vazgeçirmeye çalıştık ama o şampiyon olduğunu ve..."

"Unvanımı korumalıyım!" diye araya girdi büyükanne. "Şimdi, kızlar, yolumdan çekilin yoksa şişlenirsiniz."

Hepsi geri çekildi, ama Nikki Harrison'ı aradı. Aslında,

kontROLSÜZ bir kahkahaya boğulmamak için çok uğraşıyordu. Ama Harrison'ın ona doğru yürürkenki yüzüne bir bakış, onu pes etmekten alıkoydu.

"Büyükanne, bisikletten in!" dedi.

"Üzgünüm, evlat!" Chris mendili salladı ve büyükanne süpürgesini selamlamak için kaldırdı. "Tally ho!" Brooks da paspasla aynı hareketi yaptı ve ikisi de mızraklarını indirdi. "Amy!"

Amy onun arkasına geçti ve saymaya başladı. "Bir, iki... üç!" Onu itti ve bisiklet hareket edene kadar bir saniye boyunca arkasında koştu.

Brooks diğer taraftan fırladı ve Harrison iki eliyle başını tutarak inledi.

"Brooks neden buna katılıyor?" diye sordu Nikki.

"Bahsi kaybetmek istemiyor."

"Ne bahsi?"

Ama Harrison ona dikkat etmiyordu. Bakışları, birbirlerine gittikçe yaklaşan motosikletlerin üzerindeki iki silüete kilitlenmişti. Büyükanne gidonun üzerine eğildi ve bir çığlık attı. Mızrağı Brooks'un göğüs koruyucusuna çarptı ve onu motosikletten düşürdü.

Tabii ki, bu darbe Granny'yi de geriye doğru savurdu. Sırt üstü yere düştü, ayakları havada, eteği pembe külotunu ortaya çıkardı, elinde süpürge sopası hala sıkıca tutuyordu.

Kalabalık çılgına döndü. Chris, büyükanneyi yerden kaldırmak ve tozunu silkelemek için koşarak ileri atıldı. Hepsi sahnenin ortasına koşular. Brooks hala yerde oturuyordu, kaskı elinde, gülerek başını sallıyordu.

"Büyükanne, iyi misin?" diye sordu Harrison.

"Hiç bu kadar iyi olmadım! Bir yıl daha şampiyon oldum! Kalk beni, delikanlı," dedi Chris'e.

Chris, ne diyeceğini bilemeyen Harrison'a kaşlarını kaldırdı. Chris omuz silkti ve minik, yaşlı kadını omzuna kaldırmak için eğildi, böylece kalabalık onu düzgünce alkışlayabilecekti.

Cole, Brooks'a yardım etmek için elini uzattı. Brooks güldü. "Dostum, ona kazanmasına bile izin vermedim. Çok iyi."

"Bütün bunlara katıldığın için inanamıyorum," dedi Harrison, ona öfkeyle bakarak.

Brooks ellerini kaldırdı. "Bana kızma. Herkes çoktan buraya gelip hazırlık yapıyordu. Şampiyona meydan okumak isteyen bir sürü insan vardı

Ben sadece adımı yazdım." Ekipmanlarını almaya gelen bir sonraki yarışmacıya uzattı.

Harrison uzun bir nefes verdi. "Konuklar gelmeden önce bunu yaptıkları için mutlu olmalıyım herhalde. En son ihtiyacımız olan şey, birinin yüzüne süpürge sopası yiyip bize dava açması."

"Gördün mü? Her zaman iyi bir tarafı vardır," dedi Nikki, kolunu Harrison'ın beline dolayarak. Onun ruh halini hafifletmek umuduyla ona gülümsedi.

Harrison ona baktı ve sonunda vücudundaki kasların gevşediğini hissetti. Ona seksi bir gülümseme attı. Kolunu omuzlarına doladı ve onu kendine çekerek alnına hızlıca bir öpücük kondurdu.

"Hadi, gidip şampiyonun maçın geri kalanında yerinde kalmasını sağlayalım," dedi ve onu Chris'in Granny'yi Francie'nin yanına bıraktığı yere götürdü.

Nikki, Harrison'ın arkadaşlarının birbirlerine attığı bakışları dikkatle görmezden geldi. Harrison'ın kolunun hala omzunda olduğunu ya da herkesin önünde onu öptüğünü fark ettiğinden emin değildi. Harrison'ın ne yaptığının farkına varıp durmasından korktuğu için dikkatini buraya çekmek istemiyordu.

Ya da daha kötüsü, bunu ona söylemesi ve bunun sahte nişanlılık rolünün bir parçası olduğunu söylemesi. Çünkü bu sahte gelmiyordu. Ona attığı gülümseme samimi görünüyordu. Ve o tatlı öpücük, şimdiye kadar aldığı tüm öpücüklerden daha gerçekçiydi.

Kimsenin görmediği sırada eski odasında verdiği ateşli öpücükten bahsetmeye bile gerek yoktu.

Aralarında gelişen şeyin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Sürmesi imkansızdı. Hatta şu anki durumdan daha ileriye bile gidemezdi. Hormonları birbirlerine ne yaparsa yapsın, ikisi de bunu istemiyordu.

Ama kısa bir an için sadece tadını çıkarmak istedi. Gerçeğe daha sonra dönebilirdi.

...

Harrison, kiltini giyerken yine homurdandı ve o lanet olası kitap hakkında mırıldandı.

Sonunda Nikki ellerini havaya kaldırdı. "Bu kadar insanın zevk aldığı bir şeyi nasıl bu kadar nefret edebilirsin?"

Harrison ona kaşlarını çatı. "Kurgusal bir hikayeye olan bu hayranlığı, hatta belki de takıntıyı anlamıyorum. Bu kadınlar bu karakterden sanki gerçek bir insanmış gibi bahsediyorlar. Sadece birlikte

birlikte olmakla kalmıyorlar, zaten bir ilişki yaşıyorlarmış gibi konuşuyorlar. Onu gerçekten seviyorlarmış gibi konuşuyorlar, ama o adam gerçekte yok. Ve kurgusal bir kitapta geçen kurgusal yerleri görmek için dünyanın öbür ucuna gitmek için tonla para harcıyorlar."

Nikki ellerini genişçe açtı ve ağzı hafifçe açık bir şekilde ona baktı. "Ve? Tüm bu kurgusal aşk sana *gerçek hayatta* tonla para kazandıracak. Bu dizinin bu kadar büyük ve sadık bir hayran kitlesi olduğu için şanslı yıldızlarına şükretmelisin. Bu, şirketini kurtaracak. Muhtemelen o kadar büyük bir başarı olacak ki, bir daha buraya gelip bunu yapmak zorunda kalmayacaksın. Ailen şirketi kendi başına idare edebilir, tüm canlandırma işleri için aktörler tutabilir ve sen de kurtulursun. Dizinin yazarına ve yapımcılarına düzinelerce uzun saplı gül göndermelisin. Aktörleri saymıyorum bile. Ama sen evin içinde dolanıp, çocuk gibi sızlanıp duruyorsun. Unutma, tüm bu olayın başından beri senin fikrindi."

Kaşlarını çattı. "Hayır, değildi. Turistleri farklı yerlere götürmek benim fikrimdi, ama karakterler gibi giyinmek kesinlikle benim fikrim değildi. Ya da saçma sapan kırmızı bir peruk takıp ortalıkta dolaşmak," dedi, peruğu kafasından çıkarıp, "ya da sahte asistanımla daha da saçma sapan sahte bir düğün yapmak."

"Ben senin sahte nişanlığın olabilirim, ama *gerçek* asistan unvanını hak etmek için yeterince çalıştım."

Derin bir nefes aldı ve nefesini verdi. "Haklısın. Özür dilerim," dedi, elini yüzüne sürerek. "Öyle demek istemedim. Ama tüm bu olay beni o kadar gerdi ki..."

Bunu duyunca dudakları kıvrıldı. "Sallanmış şampanya şişesi gibi patlamak üzere misin?" Sonra başını salladı. "Senin gibi *fanatik hayranların* bu kitabı ve karakterleri neden bu kadar sevdiğini biliyor musun?"

Adam kaşlarını kaldırdı. Bu ilginç olacaktı. "Aydınlat beni."

"Romantizmden değil, en azından senin düşündüğün şekilde değil. Dizideki gibi. Evet, ana karakteri oynayan adam çok yakışıklı. Ama açıkçası gerçek hayatta daha yakışıklılar gördüm." Gözleri, onu deneyimsiz bir bakire gibi kıvrandıracak kadar yavaş ve yoğun bir şekilde vücudunu taradı.

"Ve evet," diye devam etti, "seks sahneleri eğlenceli. Ama senin düşündüğün nedenlerden dolayı değil. Yaptıkları şey değil. Onu bakışları. Ona dokunuşları. Ona söyledikleri. O kadar iyi bir oyuncu ki

gerçekten öyle olduğunu inanacak kadar iyi bir oyuncu. Onun için her şeyi yapar. En kötü düşmanına bile kendini teslim eder. Yakalanmasına, dövülmesine, kırbaçlanmasına, öldürülmesine izin verir. Onu korumak için her şeyi yapar. Fırtınalı bir okyanusun ortasına dalar ve onun için bütün ordulara karşı savaşır.

"Kahretsin, son erkek arkadaşım çamaşır yıkarken benim birkaç gömleğimi bile çamaşır makinesine atmazdı. Kötü niyetle söylemiyorum. Sadece benim için böyle bir şey yapması hiç aklına gelmezdi. Benim için iyi şeyler yaparsa, bunu benim için mutlu etmek ya da ihtiyacım olduğu için değil, kendisine uygun olduğu için yapardı. Bu yüzden bu diziyi çok seviyorum. Çünkü okuduğumda farklı bir zaman ve mekanda yaşayabiliyorum ve muhtemelen gerçekte var olmayan bir tür aşkın parçası olabiliyorum. Gerçek hayatta muhtemelen asla yaşayamayacağım bir şeyin tadını alıyorum. Onların aşkı destansı. Ve kitaplara veya diziyeye daldığımda, ben de bir süreliğine bunu hissedebiliyorum."

Onu bir an izledi, hem söylediklerinin ardındaki tutku hem de mantığı karşısında biraz şaşkına dönmüştü, ne kadar üzücü olsa da.

"Sen hiç öyle bir aşk yaşayacağını düşünmüyor musun?" diye sordu sonunda.

Kız bir saniye onun bakışlarına karşılık verdi, sonra tekrar aşağı baktı. Omuz silkti. "O tür bir aşkın gerçekten var olduğuna inanmıyorum. Sen inanıyor musun?" diye sordu, tekrar ona bakarak.

"Bunu daha önce hiç düşünmedim." Gözlerindeki hüznün izi kalbini sıkıştırdı. "Ama umarım vardır." Elini uzatıp kızın yüzünü avuçladı, başparmağıyla yanağını hafifçe okşadı. "Sen o tür bir aşkı hak ediyorsun."

Kız ona yumuşak bir gülümseme verdi, bu gülümseme içini ılık bir ışıkla doldurdu. "Sen de."

O zorla gülümsedi ve elini indirdi. İşler rahatsız edici bir hal almıştı. O sıcak duygularla nasıl başa çıkacağını hiç bilmiyordu ve kız bu duyguları onda giderek daha fazla ortaya çıkarıyor gibiydi. "Şey, onu bilemem. Ama," dedi, derin bir nefes alıp ondan bir adım geri çekilerek aynada kendine bakmak için, "en azından bu lanet kiltin içine İngiliz kışımı sıkıştırmak zorunda kalırsam, bunu yaparken çok yakışıklı görüneceğim."

O güldü ve başını salladı. "Öyle."

Kapı çalındı ve Harrison seslendiğinde Austin kafasını içeri uzattı.

"Misafirler geliyor, efendim," dedi.

Harrison derin bir nefes daha aldı ve Nikki'nin elini tuttu. "Gösteri zamanı."

On Dördüncü Bölüm

"Şimdiye kadar nasıl gidiyor sence?" diye sordu Nikki.

Harrison omuz silkti. "Şey, başka kimse uçan duş başlığına çarpmadı, bu iyiye işaret."

Nikki güldü. "Katılıyorum. En azından ev sağlam görünüyor. Şimdi, ailenin de..."

Harrison burnundan hava üfledi. "Evet, şey... O konuyu bir gün konuşuruz." "Annen tamamen senin tarafında gibi görünüyor." Nikki ağzına bir parça çörek attı.

. "Onu kostümüyle gördüm. Harika görünüyordu."

Harrison çayından bir yudum daha aldı. "Annem gösteri yapmaya gelince her zaman elinden geleni yapar. Sanırım tiyatro günlerini özlüyor. Bu, ona köklerine dönme fırsatı veriyor."

Nikki gülümsedi. "Bence bu harika. Aslında, onu kendi ortamında görmek eğlenceli."

Harrison sessiz kaldı. O da annesine katılıyordu, ama annesinin oyunculuğu bu kadar sevdiği için kendini biraz suçlu hissediyordu. Annesi, babasıyla evlendiğinde oyunculuğu tamamen bırakmıştı. Harrison'ın bu seçimle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, kendisi olmasaydı annesinin tamamen farklı bir hayat yaşayacağını bilmek tuhaf bir duyguydu.

"Baban da iyi olacak bence," dedi Nikki.

Harrison tekrar başını salladı. "Babam annem gibi tiyatro uzmanı değil, ama kütüphanesinde kitaplarını okuyabildiği sürece iyi olacaktır."

"O zaman geriye sadece..."

Harrison kaşlarını çattı.

"Amy."

"Sence o da kabul eder mi?"

Harrison uzun bir nefes verdi. "Açıkçası hiç fikrim yok. Bu fikir onu pek heyecanlandırmış gibi görünmüyordu. Ama yine de, ayrıcalıklarını seviyor ve bu girişimin başarıya ulaşmasına yardım etmezse, bu ayrıcalıklara çok uzun süre sahip olamayacağını biliyor."

başarılı olmazsa bunlardan mahrum kalacağını biliyor

"Doğru," dedi Nikki, kaşları hafifçe çatılmıştı. "Her zaman Brianna'yı oynadığını söyleyebiliriz. O da biraz inatçı ve sert bir karakter olabilir."

O başını salladı ve Nikki, düşünceli bir ifadeyle alnını kırıştırarak ona hafif bir gülümseme attı.

"Ne var?" diye sordu Harrison.

Gözleri ona doğru kayd, sonra sanki onun bakışlarıyla karşılaşmak istemiyormuş gibi başka yere çevirdi.

"Ne var?" diye sordu Harrison tekrar. "Bana söyleyebilirsin. Seni azarlamayacağım."

Nikki uzun ve yavaş bir nefes aldı. "Neden yapmıyorsun diye merak ediyordum... Yani, bu kadar paran varken... Neden yapmıyorsun..."

Harrison ona yarım bir gülümseme attı. "Neden tüm paramı burayı tamamen restore edip bir aile kurmak için kullanmıyorum?"

"Evet."

"İnan bana, denedim. Babamın ofisine tavus kuşu gibi gururla girdim ve tüm sorunlarını ortadan kaldıracığımı söyledim. Hayatlarının geri kalanında her şeyi halledeceğimi, böylece onun tek yapacağı şey oturup bütün gün kitap okumak olacağını söyledim." Harrison masaya küçük bir gülümsemeye baktı ve ne kadar kibirli ve kendini beğenmiş olduğunu hatırlayarak başını salladı. "Babam teklifimi nazikçe reddetti."

Nicole yine kaşlarını çattı. "Neden?"

"Bana benimle ve başardıklarımın gurur duyduğunu söyledi. Ama kendi başarılarıyla da gurur duyduğunu ve oğlunun sırtından geçinmeye niyeti olmadığını söyledi. Böyle olmaması gerektiğini söyledi. Babalar oğullarına bakar, tersi olmaz."

Nikki'nin kaşları daha da çatıldı. "Belki bir süre için, ama bir noktada roller genellikle değişir."

"Sanırım henüz rolünden vazgeçmeye hazır değildi."

"Yani gururu için atalarının evini yıkıma terk edip aile işini batırmaya razı mıydı?"

Harrison, onun sözleriyle içinde kıvılcımlanan öfkeyi kontrol etti. Özellikle de o zamanlar babasına da neredeyse aynı şeyi söylemişti. "O haklıydı," dedi. "İşler eskisi kadar iyi gitmiyor olabilir, ama bu değersiz olduğu anlamına gelmez. Benim oraya gidip paramı savurmam ona tam da öyle hissettirmişti."

Değersiz ve modası geçmiş. Niyetim asla bu değildi."

"Elbette değil," dedi Nikki, elini dokunmak için uzanarak. "Anlıyorum. Ofisime gelip tüm sorunlarımı çözeceğini söyleyen birini geri çevireceğimi söylemiyorum," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Ama kendi başına yapmak istemeyi anlıyorum. Kendi kurallarınla yaşamak, işleri kendi başına halletmek. Tüm başarıların başka birine aitse, hayatında bir şey başardığını hissetmek zor olmalı."

Harrison başını salladı. "O zamandan beri elimden geleni yaptım. Yazları yardım ettim, aile işine yardımcı olmak için bilgimi ve bağlantılarımı kullandım. Ve işler gerçekten kötüye giderse, devreye girerdim. Bu yeri restore etmek için kamu fonuna birkaç kez çok büyük ama isimsiz bağışlar yaptım. Yazları buraya geldiğimde, onun haberi olmayacağı birçok onarımın masraflarını ben karşılıyorum. Babam bu ani para akışının benden geldiğini biliyordur, ama bu şekilde kabul etmesi daha kolay. Yine de sinir bozucu. Onun neden böyle davrandığını tamamen anlıyorum, ama," dedi, kiltini çekiştirerek, "bu, gerçekten yapmak istemediğim birkaç şeyi yapmama neden oldu. Ama yine de, babamın gururunu incitmeden aileme yardım etmek için elimden geleni yapmamı sağladı. Bunlardan hoşlandığımı söylemeyeceğim," dedi gülümseyerek, "ama bu küçük bir bedel."

Nikki ona baktı ve gülümsemesinin sıcaklığı her bir zerresine işledi. "Babanın iyi bir oğlu var."

"Evet. Şey," dedi, boğazını temizleyerek, onun içinde yarattığı duyguları nasıl işleyeceğini bilemeden.

Harrison ve Nikki, çok ihtiyaç duydukları çay molasını verdikleri masada oturuyorlardı. Harrison bunu ilk önerdiğinde Nikki gülmüştü, ama onun ciddi olduğunu anlayınca gülmeyi kesmişti. Amerika'da geçirdiği onca yıl boyunca buna hiç alışamamıştı. Çay, sinirlerini yatıştırıyor ve kendini toparlamasını sağlıyordu. Amerikalılar kahveyi severdi, ama kahve onu sakinleştirmesi gereken anlarda daha da heyecanlandırıyordu. Her gün ona iyi, sert bir fincan çay verin, bugün kesinlikle iki fincan içebilir.

İlk misafirler gelmişti. Şatoda geçen ilk gece iyi geçmişti ve şu anda malikanede dolaşp bahçenin tadını çıkarıyor ve genel olarak yerleşiyorlardı. Ertesi gün, dizide kullanılan farklı yerleri gezecekler ve gezinin son durağı, ailesinin İskoç malikanesi olacaktı.

Evden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden onu Ruby'nin

Tea House'a götürmüştü. Şehre geldiğinde en sevdiği mekân orasıydı.

Nikki etrafına bakınarak çayını yudumladı. "Burası çok güzel. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Adam başını salladı. "Rica ederim."

Kız ona baktı, gözlerinde eğlenceli, merak dolu bir ışıltı vardı. Adam güldü. "Ne var?"

"Burası senin tarzın bir yer gibi gelmedi."

"Neden?"

Omuz silkti. "Narin porselenler, güller, danteller ve güneş ışığı... senin için yeterince maço değil."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Maço mu?" Güldü.

Mutfığa açılan kapı açıldı ve dükkânın sahibi Ruby çıktı. "Bu sesi duymaya bayılıyorum."

Adam yaşlı kadına gülümsedi, kalbi sıcaklıkla doldu. Ayağa kalktı ve küçük odanın ortasında kadının karşısına geçti, elini tutup masaya geri götürdü. Kadın görme yetisinin azaldığını kabul etmek istemiyordu ve adam yardım etse bile kabul etmezdi. Ama elini tutup ona eşlik etmesine izin verdi.

"Nicole," dedi, kadının sandalyesinin önünde durarak. "Bu Ruby Lewis, dükkânın sahibi. Ve benim eski dadım."

Nikki'nin gözleri hafifçe büyüdü, ama henüz onu sorguya çekmedi, sadece odayı aydınlatan o tatlı gülümsemesiyle gülümsedi.

"Dadın olduğunu bilmiyordum," dedi.

Ruby başını salladı. "Okula gidene kadar onunla birlikteydim, tatillerde de ihtiyaç olduğunda gelirdim. Oğlumun büyümesini görmek beni üzdü," dedi ve elini uzatıp onun yanağını okşadı. "Ama Sonny bana çok iyi baktı."

Nikki, bu takma ad duyunca gözleri daha da büyüdü ve kendi gözleri kısıldı, ona bir şey söylemesi için cesaretlendiriyordu.

"Beni istediğim kadar sık görmeye gelmiyor," dedi Ruby, onu hafifçe dürterek.

Ruby uzun yokluğundan bahsettiğinde her zaman hissettiği tanıdık suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalıştı. Kolunu omuzlarına doladı ve onun ne kadar zayıf hissettiğine hafifçe kaşlarını çatarak baktı.

"Gel otur," dedi, ona bir sandalye çekerek.

"Oh, hayır. Misafirlerim var." Dükkânın diğer müşterilerine eliyle işaret etti. "En sevdiğim müşterimi görmeye gelmek zorundaydım."

"Ah, seni görmeye geldiğimi biliyorsun."

Buna karşılık, o nazikçe burnunu çekti. "Sen limonlu tartlarım için geliyorsun. Sen giderken alman için bir kutu hazırladım."

"Ruby, sen gerçekten bir meleksin." Elini tutup öptü, o da kıkırdarak sevgiyle saçlarını karıştırdı. "Seni yaşlı yağcı."

Nikki'ye döndü, Nikki ise onlara hayranlıkla bakıyordu.

"Ne var?" diye sordu.

Nikki gözlerini kırptı. "Hiçbir şey. Sadece... seni hiç bu kadar... rahat görmemiştim." Ruby güldü. "Muhtemelen onu sadece ailesinin yanında görmüşsündür."

Kendi başına kaldığında oldukça yaramazdır."

"Öyle mi?" diye sordu Nikki. Harrison ona kaşlarını çatı, bu da onu gülümsetmekten başka bir şeye yaramadı.

"Oh evet," dedi Ruby. "Onu başını belaya sokan birkaç şaka hatırlıyorum. Bir de şu yer var."

"Çay dükkanın mı?"

Ruby başını salladı. "Dadılık işim bittikten sonra ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Onlarla çok uzun süre birlikteydim. Bu yüzden emekli olmaya karar verdim. Ama aramızda kalsın, bu bana uymadı. Günlerimin dolu ve yoğun olmasını tercih ederim. Sonra bir gün oğlum bana bu yerin tapusunu verdi. Emeklilik hediyesi olduğunu söyledi. Bu işi kurmak için ihtiyacım olan her şey burayla birlikte geldi."

Şüpheli bir şekilde ıslak gözlerle ona gülümsedi. Elini sıktı. "Binayı sana verdim. Sen onu harika bir işe dönüştürdün."

Nikki'ye baktı. "Anlatabildim mi?" Adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve yanaklarını sıktı. "Kutuna birkaç tart daha ekleyeceğim."

Mutfağa geri döndü. Nikki'ye ve onun yarı eğlenceli, yarı şaşkın ifadesine bakınca gülüşü kesildi.

"Ne?"

Omuz silkti. "Hiçbir şey." Ağzını sildi ve ayağa kalktı. "Bu kadar duygusal olduğunu bilmiyordum."

Ruby geri gelip ona sicimle bağlanmış bir kutu verene kadar ona tekrar kaşlarını çatı. Tartların muhteşem limon kokusu burnuna geldi. O tartlar kaleye kadar dayanmayacaktı.

Ona teşekkür etti, iki yanağına öptü ve Nikki'yi arabaya kadar geçirdi.

"Tamam," dedi, arabaya yaslanarak. Çantasından klipsli not defterini çıkardı. "Her şey hazır gibi görünüyor. İngiltere'deki yerler hazır, sonra bir gece Edinburgh'da, iki gece Inverness'te, sonra da...'da bulunanların model alınarak yapılan taş çemberlere bir gezi." Bakışları ona kaydı, dudakları hızlıca gülümsedi, sonra tekrar aşağı baktı. "O şey. Sonra da ailenin malikanesine gidip iki gece kalacağız ve orada düğünü yapacağız."

Yine, bakışları onunla buluştu, ama bu sefer daha uzun süre. Hiçbir şey söylemedi, ama düğün kelimesi eskiden neredeyse panik atak geçirmesine neden olurdu. Şimdi, onun derin kahverengi gözleri onun gözlerine bakarken, tek düşünebildiği şey, düğün gecesini yeniden yaşamak istediğiydi. Ve yanaklarını kaplayan kızarıklık bir göstergeyse, o da aynı şeyi düşünüyordu.

Tanrım, bu uzun bir yolculuk olacaktı.

On Beşinci Bölüm

Harrison sürücü kapısını açtı ama Nikki onu durdurdu. "Ben süreyim mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Muhtemelen şaşkınlıktan. Ama panik gibi de görünüyordu.

"Neden sürmek istiyorsun?"

"Öncelikle, bu araba çok sevimli," dedi ve Mini Cooper'ın tavanını okşadı. "İkincisi, hep yolun yanlış tarafında sürmek istemişimdir ve burada yanlış taraf doğru taraf olduğu için denemek için harika bir fırsat gibi görünüyor. Ayrıca, burası gürültülü bir metropol değil. Eğer beceremezsem, hasar potansiyeli çok daha az olur."

Adam kaşlarını kaldırdı ve kız gerçekten onu reddedeceğini sandı. Ama bir saniye tereddüt ettikten sonra içini çekerek "Tamam" dedi. "Bizi öldürmemeye çalış, tamam mı?"

"Söz veremem!"

Sürücü tarafına atladı. Sonra geri çıkıp gerçek sürücü tarafına koştu. "Üzgünüm. Alışkanlık."

"Bu konuda çok kötü bir his var içimde," diye mırıldandı.

"Oh, sus." Arabaya bindi ve bacaklarını uzattı. Harrison koltuğu o kadar geriye çekmişti ki, neredeyse arka koltuğa gelmişti.

Uzun bacaklarını içeri sokmadan önce yolcu koltuğunu geriye kaydırды ve kız koltuğunu öne kaydırmak için mekanizmayı buldu. "Merakımdan soruyorum, senin boyunda biri neden bu kadar küçük bir araba kullanıyor?"

"Kız kardeşimin."

Nikki ona dönüp baktı. "Kız kardeşinin arabasını mı çaldın?"

Yüzünde o kadar geniş bir yaramaz gülümseme belirdi ki, Nikki kahkahayı bastı. "Çaldım," dedi.

"Neden?"

Omuz silkti. "Neden olmasın?"

"Kızmaz mı?" Yine sırtıttı.

"Evet."

Nikki başını salladı ve arabayı çalıştırdı. "Tamam, gidelim!"

Yola çıktı, bir çiftlik kamyonunun önünü kesti ve günün ilk korna sesini duydu. Yola çıkalı iki saniye bile olmamıştı. Bu bir rekordu.

Beş dakika, üç korna daha ve bir müstehcen hareket sonra, yolun yanlış tarafında sürmek, başladıkları zamanki kadar rahatsız edici gelmiyordu.

"Bu pek iyi bir fikir olmayabilir," dedi, karşıdan gelen bir arabaya yaklaşırken biraz irkildi.

"Öyle mi dersin? Bu tarafta kal. *Bu* tarafta dedim!" Harrison *oh shit* bar'ı tuttu ve canını kurtarmak için sıkıca tutundu.

"Bu tarafta duruyorum! Bağırmaı kes, beni sinirlendiriyorsun."

"Seni tedirgin mi ediyorum?" dedi, sesi bir iki oktav yükseldi. "Oh, lanet olsun," dedi, onu duymazdan gelerek. "Viraja yaklaşıyoruz."

"Öyleyse dön. Dikkatli ol."

"Evet, ama en yakın şeritten mi yoksa en uzak şeritten mi dönmeliyim?" "Ne demek istiyorsun?"

O başka bir şey söyleyemeden dönüş noktasına geldiler. Doğru şeridi seçti.

"Hey, şuraya bak. Gittikçe iyileşiyorum."

"Dikkat et!" Harrison, kız da şeritte dolaşan koyunları fark etmeden yaklaşık bir milisaniye önce bağırdı.

Kız nefesini tuttu ve frenlere bastı, frenler kilitlendi ve araba şeridin çamurlu hendeklerinde kaymaya başladı. Araba kayarak çamur sıçratarak, sonunda pub'ın tam karşısındaki çamurlu bir çukura girdi.

İkisi de bir saniye boyunca sessizce oturdular, arabada onların hızlı nefes alıp vermeleri dışında hiçbir ses yoktu.

Harrison, hala kapı çerçevesine tutunmuş halde, ona döndü. "İyi misin?"

Kız başını salladı. Titriyordu ama... "Delirdim mi yoksa bu eğlenceli miydi?"

Harrison sadece ona baktı. Sonra başını salladı. "Sen delisin."

"Ama..."

Bir parmağını

kaldırdı. "Gel..."

Parmağını tekrar kaldırdı. Sonra telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kız.

"Bizi bu karmaşadan kurtaracak birini arıyorum." "Aman Tanrım, her şeye cevabın bu mu?"

Ona kaşlarını çattı, kız güldü ve omzuna itti. "Arabanın arkasına geç ve it. Bu şeyi buradan kendimiz çıkarabiliriz."

Kaşlarını kaldırdı. "Burada bir metre çamur içinde olduğumuzun farkında mısın?" "Evet."

"Bu arabadan çıkarsam, her yerim çamur olacak."

"Ne yaparsan yap kirlenirsin. Birini çağırırsan bile, arabayı çekmeden önce arabadan inmek zorunda kalırız. Herkese zahmet vermemek için arabayı kendimiz çıkarmaya çalışalım."

Uzun bir iç çekişle, "Peki," dedi.

Kapıyı açtı — iki kez kapı kolunu tutmaya çalışıp başarısız olduktan sonra — ve yere baktı.

"Ben arabada kalayım, *sen* çık da it."

Bu kez kızın kaşları kalktı. "Bunu yapabileceğime şüphem yok ama ben şoför tarafındayım, bu araba sürücü değişimi için yapılmamış ve bizi buradan itebilirim ama senin için çok daha kolay olur. Hadi git."

"Bir dahaki sefere ben sürerim."

O sadece ona sırtıttı, o da içini çekip arabadan indi. Ve onun çıkardığı seslere bakılırsa, çamurun içine.

Kız, yüksek sesle gülmek için elini ağzına kapattı ve kendi kapısını açtı.

"İçeride kal," dedi Harrison. "Çamur ayak bileklerine kadar var. Muhtemelen tamamen yutulursun."

"Ha ha. O kadar kısa değilim."

Kahkaha gibi bir ses duydu ve onu görmek için arkasına döndü, ama arabayı kontrol eden geniş sırtından başka bir şey göremedi.

"Oradan asla çıkamazsın," diye bir ses pub'ın yönünden geldi.

Nikki baktığında, müşterilerin yarısının kapıdan dışarı döküldüğünü gördü. Harrison homurdandı ve onları görmezden geldi.

"Tamam, ben iteceğim. Ben 'git' dediğimde, sen gaza bas," dedi. Kızı kolunu pencereden dışarı çıkardı ve ona başparmağını kaldırdı.

Pub'da para el değiştirmeye başladı. "On sterline, suratını çamura batırır!"

"Hayır, o iri ve güçlü bir adam. O küçük arabaya hafifçe itmek yeter, kız onu çıkarır."

Nikki başını salladı. Görünüşe göre her şeye bahis oynuyorlardı. Harrison küfretti ve sonra ellerini arabanın arkasına vurdu. "Hazır mısın?"

"Evet!"

"Tamam..." O, biraz güç almak için eğildi ve kız, arabanın biraz kıpırdadığını hissetti. "Git!"

Gazı kökledi. Tekerlekler döndü. Çamur sıçradı. Hiç kıpırdamadılar. Gazdan ayağını çekti.

Ve Harrison...

Arka aynaya baktı ve kahkahayı bastı.

O, arabanın arkasında duruyordu, ama az önce durduğu yerden çok daha geride. Onu kaplayan kalın çamur tabakasının altında görünen tek şey gözbebekleriydi.

Kız kapıyı tekrar açtı, ama Harrison haklıydı. Çamur kolayca baldırlarının ortasına kadar geliyordu.

"Biliyorsun," dedi Harrison, kapısının yanında belirerek. "Arabayı kendimiz çıkarmaya çalışmak için çok çamurlu. Sonuçta birini çağırmak zorundayız. Ama seni bu kadar temiz ve güzel halde orada bırakamayız, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Kollarını uzatıp onu yakaladı, kız çılgılık atarak kaçmaya çalıştı. Ama birincisi, gidecek hiçbir yeri yoktu ve ikincisi, kaçmak için herhangi bir plan yapamayacak kadar çok gülüyordu.

Harrison onu kollarının arasına aldı ve göğsüne sıkıca bastırdı. Çok, çok çamurlu göğsüne.

"Sakin ol," dedi, dev bir çamurlu kedi gibi yüzünü kızın yüzüne sürterek. "Ayaklarının yere değmemesini sağlayacağım."

Kız tekrar güldü ve kollarını Harrison'ın boynuna doladı, çamurlu okşamalardan kaçmak için kendini kollarında daha yukarı çekti.

"Kavramaya çalışma," dedi, kendi vücudunu bükerek kızın üzerine mümkün olduğunca çok çamur sürmeye çalıştı. "Şu anda çok kayıksın. Düşersen, kığın çamura batar."

O kadar çok gülüyordu ki neredeyse nefes alamıyordu. "Bence bu noktada bunun bir önemi yok."

"Ne demek istediğini hiç anlamadım." Başını salladı ve üzerine daha fazla çamur damlası yağdırdı.

"Ödeşmiş olduk, bebeğim. Nerede uyuduğunu biliyorum."

Gülümsedi, yüzündeki çamurla kontrast oluşturan dişleri şaşırtıcı derecede beyazdı. "Sözler, sözler."

Şakayı bir kenara bırakırsak, ikisi de gerçekten çok kaygandılar ve çamur çukuruna yaklaşmak istemediği için, o dikkatlice çamurun içinden geçerken kıvranmamaya çalıştı. Ama sütyenine giren soğuk çamur bir yana, ona sarılmış olmak ona her türlü kötü şeyi yapıyordu. Üstelik giysileri vücutlarına yapışmış, sanki ikisi de yağla ovulmuş gibi pürüzsüz bir yüzey oluşturmıştı ve bu da libidosunu tavan yapmıştı.

Harrison pub'a doğru yürüdü, kapıdan içeri girdi ve onu bir bar taburesine oturttu. Kız, tekrar sağlam zemine basmış olmaktan hem rahatlamış hem de artık onun kollarında olmadığından üzgündü.

Harrison onun etrafında eğildi, bacaklarının arasından geçerek tezgahın arkasından bir havlu aldı. Ama kendi yüzünü silmek yerine, nazikçe kızın yanaklarından çamuru temizledi. Alnını. Çenesini. Sonra havluyu nazikçe kızın dudaklarına sürdü.

Ona neredeyse yapışacak kadar yakındı, o kadar yakındı ki göz teması kurmak için boynunu uzatmak zorunda kaldı. Havlu dudaklarından tekrar geçti ve titreyerek nefes aldı, bar taburesinden düşmemek için beline tutundu.

"Bahsimi elli pounda yükselt, Gerry!" diye bağırdı biri. "Bu kız hiçbir yere gitmiyor!"

Harrison kaşlarını çattı ve Nikki uzun bir nefes verdi. Bir anlığına ona yaslandı, alnını göğsüne dayamak üzereydi, ama onun çamurla kaplı olduğunu hatırladı. Yarı gülümseyerek ona baktı, o da gülümsedi, havluyu ona uzattı ve kendine bir tane daha almak için geri çekildi.

Nikki, tuvalete gidip elinden geldiğince temizlenmek için izin istedi. Ve kendini toparlamak için bir dakika zaman ayırmak için. Çamurla ovulmanın hayatının en erotik deneyimlerinden biri olacağını kim düşünürdü?

Sevgili Harry'den uzak durmak gittikçe zorlaşıyordu.

...

Nikki koltuğunda neredeyse zıplıyordu, yüzü pencereye yapışmış halde. Sonunda Troy'ların İskoç malikanesine doğru yola çıkmışlardı ve Nikki İngiliz kalesinde kalmayı çok sevse de, İskoçya'nın güzelliklerini görmek için sabırsızlanıyordu.

İskoçya'nın güzelliklerini görmek için sabırsız

"Yerine otursan iyi olur," dedi Harrison, dikkatini kuağındaki evraklara vermiş. "Biri heyecanlandığını sanabilir."

"Bütün bunları görmezden gelip nasıl oturabilirsin?" diye sordu ona, pencereden dışarıdaki İskoç manzarasını göstererek.

"Bunu daha önce gördüm. Birçok kez."

Kafasını salladı ve tekrar manzaraya bakmaya başladı. "Kaç kez gördüğüm umurumda değıl. Asla sıkılmam."

"Asla asla deme."

"Tamam, yeter. Söyle hadi," dedi, koltuğıya yaslanarak. "Neyi söyleyeyim?"

"İskoçya'yla neyin var? Burası nefes kesici g zelli te. şimdiye kadar tanıştığım herkes ilginç ve çok sevimli. Burası muhteşem. Yani, ulusal hayvanları lanet olası bir tek boynuzlu at. Bundan daha iyisi olamaz! Ama sanki Sibirya'nın ortasına  l me terk edilmek için s r kleniyormuşsun gibi davranıyorsun. Bu yerle neyin var? Büyükannen İskoç, Tanrı aşkına."

"Doğru. Öyle," dedi, sinirli bir i  çekişle başını kaldırarak. "Ve büyükbabam, o bu sefil yere mümkün olduğunca sık gelmek istediğı için öldü."

Nikki donakaldı, onu böyle bir itirafa zorladığı için utanç içindeydi. "Oh. Harrison. Çok  zg n m. Öyle demek istemedim..."

Elini sallayarak onu susturdu. " nemli değıl. Yıllar önce oldu."

Elini onun dizine koydu. "Bu, hala acı vermediğı anlamına gelmez."

Bir saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece eline baktı. Sonra başını hafifçe salladı. "Büyükannem her fırsatta büyükbabamı buraya geri getirirdi. O hastalanmaya başladığında bile buradan ayrılmak istemedi. Temiz İskoç havasının onu güçlendireceğini söylüyordu." Tekrar başını salladı. "Ben de bir zamanlar burayı severdim. Nemli, soğuk hava ciğerlerine sızmadan önce."

Çenesi sıkıldı ve Nikki biraz daha yaklaşarak elini koluna sürttü. Farkında değıl gibiydi.

Omuzlarını silkti, sanki üzüntüsünün ağırlığını üzerinden atıyormuş gibi. "O benim  ocukluğ mun en güzel yanıydı ve bu sefil yer onu benden aldı."

Nikki elini sıktı, gözlerindeki o hüzünlü bakışı silebilmeyi diledi. " zg n m."

Kısa bir an için o da elini sıktı. Sonra çekildi ve evraklarına geri döndü.

"Keyfini kaçırma." Gözleri ona doğru kaydı ve küçük bir gülümseme belirdi. "Ama bana katılmamı bekleme."

Nikki ellerini kaldırdı. "Senden eğlenmeni istemeyi hayal bile etmem."

Dudakları tekrar seğirdi ve parmağıyla dudaklarını ovuşturdu.

Kadın biraz daha yaklaştı. "Gülümseyebilirsin, biliyorsun. Kimseye söylemem, söz veriyorum."

O da eğildi. "Sana güvenebileceğimi bilmek güzel."

Ve hayatında ilk kez, bu sözlerle gerçekten inandı. Kimseye güvenmemeye çalıştı. Böylesi daha güvenliydi, hayal kırıklığı da olmazdı. Ama Nicole söz konusu olduğunda... O, bu kuralın istisnası gibi görünüyordu.

"Tamam," dedi Harrison, çay fincanını boşaltarak. "Listemizde sıradaki ne var?"

Nikki klipsli dosyasını çıkardı ve hala ilgilenilmesi gereken yüzlerce maddeyi gözden geçirmeye başladı. Şu ana kadar, İngiltere ayağı iyi geçmişti. Herkes Alberth Kalesi'ne ulaşmıştı. Kimse uçan iskeletler veya banyo armatürleri tarafından vurulmamıştı. Ve herkes çok eğleniyor gibi görünüyordu.

İskoçya'ya geçecekleri için heyecan yüksekti. Edinburgh ve Inverness, hayal ettiğinden çok daha muhteşemdi. Taş çemberi inanılmazdı, ancak zaman içinde geriye gidip dünyanın en seksi İskoç erkeğinin kollarına düşmemişti. Ancak, şu anda dünyanın en seksi İngiliz erkeğinin karşısında, daha çok görkemli bir malikaneye benzeyen bir "av köşkünde" otururken, hiçbir şikayeti yoktu.

Şimdi tek yapmaları gereken, günün geri kalanını ve o akşam gerçekleşecek düğün canlandırmasını atlatmaktı. Bu, sanki gerçek bir düğünmüş gibi onu çok heyecanlandırıyordu. Bunun nedeni, misafirlere iyi bir gösteri sunma isteği miydi, yoksa sahte de olsa bir rahibin önünde o seksi İngilizle birlikte duracak olması mıydı, bunu çok fazla düşünmek istemiyordu. Tüm bunların tur kapsamında bir gösteri olduğunu biliyordu, ama bu, kafasında "Going to the Chapel" şarkısının çalmaya devam etmesini engellemiyordu.

Kendine zihinsel bir tokat attı ve elindeki işe odaklanmaya çalıştı.

En iyi gösteriyi yapmak ve umarım mutlu olan misafirlerini tek parça halinde İngiltere'ye geri götürmekti.

Onlara eşlik etmekte ısrar eden büyükanne, garip bir şekilde çok uslu davranıyordu. Bu Nikki'yi tedirgin ediyordu.

"Affedersiniz, efendim," dedi Austin, içeri girip hafifçe selam vererek.

"Evet, Austin?" dedi Harrison.

"Büyükanneniz yine bahçede, efendim."

Harrison içini çekip yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Tamam, teşekkürler. Hemen geliyorum."

"Peki efendim," dedi Austin, dönüp dışarı çıkmak için topallayarak. "Ne oluyor?" diye sordu Nikki.

Harrison masadan kalktı. "Hemen halletmem gereken bir iş var."

"Yardım edebilir miyim?"

"Sanmıyorum, ama muhtemelen seni engelleyemeyeceğim için sen de gelebilirsin."

"Beni çok iyi tanıyorsun," dedi gülümseyerek.

Ona sıkı bir gülümseme attı ama onu beklemek için durmadan kapıdan çıktı.

Merakla onun peşinden koştu. Harrison her zamankinden daha tedirgin görünüyordu, bu hoşuna gitmemiştir ama onu suçlayamazdı. En son büyükannesiyle bir sorun çıktığında, kadın şatonun surlarında çıplak koşuşturuyordu. Bu sefer ise, olan biteni izleyecek bir sürü müşteri vardı.

Bahçeye vardıklarında, her şey normal görünüyordu. Her şey yerli yerindeydi. Çalılıkların arasında çığlık atan ya da çıplak koşan kimse yoktu, ve çatal ve meşalelerle kaçak bir yaşlı kadını avlamaya çalışan skandal yaratan komşular da yoktu. Ancak, havada rastgele toprak parçaları uçuşurken, garip bir şarkı söyleyen biri vardı. Harrison, Nikki'nin hemen arkasında ve Austin'in de arkasında, uçan toprak parçalarına doğru koştu.

Tanrı yardım etsin, şimdi ne olacak?

On Altıncı Bölüm

Harrison bir şey söylemeden önce bir dakika durup büyükannesini izledi. Nikki yanına yanaştı, dudakları gülümsemeyle kıvrılmıştı, gülüp gülmemesi ya da zavallı kadını çamurdan çıkarmaya yardım edip etmemesi konusunda kararsız görünüyordu.

Büyükannesi geceliğiyle dizlerinin üzerine çökmüş, omzunun üzerinden neşeyle kürekle toprağı atıyordu.

"Ne yapıyor?" diye sordu Nikki, Harrison'a.

"Hazine arıyorum, canım," dedi büyükanne.

Nikki Harrison'a baktı ve "*hazine mi?*" diye sordu.

Harrison sadece omuz silkti. Büyükannesi'ni tarif edecek kelimeler yoktu. O, olduğu gibiydi.

Birkaç adım öne çıktı. "Soğuktan içeri girelim mi?" diye sordu.

"Olmaz, delikanlı. Hazineyi henüz bulamadım."

Harrison'a küçükken söylediği eski Gaelic şarkısını söylemeye devam etti.

"Onu buradan çıkarmalı mıyız?" dedi Nikki, etrafta dolaşan misafirleri ararken.

Aynı düşünce onun da aklındaydı, ama yavaşça başını salladı. "Onu buradan çıkarmak onu çok üzecektir. Bir şey kafasına takıldığında, bazen onu vazgeçirmek imkansızdır."

"Ama efendim," dedi Austin, "begonyaları mahvediyor. Ve biz ön bahçeyiz..."

Doğru. Herkesin bu manzarayı görebileceği bir yerde. Harrison iç geçirdi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Kendi kendine mırıldanmak istemiş olsa da, Nikki onu açıkça duymuştu. "Bu olaylar kötüye gidiyorsa, belki... şey, hiç düşündünüz mü..."

Yine başını salladı. "Büyükanne mi huzurevine yatırmayacağım. Kimseye zarar vermiyorum. Ama..." Etrafına tekrar baktı.

Nikki, onun söylemediklerini anlayarak koluna hafifçe vurdu. Büyükannesinin olayları giderek sıklaşıyor ve bazen daha rahatsız edici hale geliyordu. Şu anda bahçede kazmak, onun gördüğü en kötü şey değildi.

"Neden hazine arıyor?" diye sordu.

Nikki ona baktı, cevap vermek için ağzını açtı ama yerine bir nefes verip eliyle işaret etti. Büyükannesinin en uzun süredir devam eden sanrılarından birini açıklamak çok uzun sürerdi.

"Bertram bana bu bahçelerin bir yerinde bir servet bırakmış," dedi büyükanne, Nikki'ye sır veriyormuş gibi eğilerek. Ama o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki herkes duyabiliyordu.

Herkes derken, parritch ve yulaf keklerinden oluşan otantik *Outlander* kahvaltısını bitirip evden çıkan kalabalığı kastetmişti.

"Anne," genç konuklardan biri annesinin kolunu çekerek, "o yaşlı kadın ne yapıyor?"

"Austin?" Harrison, kendisine muhtemelen kendisi kadar dehşete kapılmış bir bakışla bakan uşağa baktı.

"Onları içeri sokacağım, efendim."

Austin, Harrison'ın onu hiç bu kadar hızlı koştuğunu görmemişti, ilk misafirleri durdurmak için aceleyle uzaklaştı. Ancak birkaç heyecanlı yolcu biraz daha hızlı hareket etti ve onlara yetişti.

"Hazine mi dediniz?" diye sordu bir kadın. "Bu pakete dahil mi? Cinayet gizemi gibi bir deneyim mi? Sadece hazine mi arıyoruz? Hazine nedir? Bizim olacak mı?"

"Tabii ki alamazsınız," dedi büyükanne, omzunun üzerinden bir toprağı daha fırlatarak. "Hazine benim. Kocam benim için gömmüştü. Ama yardımınız gerekebilir. Bulana ödül verebilirim, sanırım."

Konuklar arasında heyecanlı mırıldanmalar duyuldu, Austin hiçbirini içeri sokamamıştı.

"Eh," dedi Nikki, sadece Harrison'ın duyabileceği kadar yaklaşarak, "bu onları öğleden sonra meşgul eder ve beladan uzak tutar," dedi.

"Bayanlar ve baylar," diye sesini yükseltti, "tıpkı Fransız'ın Altınları'nın kaybolduğu gibi..." Bakışları ona kaydı, sonra gülümsemeyle dinleyenlere döndü, "hepimizin çok sevdiği kitapta olduğu gibi, bizim de bulmamız gereken bir hazinemiz var! Tam bir saat sonra

tam bir saat sonra kütüphanede buluşursanız, size ipuçlarını vereceğiz."

Daha heyecanlı sohbetler devam etti, ama konuklar en azından dağılmaya başladı ve var olmayan bir hazine avının ayrıntılarını öğrenmek için eve geri döndüler.

"Bir saat sonra hazine avı olmadığını anladıklarında ne olacak?" diye sordu ona, öfkesini ve paniğini kontrol etmeye çalışarak.

"Kim yok dedi ki?" diye sordu ve Austin'e döndü. "Austin, içeride yazıcı ve fotokopi makinesi olan bir ofis var mı?" "Evet, hanımefendi."

"Harika! Tamam, buraya gelmeden önce burayı internette araştırdım ve birkaç basit plan resmi buldum. Bunlardan birini yazdırıp herkese yetecek kadar fotokopi çekebilir misiniz?"

"Tabii ki."

"O zaman altın külçe gibi görünecek tuğla ya da başka bir şey bulup boyayın, bahçenin bir yerine saklayın ve haritada işaretleyin. Mümkün mü?"

"Elbette. Uygun bir şey var ve evin tadilatı sırasında kullanılan altın rengi boya da bodrumda var."

"Oh, harika. Bu mükemmel. Tamam. Hemen işe koyul. Ve çok zorlaştırma. Onları meşgul etmek istiyoruz, ama gece çökmeden bulabilirlerse daha iyi olur."

"Mükemmel, hanımefendi. Hemen hallederim."

Harrison, neredeyse hayranlıkla onu izliyordu. Bu iş için uygun değildi. Bilim, matematik ve soğuk gerçeklerle daha iyi anlaşıyordu. İnsanlarla değil. İnsanlarla nasıl başa çıkılacağını hiç bilmiyordu.

"Bulamıyorum," diye mırıldanmaya başladı büyükanne. "Buraya bırakacağına söz vermişti, ama bulamıyorum."

Araması daha da çılgınca hale geldi.

"Büyükanne," dedi, yanına çömelerek. "Belki de burada bulacak bir şey yoktur."

"Tabii ki var," dedi, ona kaşlarını çatarak. "Bertram burada olacağını söyledi. Bulmam lazım."

"Büyükanne," diye tekrar denedi, ama büyükanne onu eliyle uzaklaştırdı.

Ne yapacağını bilemiyordu. Onu kaldırıp götürmekten başka bir çare göremiyordu, ama onun yerinden kıpırdamayacağını düşünüyordu. Bunu yapabileceğinden şüphe yoktu, ama bu onu üzecekti. Bu da anne babasını üzecekti. Tüm bunlar

muhtemelen misafirleri korkutup tek yıldızlı Yelp yorumları yazarak bir daha gelmemelerine neden olacaktı.

Nikki bir saniye onun yanında durdu, sonra omuzlarını silkti ve Granny'nin yanındaki toprağa diz çöktü. Ona şaşkınlıkla baktı.

"Yardım ister misin?" diye sordu büyükanneye.

"Tabii, kızım," dedi büyükanne, ona başka bir kürek uzattı.

Nicole küreği toprağa sapladı ve büyükannesi kadar kuvvetle toprağı omzunun üzerinden fırlatmaya başladı.

Harrison, büyükannesinin yanında diz çökmüş, deli bir bakla tanesi gibi ona bakıyordu. Hayatında hiç kimseyi bu kadar öpmek istememişti.

Nicole, kazarken büyükannesisiyle konuşuyor, ona sorular soruyordu. Harrison soruların çoğunu duyamıyordu ama büyükannesinin ne dediğı önemli değildi. Ne derse desin, işe yarıyordu. Büyükannesi sakinleşmişti. Hâlâ kazıyor, hâlâ şarkı söylüyordu ama hareketleri daha az telaşlıydı. Birkaç dakika sonra Nicole geriye yaslandı ve alnını sildi.

"Vay canına! Hazine avcılığı zor işmiş."

"Cesaretli olmayanlar için değil, kızım, orası kesin," dedi büyükanne.

Nicole saatine baktı. "Çay saati yaklaşıyor galiba. Toparlanalım mı? Daha sonra kazmaya devam edebiliriz."

Büyükannesi bir an tereddüt etti ve sonunda başını salladı. "Bir şeyler atıştırmak iyi olur. Belki bir bardak viski de. Burada olduğu gibi başka yerde bulamazsın. Fıçından taze. Hiç böyle bir şey içmedin, bahse girerim."

"Bu bahsi seve seve kabul ederim. Kulağa harika geliyor."

Nicole ayağı kalktı ve büyükannesine yardım etmek için elini uzattı.

Yaşlı kadının beline kolunu doladı ve yatak odasının kapısına kadar ona yardım etti, annesine teslim edene kadar onu bırakmadı.

Annesi teşekkür ederek başını salladı ve ikisine gülümsedi. "Onu nasıl durdurdun?" diye sordu Harrison'a.

"Hepsi Nicole'un eseri," dedi Harrison,

Nicole'a bakarak. Nicole kızardı. "Önemli değil."

"Oh, evet öyleydi," dedi annesi, onu kucaklayarak.

Harrison şaşkınlıkla baktı. Annesinin aile üyesi olmayan birini kendi isteğıyle kucakladığını hiç hatırlamıyordu. Kesinlikle kendisiyle akrabalık bağı olan bir kadını hiç kucaklamamıştı. Annesi kızının yanağını okşadı ve büyükannesine yardım etmek için döndü.

Nicole ona baktı ve tatlı bir gülümsemeyle omuz silkti. O da başını salladı. "Tamam. Peki."

Elini tutup onu koridora doğru çekti. Bu kötü bir fikirdi. Bunu biliyordu. Ama umursamadı. Haftalardır birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı. Dans etmekten bıkmıştı.

Onu odasına, onların odasına götürdü ve kapıyı kapattı, ikisi de fazla düşünmeden ve her şeyi mahvetmeden, onu kapıya yaslayıp kollarına aldı.

Kız tereddüt etmedi. Kollarını onun boynuna doladı. Dudakları onun dudaklarına değdi, hareket etti ve tadını aldı, ta ki adamın vücudu onun için yanana kadar.

Kız kısa bir süre uzaklaştı. "Bu delilik."

O da başını salladı. "Biliyorum." Sonra dudaklarını tekrar ele geçirdi.

"Bu sadece bu gece için," dedi kız, başını geriye atarak boynuna daha iyi ulaşmasını sağladı.

"Tabii ki. Sadece bir gece. Sonra her şey eskisi gibi." Adam boğazından omuz kemiğine doğru indi.

"Anlaştık," dedi, sesi nefes nefese kalmıştı.

O, onu kollarında tutarak geriye doğru yatak doğru yürüdü. "Bu hiçbir şey ifade etmez," dedi kız, onu kendinden uzaklaştırmak için aceleyle gömleğinin düğmelerini çekerek.

aceleyle gömleğini çıkarmak için gömleğinin düğmelerini çekerek.

"Hiçbir şey." Gömleğini yukarı çekip başından çıkardı.

"Güzel. İkimiz de durumumuzu netleştirdik." Onun yerine geçerek kendi gömleğini de çıkardı. "Çok net."

Kız da geri kalan kıyafetlerini çıkardı ve adamın beyni neredeyse kısa devre yaptı. "Tanrım. Nefesimi kesiyorsun."

Elini uzattı ve hafifçe kızın teninde gezdirdi.

Derin bir nefes aldı ve biraz geri çekildi, gözleri baştan aşağı onu süzdü.

Yutkundu ve başını eğdi. "Yalan söylemeyeceğim. Sırf Jamie'yi çıplak göğüslü, kilt giymiş Highlander ihtişamıyla görmek için Adı Anılmaması

Gereken Diziyi defalarca izledim." Ona, karnına yumruk yemiş gibi hissettiren bir gülümseme attı. "O senin yanında soldurma."

Harrison diziyi izlemişti, ama bunu kimseye itiraf etmezdi, ancak bu iltifatın ne kadar harika olduğunu çok iyi biliyordu. Ona yavaşça gülümsedi, ellerini tutup göğsüne koydu.

"Hadi gel bakalım, kızım," dedi en iyi İskoç aksanıyla. "Dokun bana."

Kızın ağzı biraz açıldı ama tereddüt etmedi. Elleri

göğsünde dolaştı, her santimetrekairelik derisine dokundu, karnının düzlüğünde aşağı doğru ilerledi ve kendini ona bastırabilmek için kollarını beline doladı. Parmak uçlarına yükseldi ve boynunu öptü, dudakları çene hattını takip ederek dudaklarının üzerinde durdu.

"Bu muhtemelen çok kötü bir fikir," dedi.

O sırttı ve bu hareket dudaklarını onun dudaklarına o kadar hafifçe değdirdi ki, ağzı karıncalandı.

"Biliyorum. Korkunç bir fikir." Onu kendine çekti, ellerini sırtında gezdirerek onu kollarına sardı.

"Korkunç," diye mırıldandı kız, ağzını kapattı.

Onu kendine bastırdı, dudakları birbirine yapıştı. Kızın ağzından hafif bir inilti kaçtı ve adam elini kızın saçlarına doladı, hafifçe çekerek boğazını ortaya çıkardı. "Hall of Fame'in en kötü fikri."

Kızın kulak memesini ısırdı ve kız nefes nefese geri çekildi. "Peki, seni yatağına götürmen için yalvarsam..."

"Kesinlikle hayır demeliyim," diye bitirerek onu kollarına aldı. Kız başını salladı. "Kesinlikle."

"Bunu yapmamalıyız," dedi Harrison, onu yatağa kadar taşıyarak.

"Kesinlikle yapmamalıyız," diye onayladı kız, boynunu ısırarak. O anda içini kaplayan saf şehvet, onu neredeyse durdurdu.

"Başka ne yapmamalıyız?" diye sordu kız.

Ona gülümsedi. "Seni yatağıma yatırmamalıyım," dedi ve tam da bunu yaptı.

O da başını salladı. "Muhtemelen sana kiltinin altında ne olduğunu göstermesini istememeliydim. Yavaşça, her santimini tadını çıkarabilmem için."

Kalbi göğsünde çarpmaya başladı, vücudundaki tüm kan en çok ihtiyaç duyulan yere akıyordu. Kemerini çıkardı ve yere attı. Ve bu on sekizinci yüzyıl olmadığı için, kiltini yavaşça fermuarını aşağı çekene kadar yerinde kaldı. Kumaş yere düştü ve kız yanına yuvarlandı, aç gözleriyle onu yiyip bitiriyordu.

Kız dudaklarını ısırdı ve adam neredeyse o anda boşalacaktı. "Ön sevişmeyi atlayıp beni hemen almanı istersem kötü olur mu? Çünkü seni içimde hissetmek için bir saniye bile bekleyemem."

Beyninin ağzını çalıştırması bir saniye sürdü. "Korkunç bir fikir," dedi.

Onu tekrar öpmek için eğildi ama kız elini göğsüne koydu.

"Kahretsin. Henüz yapamayız."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hazine avı. Bizi bekleyen turistler var..."

Bütün havası bir anda boşaldı, başını kızın göğsüne yaslayıp inledi. "Hepsi çürüsün."

O güldü ve onun altından kıvrılarak çıktı. "Haftalardır deli gibi çalışıyoruz. Şimdi her şeyi mahvedemeyiz. Hadi ama." Yataktan çıktı, ama o elini tutup onu kendine çekti ve o ona yaslanana kadar öptü. Ama sadece bir anlığına. Sonra yine onu itti.

"O düşünceyi sakla."

Adam ağzını açtı ama kız parmağını onun dudaklarına koydu. "İnan bana, bu yataktan kalkmak istediğim son şey bu. Ama aşağıda misafirlerle dolu bir salon var."

"Umurumda değil." Adam onu tekrar yakalamaya çalıştı ama kadın ondan kaçtı, giysilerini alıp yavaşça kapıya doğru geri çekildi, dudaklarında seksi, eğri bir gülümseme vardı.

"Bir saat. Onları küçük hazine avına başlatırız. Sonra sen ve ben onlardan sıyrılırız..."

"Ve sabaha kadar bu odadan

çıkmayacağız." "Anlaştık."

Saatine baktı. "Tam olarak altmış dakika." Kırk beş dakikada geri döndüler.

Ve bu sefer, başladıkları işi bitireceklerdi.

Yatağın yanındaki komodinin çekmecesinden bir prezervatif aldı ve yavaşça taktı, ona izlemesine izin verdi, ancak bu muhtemelen hayatında yaptığı en acı şeydi. Ancak o, ona ulaşır ulaşmaz onu yakalayıp kendine çektiğinde, buna geldiğini anladı.

"Bu hala kötü bir fikir, biliyorsun," dedi.

"Biliyorum. Ama umurumda değil." Ona öpücük verdi. "Sana ihtiyacım var."

Bu üç küçük kelime, onun tüm şakacılığını silip süpürdü. Hiçbir kadın, hiçbir bağlamda ona bunu söylememişti. Ve o da bunu ona söylemek istememişti.

Ama o anda söyledi. *Ona* ihtiyacı vardı. Yavaşça içine battığı güzel vücuduna değil. Ya da ciğerlerindeki oksijeni hayatının nefesiymişçesine öptüğü tatlı, yumuşak dudaklarına da değil. Onun keskin zekasına ihtiyacı vardı. Hayal bile edemeyeceği çözümler üreten zeki zihnine.

şefkatine. Mizahına. Onu deli eden ama her şeyden çok sevdiği ailesine sorunsuzca uyum sağlamasını sağlayan çılgınlığına bile.

Ona ihtiyacı vardı. Her şeyine.

Birlikte hareket ediyorlardı, nefesleri karışıyordu, kalbi onunkiyle birlikte çarpıyordu. O, onun hiç istemediği her şeydi. Ve her zaman ihtiyacı olan her şeydi.

O ona doğru sürerken, kız ona sıkıca sarıldı, kızın orgazmı onun da orgazmını tetikledi. Gözlerine baktı ve onu derinlemesine öptü, ruhuna kazıdı. Mahvolmuştu. Kız ona ne yaptığığının farkında değildi.

Kötü fikir olsun ya da olmasın, artık o ona aitti.

On Yedinci Bölüm

Nikki gözlerini açtı ve güneşe karşı gözlerini kırptı. Biraz geriye yuvarlandı ve arkasında kaşık pozisyonunda yatan Harrison'ın kaya gibi göğsüne yaslandı. Harrison kolunu ona daha sıkı doladı ve boynuna burnunu sürttü.

"Günaydın," dedi, uykulu sesi onu titretti.

İki küçük zararsız kelime ve kız onu sırt üstü atıp önceki gecenin hareketlerini tekrarlamak için hazırды. Aslında, hayatının geri kalanında hiçbir şey yapmadan sadece o hareketleri tekrarlamakla son derece mutlu olacaktı.

Ve bu onu çok korkutuyordu.

Bunun gerçek olmaması gerekiyordu. Bu bir işti. Arkadaşlık, belki. Ve seks. Ama ona karşı gerçek hisler beslemesi için hiçbir neden yoktu. Ve bir mucize olup da o da aynı hisleri beslese bile, bu iyi olmazdı. Aynı döngüye geri dönüyordu. Bir ilişkiden diğerine atlıyordu.

Harrison'da hiçbir şey aynı değildi. Onunla kurduğu türden bir bağ hiç yaşamamıştı. Bunu tanımlayamıyordu bile. Sadece daha önce böyle bir şey yaşamadığını biliyordu. Ama bu başka hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

"Orada neye bu kadar dalmışsın?" diye sordu Harrison, boynuna bir öpücük kondurarak.

Titreyerek nefes aldı. Bu işi başından kesmesi gerekiyordu, yoksa günün geri kalanını yatakta onunla yapmamaları gereken şeyleri yaparak geçirecekti.

"Bugünün bizim düğün günümüz olduğunu düşünüyordum," dedi zoraki bir gülümsemeyle. Bu onu soğutacaktır.

Ama olmadı.

O gülerek onu daha sıkı sarıldı. "Evet. Ve bugün bunun için çok güzel bir gün." Kendine rağmen güldü. "Ne oldu sana?"

Onun arkasında omuz silktiğini hissetti. "Sanırım asıl mesele *benim* neyim var. Ya da daha doğrusu kimin."

"Harrison!" dedi ve omzuna vurmak için yeterince döndü.

O sadece tekrar güldü ve onu tamamen altına alacak şekilde döndürdü.

"Özür dilerim," dedi, eğilip onu öpmek için. "Kendime engel olamıyorum."

Onu tekrar öptü. Daha uzun. Daha yavaş.

Onu itmek için elini uzattı. Ama bunun yerine, elini onun saçlarına doladı ve onu kendine tutmak için tuttu. Bacağını onun kalçasına kaldırdı ve ona bastırdı. Elini onun uyluğuna doğru kaydırды. Onun için titreyen eti yoğurdu.

Bunu durdurması gerekiyordu. Hemen.

Ama vücudu beyninin söylediklerine kulak asmıyordu. Onun dokunuşunu arzuluyordu. Onun için yanıyordu. Ona dokunduğu anda, dünyadaki hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu, sadece onu tekrar tatmak istiyordu.

"Harrison," dedi, ona yaslanarak.

"Hmm?" diye mırıldandı adam, kadının cildine.

Beynini yeterince çalıştırıp mantıklı bir cümle kurmadan, biri kapıyı yumrukladı.

Nikki çığlık atıp zıpladı, ondan uzaklaşarak kendini örtmek için battaniyeleri kapmaya çalıştı.

Harrison güldü ve yataktan indi. Nikki, kapıyı açmadan önce kilitini giyip yukarı çekerek ortaya çıkan manzarayı hayranlıkla izledi.

Cidden, dünyada çıplak göğüslü, çıplak ayakla kilt giymiş bir adamdan daha seksi bir şey var mıydı? Ne tür argümanlar öne sürerse sürsün, ona öyle giyinmiş halini bir kez görmek yeterliydi, o anda dünyası yanıp kül olsa bile umurunda olmazdı, yeter ki o inanılmaz kollarına sarılmış olarak ölebilseydi.

Kapıyı açtı ve annesi içeri daldı. "Siz ikiniz hala yatakta ne yapıyorsunuz? Bugün ne kadar yoğun bir gün olduğunu bilmiyor musunuz? Misafirler yemek salonunda kahvaltı yapıyorlar. Personelin çoğu şapelde, her yere mum yerleştiriyor. Giysileriniz yan odada ütüleniyor. Arkadaşlarınıza

kostümlerini aldılar. Rahip geldi ve yemek yiyor..." "Rahip mi?" dedi Nikki, midesi düğümlenerek. "Gerçek bir rahip değil, değil mi..."

Francie eliyle onu susturdu. "Hayır, hayır, tabii ki değil. Ama büyükannem öyle olduğuna inanıyor ve bu rolü oynaması için ona çok iyi para ödüyorlar."

Nikki rahat bir nefes alarak yastıklara yaslandı. Harrison ona baktı, kaşları çatılmıştı. Onun ifadesini tam olarak anlayamadı. Belki incinmiş, belki şaşkındı. Belki de ikisi birden. O çok şaşkındı, Harrison da öyle olsa hiç şaşmazdı. Bütün gece tamamen beklenmedik bir şekilde geçmişti. Tamamen bir fantezinin gerçeğe dönüşmesiydi, ama yine de beklenmedik bir şeydi. Her ne kadar diğer tüm fantezileri gerçeğe dönüşüyor gibi görünse de - Avrupa tatili, kaleler, *Outlander* deneyimi - neden seksi, kilt giyen sevgilisi de gerçeğe dönüşmesin ki?

Yüzünü elleriyle ovuşturdu, bu onu yeterince uyandırıp gerçeğe dönmesini sağlayacağını umuyordu. Kesinlikle eğlenceli bir fanteziydi, ama hepsi bu kadardı. Kafasını bulutlardan çıkarmalıydı. Belki de yazın sona ermesi iyi bir şeydi. Harrison Troy ile daha fazla zaman geçirirse, hayatı mahvolacaktı.

Kendisine itiraf etmek istemediği şey, bunun çoktan gerçekleştiği. Hayatının geri kalanında tanışacağı her erkeği Harrison ile karşılaştıracaktı. Ne kendisine ne de gelecekte tanışacağı kişilere karşı adil değildi, ama bu acı ve sert gerçektir. Ve gerçekten, kim eski Harry'nin yerini doldurabilirdi ki?

O yine onu izliyordu, görünüşe göre duymadığı bir sorunun cevabını bekliyordu.

"Affedersiniz, bir şey mi sordunuz?"

O gülümsedi. "Bu sabah biraz dalgın mısınız?"

Ona yavaşça gülümsedi. "Biraz."

Yatağın kenarına oturdu, yüzünü avuçları arasına aldı ve onu kendine çekerek yumuşak ama ateşli bir öpücük verdi. "Seni suçlayamam."

Onu tekrar öptü ve ayağa kalktı. "Ama gitmemiz gerek. Anneme göre, bu akşama kadar yapılacak en az bir milyon iş var ve acele etmezsek, kendi düğünümüzü kaçıracağız, tabiri caizse."

"Düğünümüz" kelimesi, midesinin dibine çakılan bir taş gibi çarptı. Bunun sadece gösteriş için olduğunu kendine tekrar tekrar hatırlatmak da işe yaramadı. Çok gerçekçi geliyordu. Ve onun büyük bir kısmının bunun gerçek olmasını istemesi çok kötü bir işaretti. Her zaman çok hızlı ve çok fazla aşık olurdu. Aynı yolu izlemeye devam ederse

aynı yolda ilerlemekten vazgeçmeliydi, yoksa hiçbir yere varamayacaktı.

Ancak Harrison gibi bir adam, sanki tüm dualarının cevabıymış gibi ona bakarken, bunu söylemek çok kolaydı.

O kadar mahvolmuştu ki.

...

Harrison boğazındaki kravatı çekiştirdi. Kadınların korse giymekle daha çok zorlandığını biliyordu, ama boynuna birkaç kez doladığı beyaz kravat hala onu yavaşça boğuyordu. On sekizinci yüzyılda erkekler ve kadınlar nasıl sinekler gibi düşüp ölmüyorlardı, hiç bilmiyordu.

Kapı açıldı ve önündeki görüntü dışında tüm düşünceleri uçup gitti. Nikki, o kitaptaki ünlü gelinliklerin neredeyse mükemmel bir kopyasını giymiş olarak eşikte duruyordu ve ilk kez, diziyi çok sert yargıladığı düşüncesi aklından geçti. Çünkü, elbette, böyle bir gelinlik üretebilen bir dizi tamamen kötü olamazdı. Ama belki de bu görüntüyü bu kadar inanılmaz kılan, elbisenin içindeki kadındı. 1980'lerden kalma ucuz bir balo elbisesi giyse bile yine de muhteşem görünürdü.

Hiçbir şey giymese bile daha da muhteşem olurdu.

Elbise, Nicole'un ince belinden büyük bir pileli çan gibi dalgalanıyordu ve önü, altındaki eteğin narin işlemelerini göstermek için yarılmıştı. Korseyle ortaya çıkan göğüslerin, muhteşem olmalarına rağmen elbisenin ana cazibesi olmaması, hem Nicole'un çarpıcı güzelliğinin hem de onu çerçeveleyen elbisenin güzelliğinin bir kanıtıydı.

Orada şaşkın bir şekilde durduğunu fark etmemişti, ta ki Nicole gergin bir kahkaha atana kadar.

"Tamam, bir şey söylemelisin, çünkü onayladığını mı yoksa dehşete düştüğünü mü anlayamıyorum."

"Beğendim," dedi aniden kuruyan boğazıyla. "Kesinlikle, yüzde yüz beğendim. Hatta bence hayatının geri kalanında sadece bu elbiseyi giymelisin."

Kız güldü. "Bu elbisenin inanılmaz olduğunu kabul ediyorum, ama bunu sürekli giymek zorunda kalsam," dedi, korse muhtemelen morluklara neden olduğu ortasına dokunarak, "muhtemelen günün çoğunu çıplak dolaşabilmek için köyün fahişesi olurdum."

"Buna tamamen katılıyorum."

Kaşlarını kaldırdı.

"Şey, çıplak kısmı," dedi adam. "Köyde ya da başka bir yerde bunu benden başka kimse görmeyecek."

"Anlaştık," dedi kız, hafifçe gülerek.

Sonra gözleri yavaşça onun vücudunu taradı ve dudaklarında gülümseme kalırken, mizah kayboldu. Onun yerine, içinde yavaşça yükselen aynı sıcaklık yer aldı. Tek bir bakışla onu çıplak bırakabilecek bir kadınla hiç birlikte olmamıştı. Elbette, pek çoğu gözleriyle onu soyuyordu, ama bu farklıydı. Nicole onu çıplak hayal etmiyordu; sanki onun tüm katmanlarını görüyordu. Giysiler, duygusal duvarlar, ruhunu yakıp kavuran sırlar. Her şeyi görüyor gibi görünüyordu ve yine de onu istiyordu.

Bu tür bir yoğunluk, daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi ve bağımlılık yapıcıydı. Başka kimsenin ona bu şekilde bakacağını hayal edemiyordu. Başka kimsenin ona bu şekilde bakmasını *isteyeceğini* hayal edemiyordu. Onunla kendini güvende hissediyordu. İsteniyordu. Ne görürse görsün. Başka biri onu sadece çıplak ve savunmasız hissettirirdi.

Bu hem heyecan verici hem de korkutucuydu ve kızın ağzı küçük bir iniltiyle açıldığında ve göğüsleri romantik hikayelerde hep gösterilen o kabarık göğüs hareketini yaptığında, kızgın bir arzu ile yok oldu. Ve gerçekten de, o korselerle zavallı kadınların nefes almak için kabarık göğüslere sahip olmaktan başka seçeneği yoktu.

Kız parmağını ona doğru kıvırdı ve o an o, onun için bitmişti.

...

Onu çağırmak bir hataydı. Yapmak üzere olduğu şey ise daha büyük bir hataydı. Harrison Troy ile geçirdiği geceden kaynaklanacak tüm sorunları daha da karmaşık hale getirmeden, oradan uzaklaşıp önceki gecenin anılarının tadını çıkarmalıydı.

Ama o orada duruyordu, tam bir Highland ihtişamıyla, sanki yaşayan, nefes alan bir fantezi gibi. Oysa önceki gece, ne kadar gerçek bir fantezi olduğunu kanıtlamıştı. Buna nasıl direnebilirdi ki?

Bir kez daha. Sadece bir kez daha. Hayatına devam ederken yanında götüreceği bir anı daha. Kollarında birkaç dakika daha kalıp sonra uzaklaşacaktı. Gerçeğe dönecekti. Sonunda kendi başına hayatta kalmayı başaracaktı.

Yavaşça ona doğru geldi. Onu takip ediyordu. Gözleri onun gözlerine bakıyordu,

onu büyüledi, onunla ilgili olmayan tüm düşünceleri ve onunla yapmak istediği her şeyi silip süpürdü.

Ona ulaştığında durmadı. Bunun yerine, bir kolunu beline doladı ve onu kapıya doğru itti. Ağzı açık kalarak nefes aldı ve o, dudaklarını yakaladı, onu hafifçe kapının yanındaki masaya doğru hareket ettirirken inlemesini yuttu.

Kolunu uzatıp lambayı ve masanın üzerinde duran diğer her şeyi yere düşürdü.

Kız ağzını onunkinden ayırıp kıkırdadı. "Biri duyacak." "Umurumda değil," dedi adam, ağzını tekrar kızın ağzına bastırarak.

Kızın giydiği milyonlarca katmanı araladı, ta ki eli kızın çıplak baldırına ulaşana kadar. Dudakları kızın boynunu öperek aşağıya, dolgun göğüslerine doğru ilerledi.

Kız nefes nefese kaldı ve ona sarıldı, korse ve eteğinin kat kat katmanları onu hareket etmekten alıkoyuyordu. Zorla sabit durmak hem sinir bozucu hem de inanılmaz derecede tahrik ediciydi, özellikle de adam, gerçekçilik adına kızın iç çamaşırı giymediğini, vücudunun sadece bir gecelik, petticoat ve ağır eteklerle örtülü olduğunu fark ettiğinde. Kız, adamın eteğinin altında da hiçbir şey olmadığını içtenlikle umuyordu.

"Hazır mısın?" dedi, sesi dudaklarında boğuk bir fısıltı gibi.

"Tanrım, evet." Kiltini kenara çekmeyi başardı ve gerçek erkeklerin iç çamaşırına ihtiyaç duymadığını karar vermiş eski İskoçlara şükretti. "Şimdi," diye onu teşvik etti, eline yaslanarak. "Lütfen, şimdi."

Adam homurdanarak onu bıraktı, odanın diğer ucundaki komodinden prezervatifi alıp taktı ve kız nefes almaya fırsat bulamadan geri döndü. Kızın bacağını beline doladı ve onu masanın kenarına kaydırды, böylece kendini kızın içine sonuna kadar sokabilecekti.

O ise tutunmaktan başka bir şey yapamıyordu. Elbisesi hareketlerini kısıtlıyor, onunla birlikte hareket etmesini engelliyordu. İçinde biriken baskıyı hafifletmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu işkence gibi birikimi hafifletmenin ya da hızlandırmanın bir yolu yoktu. Tek yapabileceği ona sarılmaktı. Her vuruşunda zevk dalgaları vücudunu sardı. Bu, asla kaçmak istemediği bir hapishaneydi. O, ona aitti. Tamamen.

Salonun dışında ayak sesleri duyuldu ve kadının zevki doruğa ulaştığında, onun çığlıklarını bastırmak için ağzını kendi ağzıyla kapattı. Kadının vücudu, zevkten titreyerek sarsıldı.

Birbirlerine sıkıca sarılmış, alınları birbirine değmiş halde, nefes almaya çalışırken öylece kaldılar. Kız, adamın gözlerine baktı ve adam ona çarpık bir gülümseme attığında kalbi parçalandı. Onu kendine çekip öptü, adamın yüzünü görmemek için gözlerini sıkıca kapattı. O anda ona bakarsa, asla gidemezdi. Ondan uzaklaşmanın içindeki bir şeyi öldüreceğini zaten biliyordu. Gitmek onu kaybetmek anlamına geliyordu, ama kalmak kendini kaybetmek anlamına geliyordu. Bir kez olsun, kendisi için en iyi seçimi yapacaktı. Geleceği için.

Ne kadar acı verse de.

On sekizinci bölüm

Harrison, arazide inşa edilmiş "eski" taş kilisenin önünde duruyordu. Aslında, birkaç yüz yıl önce orada bir kilise vardı. Büyükannesi, Harrison'ın kiliseyi restore ettiğini öğrenince çok sevinmişti. Aslında, yeniden inşa ediyordu. Geriye birkaç yıkık duvar kalmıştı. O zamanlar, tek amacı *o kitabın* fanatik hayranları için bir turistik cazibe merkezi olmak olan bir bina için ek masraf yapmaktan hiç de memnun değildi.

Ama şimdi... mükemmeldi. Dizideki versiyonun kusursuz bir kopyasıydı. Meşaleler ve mum ışıkları taş duvarlarda titreyerek, akşam güneşinin sulu ışığını içeri alan kalın kurşun cam pencerelere yansiyordu. Her köşe yeşillik ve yabani Highland çiçekleriyle süslenmişti ve İskoç kıyafetleri içinde gelinin gelmesini bekleyen "misafirler" arasında neredeyse elle tutulur bir heyecan vardı. Sanki birkaç yüz yıl öncesine dönmüş gibi hissediyordu.

Nicole küçük kapıdan içeri girerken güneş bir anlığına karardı, hacimli elbisesi dar alanı doldurdu. Gergin görünüyordu, gözleri etrafta dolaştıktan sonra ona takıldı. Neden endişeli olduğunu bilmiyordu. Etraflarında toplanan kalabalık kadar çılgın bir hayranıydı. Bunun gezisinin en önemli anı olacağını düşünmüştü. Sahne korkusu mu acaba?

Ona cesaret verici bir gülümseme attı, ama bakışları onunla buluştuğunda yüzü bir iki ton daha soldu. Ona doğru bir adım attı, alnı kırışarak kaşlarını çatı. Onu elinden tutup geri kalan yolu yürümesi için yönlendirdiğinde, elinde bir buz parçası tutuyormuş gibi hissetti.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Kız başını salladı. Ona inanmadı. Bir şeyler dönüyordu.

Annesinin tuttuğu yerel bir aktör olan rahibin önünde durdular. Adam rolüne çok yakışıyordu ve kutsal kitabı açıp bir dakika boyunca Latince konuşurken sesi de öyle geliyordu. Seyirciler titrek nefesler alıyor, hatta hıçkırıklar duyuluyordu. Harrison gözlerini devirmemeye çalıştı. Nicole'un bakışlarını tekrar yakalamaya çalıştı, tüm bu olaya duyduğu gizli eğlencesini onunla paylaşmak istedi. Ancak Nicole, birkaç hızlı bakış dışında ona bakmıyordu.

Sahte tören devam ederken, Harrison'ın eğlencesi azaldı. *O adamın* saçma sapan uzun ismini tekrarlamak bile atmosferi bozmadı. Artık sahte gelmiyordu. Dünyanın en güzel kadınıyla birlikte, bir rahibin önünde, yüzyıllardır karı koca arasında söylenen yeminleri tekrarlıyordu.

Paniklemesi gerekirdi. Çıldırması gerekirdi. Sahte de olsa, gerçekmiş gibi hissediyordu, titremesi gerekirdi. Ama titrememişti. Sakin ve soğukkanlıydı.

Mutluydu.

Kendini evlenecek biri olarak görmemişti, ama Nicole'u tanımıyormuş. Nicole, onun beklediği gibi bir kadın değildi. Zihnindeki listeye uyan hiçbir özelliği yoktu. Yine de orada duruyordu, elini elinde, yeminlerini tekrarlıyordu — tüm sahte yönüne rağmen — ve tüm bu durumdan utanmak yerine, onunla orada durmanın hoşuna gittiğini fark etti. İyi hissettiriyordu. Doğru geliyordu.

Nicole-Claire'in yeminlerini tekrar etme zamanı gelmişti.

Gözlerine bakarak, az önce kendisinin yaşadığı aynı farkındalığı onda da görmek için bekledi. Belki de sürprizi görmek için. Mutluluğu. Arzuyu. Bunun yerine, tam olarak tanımlayamadığı duyguların, saf panikle karıştığını gördü.

Sonra, eteğini kaldırıp kaçarken onun başının arkasını gördü.

...

Nikki bahçedeki bir bankta çöktü. Kırılan kalbinden yayılan acı, onu bir top gibi kıvrılmak istemesi için zorladı. Ama lanet olası korse yüzünden, dizlerini göğsüne çekecek kadar bile kıvrılamıyordu. Bu yüzden hafifçe eğilip yüzünü elleriyle kapattı. Hiç de rahatlatıcı değildi, ama idare ederdi.

"Ağlamanın bir anlamı yok, kızım."

Nikki nefesini tutarak başını kaldırdı ve birkaç metre ötede bir çalılının altında kazıyan büyükannesini gördü. "Orada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hazineyi arıyorum tabii ki. Bertie'nin onu buraya saklamış olabileceği aklıma geldi. Burayı çok severdik."

Gözleri uzaklara daldı ve Nikki'nin kalbi sıkıştı. "Düğününden kaçtın, değil mi?" diye sordu büyükanne.

Nikki ona yarı yürekten bir gülümseme attı. "Öyle bir şey. Sen orada değildin mi? Her şey için çok heyecanlıydın sanıyordum."

Büyükanne burnunu çekti. "Benim için çok kalabalık ve hiç görmediğim, duymadığım insanlarla dolu." Kaşlarını çatı ve tekrar toprağı kazmaya başladı. "Parti varsa, insanlar birdenbire ortaya çıkarlar. Muhtemelen hiçbirisi aileyle alakalı değildir."

Nikki tekrar gülümsedi. Büyükannesi ne kadar haklı olduğunun farkında değildi. "İlk evliliğimden kaçtım," dedi büyükannesi. Nikki şaşırdı. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki! Yani, neredeyse. Törenden iki gün önce. Bertie'ye bir not bırakıp, bunu yapamayacağımı ve onun iyi bir hayat sürmesini dilediğimi, ama birlikte olamayacağımızı yazdım."

"O ne yaptı?"

"Peşime düştü ve aynı fikirde olmadığını söyledi. Sonra bana ne kadar haksız olduğumu göstermeye çalıştı." Nikki'ye göz kırptı, Nikki gülümsemeden edemedi.

"Ama... onun hayatının aşkı olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Hala öyle. Ama bazen bir kız, erkeğinin onu takip edecek kadar sevdiğini bilmek ister. O zamanlar bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama."

"Neden yaptın?"

Büyükanne zayıf kalçalarının üzerine oturdu, eteği yukarı sıyrılmış, külotunu herkese gösterir hale gelmişti. Parlak, kırmızı, dantelli külotu. Nikki dudağını ısırdı ve bakışlarını büyükanneye sabitledi.

"Sanırım klasik bir korkaklık vakasıydı. Bertie'yi sevmiştim, buna hiç şüphe yok. Ama özgürlüğümü de seviyordum. Hayatımın geri kalanını tek bir yere bağlı olarak geçirme, birinin karısı olma düşüncesi... Hem de sıradan birinin değil. Bertie iyi bir beyefendi, bir şatosu ve birkaç güzel malikanesi vardı. Benim gibi birinden ne isteyebilirdi ki? Ben, her zaman hayalini kurduğum macera dolu bir hayat yaşamak için para biriktirmeye çalışan fakir bir barmen kızdım. Evlenmek, yerleşmek, daha da kötüsü, iyi bir ailenin hanımı olmak... Bu benim için uygun bir hayat değildi. Onlara uygun olmadığımı düşünüyordum

onlar da bana. Kendi hayatımı istiyordum ve birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyorduk. Bazı yönlerden birbirimizi çok iyi tanıyor gibiydik. Bazı yönlerden ise tamamen yabancılar gibiydik.

"Vay canına. Bu konuda vaaz veriyorsun," dedi Nikki, kadının ağzından çıkanların aslında *kendi* hikayesi olduğunu fark edince şaşkına dönmüştü.

"Koro mu? Ne korusu? Sen şarkıcı mısın?"

"Hayır," dedi, gülümseyerek elini sallayarak. "Kaçtıktan sonra ne oldu?"

Büyükanne, Nikki'nin sevgili Bertie'yi düşünürken gördüğü o uzak bakışa tekrar kapıldı. "Peşimden geldi. Ona bir şans vermediğim için büyük bir hata yaptığımı söyledi. Onunla evlenmenin yerleşmek anlamına gelmeyeceğini, maceralarımın sona ermeyeceğini, aksine daha yeni başladığını söyledi. Ve haklıydı."

Gülümsemesi yüzünü değiştirdi ve Nikki, büyükannesinin bir zamanlar olduğu kaygısız kızı gördü. "Bertie ve ben çok maceralı bir hayat yaşadık. Burada, evdeyken bile, sadece birlikte olmak bile harika bir zamandı. Her zaman. Hayatımı kaybetmedim, bir hayat kazandım. Daha iyi bir hayat. Hayat dolu, kahkaha dolu. Ve sevgi dolu. Öyle bir sevgi."

Öne eğildi ve Nikki'nin elini şaşırtıcı bir güçle sıktı. "Böyle bir aşk, küçük bir fedakarlığa değer."

"Ama..." Nikki tereddüt etti, korkularını nasıl ifade edeceğini bilemedi. "Yapamadığın şeyleri hiç pişman olmadın mı? Onunla olmak için kendini, tüm umutlarını ve hayallerini kaybetmek zorunda kaldığın için hiç kızmadın mı?"

Büyükanne başını salladı ve ona hüzünlü, anlayışlı bir gülümseme attı. "Kendimi kaybetmedim, kızım. Kendimin bir parçasını ona verdim. Ona kalbimi, ruhumun bir parçasını verdim. Ama hiçbir şey kaybetmedim, çünkü karşılığında onun bir parçasını aldım. Ve birlikte, hayal edebileceğim her şeyden sonsuz derecede daha harika bir şey yarattık. Hâlâ kendimdim. Hâlâ harika, büyülü bir hayat yaşıyordum, ama Bertie bunu benimle paylaştığı için daha da güzeldi."

Nikki, büyükannesinin söylediklerini düşünerek, birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. Büyükannesinin söyledikleri çok mantıklıydı. Ama büyükanne ve Bertie için her şey yolunda gitmiş olması, Harrison ve onun için de yolunda gideceği anlamına gelmezdi. Zaman farklıydı. Ve onlar farklı insanlardı.

"Düşüncelerin o kadar yüksek sesle, başımı ağrıtıyorsun," dedi büyükanne. "Paylaşsan da olur. Zaten duyabiliyorum."

Nikki derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum. Ne demek istediğini anlıyorum, ama..."

Bir parçam bize bir şans vermek istiyor. Birlikte yürümeye çalışalım. Daha önce onun gibi biriyle tanışmadım." Yanakları kızardı ve sakın olmaya çalıştı, ama hayranlık duyduğu adam büyükannesinin tatlı Harry'si olduğu için bu biraz zordu.

Büyükannesi kirli eliyle dizine hafifçe vurdu ve elbisesinin muhteşem kumaşında izler bıraktı.

"Harry eşsiz biridir ve onu takdir eden bir kadını hak ediyor." Nikki'ye değerlendirci bir bakış attı. "Seni izliyorum. Ona yakışsın."

"Öyle mi?" diye sordu, şaşkın ama sözlerinden memnun.

Büyükannesi başını salladı. "Sen odaya girdiğinde yüzü aydınlanıyor. Bunu daha önce kimseye yapmadığını gördüm. Ve seninle tanıştığından beri daha çok çaba gösteriyor. Daha sabırlı. Çocukluğundan beri kıcımda olan o sertlik kaybolmuş gibi."

Bu, Nikki'yi güldürdü. "Onunla tanıştığımda oldukça gergin görünüyordu."

"Her zaman öyle değildir. Ziyarete gelen arkadaşları da ona iyi geliyor, Amerikalı olsalar bile."

Nikki gülümsedi. "Ben Amerikalıyım, biliyorsun."

Büyükanne burnunu çekip elini salladı. "Sen Amerikalı değilsin. Sen benim Harry'nin sevdiği kızsın."

Bu sözler Nikki'yi anında ciddiye aldı. "Bunun doğru olmasını mı, yoksa doğru olmamasını mı ummalıyım, bilmiyorum."

"Neden böyle, canım? Sen de onu seviyorsun. Biliyorum. Değil mi?"

Nikki derin bir nefes aldı ve yüksek sesle itiraf etmekten korkarak yavaşça nefesini verdi. "Evet," dedi sonunda.

"Öyleyse," dedi büyükanne kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Ama bunun yeterli olup olmadığını nasıl bileceğim?" Nikki ellerine baktı. "Benim yeterli olup olmadığımı." İnledi ve başını ellerinin arasına gömdü. "Kahretsin, ben ne istediğimi bile bilmiyorum. Başkasından nasıl bilmesini bekleyebilirim?"

Büyükanne cevap veremeden Nikki devam etti. "Yani, sen kocanla tanıştığında, zaten kendi başına, hayallerinin peşindeydin. Ben ise hayallerimin ne olduğunu bile henüz tam olarak bilmiyorum. Ve kendimi başka bir erkeğe bağlarsam, bunu asla öğrenemeyeceğim. Ona bağlanacağım. Onun umutları ve hayalleri için yaşamaya başlayacağım. Onları gerçekleştirmek için elimden geleni yaparken kendi ihtiyaçlarımı tamamen görmezden geleceğim. Her zaman yaptığım gibi."

"Saçmalık," dedi büyükanne, Nikki'yi şok ederek susturdu. "Seni gerçekten seven bir adamla birlikteysen,

seni gerçekten seven bir erkekle birlikteysen, sana kim olduğunu bulman için alan tanır. Ne istediğini bulman için seni cesaretlendirir, hayallerini destekler, umutlarını paylaşır. Senin sorunun, kızım, erkekler yüzünden kendini bulamamış olman değil. O erkeklerin kim olduğu yüzünden. Seni gerçekten seven biri, yoluna çıkmaz, seni engellemez. Seni dışarı çıkman için teşvik eder ve bunu başarmın için gereken desteği verir.”

Nikki cevap vermek için ağzını açtı ama tekrar kapattı. Bu mantığa karşı bir argümanı yoktu. "Sanırım daha önce bu şekilde hiç düşünmemiştim."

Büyükanne memnuniyetle başını salladı ve Nikki düşüncelerine dalmışken kazmaya devam etti.

Birkaç dakika sonra, büyükanne küçük bir tahta kutuyu kaldırarak haykırdı ve hemen açtı.

"Aman Tanrım. Gerçekten bir hazine varmış," dedi Nikki, görmek için etekleri havaya kalkarak dizlerinin üzerine çöktü.

İçinde gümüş bir zincir ve Kelt düğümleriyle süslenmiş kalp şeklinde bir madalyon vardı. Büyükannesi madalyonu açtı ve içindeki resme gülümsedi. Nikki omzunun üzerinden baktı. Genç bir büyükannesi ve Harrison'a çok benzeyen yakışıklı bir beyefendi madalyonun içinden ona gülümsüyordu.

"Bu Bertie mi?" diye sordu Nikki.

Büyükannesi gözleri yaşararak başını salladı. "Benim hazinem. Her zaman evin etrafına benim bulmam için bir şeyler saklardı. Bu sonuncusuydu. O beni terk etmeden önce bulmaya vaktim olmadı."

Gülerek gökyüzüne baktı. "Buldum seni kurnaz yaşlı tilki."

"Takmana yardım edeyim," dedi Nikki, madalyonu elinden alıp boynuna taktı. "Çok güzel."

Büyükanne elini okşadı. "Senin için gelecek, biliyorum."

Nikki içini çekti ve ayağa kalkarak büyükannesine yardım etti. "Gelmeyeceğini sanmıyorum, büyükanne. Ve gelse bile..." Başını salladı. "Hayatım boyunca ilişkilerden ilişkiye atladım. Bir sonraki ilişkiye, doğru nedenlerle girdiğimi bilerek girmeliyim. Bunun aşk olduğunu, geçici bir heves ya da yalnız kalma korkusu olmadığını bilerek. Harrison bundan daha fazlasını hak ediyor."

"O da seni sevdiğin kadar seven birini hak ediyor," dedi büyükanne, elini sıkarak.

Nikki başını salladı. "Onu o kadar çok seviyorum ki, onu incitmektense kendi kalbimi bıçaklamayı tercih ederim." Büyükannesinin elini bıraktı. "Sanırım gitmeliyim"

gitmeliyim."

Büyükanne onun uzaklaşmasını izledi, ama neyse ki onu geri çağırmadı. Nikki, kadının aniden netleşen mantığına daha fazla dayanabileceğinden emin değildi. Harrison onu bulmadan oradan çıkması gerekiyordu. Tabii onu arıyorsa. Gerçek bir düğün olmayabilir, ama onu tüm konukların önünde, mihrapta bırakıp gitmişti.

Nikki inledi ve daha hızlı koşarak odasına doğru gitti. Harika. Harrison'ı üzmüş olmasının yanı sıra, büyük finali de mahvetmişti. Umarım ani çıkışını örtbas edebilmişlerdir. Belki eğlenceli bir hikayeye dönüştürebilirler. Vicdanı olsaydı, iş açısından bile olsa, konukların keyfini tamamen kaçırmadığından emin olmak için geri dönmeliydi. Ama bunu yapmak, Harrison'la tekrar yüz yüze gelmek anlamına gelirdi ve bunu kesinlikle istemiyordu.

Gitmek zaten yeterince acı verici olacaktı.

On Dokuzuncu Bölüm

Harrison, elinde dokunulmamış bir viski bardağıyla pub'da oturuyordu. Bir kısmı onu bir dikişte içip, ardından bir düzine daha içmek istiyordu. Bir hafta boyunca baygın kalacak kadar sarhoş olmak istiyordu. Ama bunun bir faydası olmazdı. Ayıldığında acı hala orada olacaktı, bir de akşamdan kalma hali.

Ayrıca, bu acıyı hissetmek istiyordu. Bu acının, zihnini dolduran diğer anıları silmesini istiyordu. Bu acının kafasına kazınmasını istiyordu, böylece bir dahaki sefere aptalca birine aşık olma fikri aklına geldiğinde, bunu hatırlayıp kaçabilecekti.

O, eşyalarını toplayıp hemen İskoçya'dan ayrılmış ve Alberth Kalesi'ne dönmüştü. O, onu takip edebildiğinde, kız onun yatak odasından eşyalarını toplamış ve boş misafir odalarından birine taşınmıştı. Tur grubunun geri kalanı, İngiltere'deki son günlerini geçirmek için ertesi sabah kaleye dönmüştü. Çoğu, kale içinde onu takip etmeye başlamış, bir şey olmasını bekliyorlardı. Sonunda pub'a kaçmayı başardı, ancak birçoğu onu oraya da takip etti.

Arkadaşları etrafında oturmuş, bir nevi tampon görevi görüyorlardı, ama pek işe yaramadı. Herkes onun bir hamle yapmasını bekliyor gibiydi. Onun ne yapmasını beklediklerini hiç bilmiyordu. Nicole kararını vermişti. Her şey bitmişti.

"Aklından ne geçtiğini biliyorum," dedi Chris. "Bunun seni yemesine izin verme. Sen kimseye yaklaşmayan huysuz bir pisliğe dönüşemeyecek kadar iyi bir adamsın."

"Evet, özellikle de sen zaten yarı yoldasın," dedi Brooks. "Huysuzluğu repertuarına eklemek tüm havanı mahveder."

Harrison burnundan soludu, viskisini bir dikişte içti ve bardağı masaya sertçe vurdu.

"Neden henüz peşinden gitmedin?" diye sordu Cole.

Harrison ona ters ters baktı. "O gitti. Benden kaçtı. Sanırım duygularını oldukça açık bir şekilde belli etti."

Brooks elini sallayarak onu susturdu. "Sadece korkmuş."

"Sahte bir düğün yüzünden mi?" diye sordu Harrison. "Eğer tüm bu olaydan vazgeçtiyse, benimle konuşmalıydı. Bunun yerine, tüm misafirlerimizin önünde büyük bir olay çıkardı ve ortadan kayboldu. Unutma, misafirlerden biri tüm olayı kameraya çekti ve Nicole kiliseden çıkamadan YouTube'a yükledi. Hayatımda böyle dramalara ihtiyacım yok. Ailemle yeterince yaşıyorum zaten. O bana bu çılgınlıkla başa çıkmamda yardım etmeliydi, katılmamalıydı."

"Gerçekten anlamıyor, değil mi?" Chris arkadaşlarına sordu.

"Neyi anlamıyor?" Harrison sordu.

"Ailenizi seviyor musunuz?"

Yine kaşlarını çatı. "Tabii ki."

"O zaman neden onlara uymayan biriyle birlikte olmak istiyorsun? Onların çılgınlıklarına katlanamayan biriyle? Hayatın boyunca onları küçümseyerek, çocuklarına hakkında kötü konuşarak, arkalarından alay ederek geçirecek biriyle? Sabahın üçünde büyükannenin şatoda çıplak koşmasını görmekten rahatsız olmayan, hatta ona katılıp ona eşlik eden birini bulman daha iyi değil mi? Onun deli olduğu için değil, sevdiğin insanları mutlu etmek için çaba gösterdiği için mi? Hatta senin de her yaptıklarıyla uğraşmak yerine rahatlamayı ve onların arkadaşlığından keyif almanı sağladı. Bu nasıl kötü bir şey olabilir?"

Harrison tartışmak istedi, ama lanet olsun, Chris haklıydı. Ailesi onu deli etse de, onlara küçümseyerek davranan biriyle asla birlikte olamazdı.

Başını salladı. "Bu, onun beni terk ettiği gerçeğini değiştirmez. Eğer beni, herhangi birimizi önemseseydi," diye ekledi, hala ondan kaçmasının ne kadar acı verdiğini yüksek sesle itiraf etmek istemiyordu, "böyle gitmezdi. Bunu konuşabilirdik. En azından canlandırma bitene kadar bekleyebilirdi. Bu, tek sorunsuz geçecek şeydi."

"Ve ben mahvettim."

Harrison başını kaldırdı, o kadar hızlı çevirdi ki oda bir anlığına döndü.

Nicole masanın yanında duruyordu, elleri ceplerinde.

"Geri geldin," dedi.

"Sadece bir dakikalığına. Taksi bekliyor," dedi, dışarıyı işaret ederek.

Onun ortaya çıkmasıyla göğsünde alevlenen umut, bir anda söndü ve kalbinin olduğu yerde, boşlukta kemiren bir acı bıraktı.

"O zaman neden buraya geldin?"

Oda sessizliğe büründü. Birisi müzik kutusunun fişini çekmiş olmalıydı, çünkü şarkı yarıda kesilmişti.

"Özür dilemek istedim," dedi, gözleri onun gözlerine dikilmişti. "Seni incitmek istemedim."

"İncittin," dedi. Yalan söylüyordu. Odadaki herkes bunu biliyordu, ama o, özellikle de herkesin önünde, kızın kaçıp gitmesinin onu ne kadar incittiğini ona itiraf edemezdi.

Kız yere baktı. "İyi," dedi, ama bu kelime boğazından zorla çıkmış gibiydi. Tekrar başını kaldırıp ona küçük bir gülümseme attı, ama gözleri parlıyordu. "Sevindim. Umarım turistlerin keyfini kaçırmamışımdır."

Omuz silkti. "Hayatta kalırız. Onlara planın bir parçası olduğunu söyledik. Terk edilmiş bir damat, aynı eski sahneden çok daha ilginçtir."

Kız başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Ve gitmek için dönmedi.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu. Soğuk ve mesafeli konuştuğunu biliyordu. Her kelimesiyle onu incittiğini biliyordu, ama böyle devam etmek zorundaydı. Birazcık bile yumuşarsa, acı tekrar içini kaplayacak ve dizlerinin üzerine çöküp ona vazgeçmesi için yalvaracaktı. Birazcık gururu kalmıştı. Fazla değildi, ama elinde kalan son gururuna da sarılacaktı.

Amy trans halinden çıkmış gibi gözlerini kırptı ve başını sallayarak cebinden bir şey çıkardı. "Bunu sana geri vermem gerekiyordu. Masada bırakmak istemedim ve evde kimseyi bulamadım."

"Herkes burada," dedi, odanın arkasında onları izleyen anne ve babasına başını sallayarak. Amy bile telefonundan başını kaldırıp neler olup bittiğine bakmıştı.

Nikki tekrar başını salladı ve yüzüğü ona uzattı. Adam yüzüğü aldı ve yumruğunun içinde sıkıca tuttu.

"Hepsi bu mu?" diye sordu, kendini tamamen rezil etmeden önce onun gitmesini istiyordu.

Nikki bir saniye bekledi ve sonunda başını salladı. "Sanırım öyle."

Dönüp dışarı çıktı, taksiye binerken bir kez durup pub'ın penceresinden geriye baktı. Gözleri camdan buluştu. İkisi de kıpırdamadı, sonra kız gitti. Taksi uzaklaştı.

Pub'daki diğer müşteriler konuşmalarına yeniden başladıkça düşük bir mırıldanma duyuldu. Harrison hala ayakta durmuş, pencereden dışarı bakıyordu, büyükannesinin nişan yüzüğü avucunu sıkarken eline batıyordu.

Büyükannesi nereden geldiği belli olmadan yanına geldi. Ona yüzüğü geri vermek için elini uzattı. Büyükannesi yüzüğü alıp başını salladı.

"Sen tam bir aptalsın."

Harrison büyükannesine baktı ve sandalyesine çöktü. Nicole'un gerçekten gittiği, taksi uzaklaşana kadar kafasına tam olarak yerleşmemiştir. O ana kadar, Nicole hala bir yerlerdeydi. Ulaşabileceği bir yerde.

İstese bile ona ulaşmanın hiçbir yolu olmadığını fark edince midesi düğümlendi. Uçakta ilk tanıştıklarında ona söylemişti... Adını bilmediği annesinin yanında kalıyordu. Eski erkek arkadaşının telefonunu kullandığı için kullan-at telefon kullanıyordu. O numarayı bilmiyordu, tabii kız hala o telefonu kullanıyorsa. Ona verdiği telefonu yanına aldığını sanmıyordu. Kızın nereye uçtuğunu bile bilmiyordu. Amerika'ya mı dönmüştü? Uçtu mu ki? Londra'ya trenle gidiyor olabilir. Ya da Fransa'ya. Ya da daha uzağa. Her yere gidebilirdi.

O ana kadar, onu bırakırsa bir daha asla bulamayabileceğini tam olarak anlamamıştı. Zihninin bir köşesinde, fikrini değiştirirse kızın orada olacağını varsaymıştı. Yaralı gururunu yalayıp bitirdiğinde, belki onu tekrar arayabilirdi.

Ama... yapamadı. Onu gitmesine izin vermişti. Sonsuza kadar. Büyükannesi haklıydı. O aptalın tekiydi.

Kadın başını salladı. "Anlaman da zaman aldı."

Ağzını açıp onun ne düşündüğünü nasıl bildiğini sormak istedi, ama sonra tekrar kapattı. Bilmek istemiyordu. Tek bilmek istediği, hayatının aşkının nereye kaybolduğu idi.

"Austin!" diye bağırdı büyükanne. "O taksinin nereye gittiğini öğren." "Austin burada mı?" diye sordu Harrison.

"Tabii ki," dedi büyükanne. "Buraya tek başıma geldim sanmıyorsun

buraya kadar kendim yürüdüğümü sanmıyorsun, değil mi?"

Austin telefonu kapattı. "Bulдум," dedi Harrison'a hafifçe başını eğerek. "Bayan Franklin havaalanına gidiyor, efendim."

"Hangi havaalanına?"

"Newcastle Uluslararası."

"Nereye gidiyor?"

"Taksi şirketi bu bilgiyi vermedi, efendim."

"Hayır, tabii ki yok," dedi Harrison, eliyle onu uğurlayarak. "Ben sadece... Boş ver."

"Hemen çıkarsanız, ona yetişebilirsiniz. Ama acele etmeniz iyi olur, çünkü eğer o oraya önce varırsa..." dedi Chris.

Harrison başını salladı. O oraya önce varırsa, kaybolur ve onu asla bulamazdı. Masadaki arkadaşlarına baktı, hepsi bir grup serseri gibi ona gülümseyerek bakıyordu. "Gitmeliyim," dedi.

"Evet, gitmelisin!" dedi Brooks. "Ben de geliyorum!"

"Ben de!" dedi diğer çocuklar, hepsi masadan atlayarak.

"Beni unutmayın!" dedi büyükanne, ayağa kalkarak. "Bunu kaçırmayacağım."

Harrison aptalca bir gülümsemeyle kapıya doğru koşmaya başladı. "Henüz kazananı ilan etme!" diye Nikki'nin çıkarken aldığı bilardo tahtasını eline alan Gerry'ye seslendi. Pub alkışlarla cınladı ve yarısı onu sokağa kadar takip etti.

Orada, kaleden pub'a yürüyerek geldiğini fark etti.

Austin çoktan telefonu açmıştı. "Taksi şirketi en az yirmi dakika sonra gelebileceğini söyledi."

Harrison parmaklarını saçlarına geçirdi. Koşsa bile arabasını kaleden almak o kadar sürerdi, hatta daha da fazla.

"Hadi, delikanlı! Kaçıyor!" Büyükannesi, turistleri bir yerden bir yere taşımak için satın aldıkları küçük servis otobüsüne merdivenlerden çıkarken bağırdı.

Tam olarak aklındaki şey değildi, ama oradaydı. Ve herkese sığacaktı. Otobüse doğru koşullar ve hep birlikte otobüse bindiler. Austin anahtarları elinde tutarak sürücü koltuğuna kayd.

"İzin verin, efendim."

Harrison bir şey söylemeye fırsat bulamadan, minibüsü çalıştırdı ve kaldırımından ayrıldı, karşıdan gelen bir arabayı atlatarak, köyün dar sokaklarında deneyimli bir Indie 500 sürücüsü gibi yol aldı. Harrison'ın köşeye sıkıştığı bir anda,

zorlu bir virajda Harrison koltuğa yuvarlandı ve kemerini bağıladı.

"Merak etme," dedi Chris yanından. "Ulaşacağız."

"Umarım. Ama oraya varırsak ona ne diyeceğim bilmiyorum."

"Sadece nasıl hissettiğini söyle."

"Ya yine de gitmeye karar verirse?"

"O zaman gider, ama en azından hayatının geri kalanını, peşinden gitseydin ne olurdu diye merak ederek geçirmezsın. Kendine bu kadarını hak ediyorsun."

Harrison başını salladı. Umarım ona yetişmeden önce söyleyecek muhteşem bir şey bulurdu. Bulamazsa... belki dizlerinin üzerine çöküp yalvarmak işe yarardı. Bütün dünya izliyor olsa bile. Onu beş dakika dinlemeye ikna edebilecekse, buna değerdı.

Havaalanına giden yol normalde yarısı kadar sürdü. Austin, gerçekten şaşırtıcı bir ustalıkla trafiğin içinde zikzaklar çizerek ilerledi. Kesinlikle zam alacaktı.

Sonunda terminal dışındaki indirme şeridine girdiklerinde, Harrison Austin'in tamamen durmasını beklemeden arabadan atladı. Diğerleri de onun ardından arabadan indi.

"Hey! Oraya park edemezsiniz!" diye bağırdı görevlilerden biri. "Çekin oradan!" diye bağırdı Austin, anahtarları adama fırlatarak.

Harrison güldü ve binanın içine koştu. Otobüsün çekilmesi umurunda değildi. Ya da çalınması. Başka bir tane alırdı. Otobüsün yeri doldurulabilirdi. Nikki'nin yeri doldurulamazdı.

Ancak ana terminale girdiğinde iyimserliği kayboldu. Burası her zamanki gibi kalabalıktı ve Nikki'nin nereye gidebileceğine dair hiçbir fikri yoktu, onu bulma şansı çok azdı.

"Nereye gitmek isteyebileceğini düşün," dedi Chris.

"Bilmiyorum," dedi Harrison, kafası karışmış bir halde. Ona gitmek istediği pek çok yer söylemişti. Her yerde olabilirdi.

"Onu sandığından daha iyi tanıyorsun. Eğer üzgünse, incinmişse, nereye gitmek ister?"

"Eve," dedi Harrison.

Chris başını salladı. Hepsi, Amerika Birleşik Devletleri'ne giden tüm uçuşları gösteren bilgisayar ekranlarından birine koşular. Sayıları iç karartıcıydı. Bir bilet olmadan güvenlikten geçemeyeceği için bir çözüm bulması gerekiyordu ve orada oturup düşünmek için zamanı yoktu.

"Tamam," dedi ve en kısa kuyruğun olduğu bilet gişesine doğru yürüdü. Tam otuz saniye bekledi ve önündeki adamın omzuna dokundu.

"Evet?" dedi adam.

"Önce geçmeme izin verersen, biletini öderim." "Tabii, tabii."

"Ciddiyim," dedi Harrison, Nikki uçağa binip hayatından uçup gitmeden onu bulma ihtiyacı göğsünde çalkantılı bir çılgınlığa dönüşmüştü. "Bu herkes için geçerli," dedi, önündeki beş kişinin duyabileceği kadar sesini yükselterek.

Birkaç kişi ona inanmadıkları belli bir şekilde homurdandı ama hepsi kenara çekildi.

"Teşekkürler," dedi ve masaya koştu.

Şaşkın görevli ona deliymiş gibi baktı.

"Bugün Amerika Birleşik Devletleri'ne giden tüm uçuşlarınız için bilet istiyorum."

Kadın ona şaşkın şaşkın baktı. "Beyefendi, bunu çok komik bulduğunuzu anlıyorum, ama benim işim var ve insanlar bekliyor."

Arkasındaki bir sonraki yolcuya baktı ama adam tekrar onun görüş alanına geri döndü. "Garip bir istek olduğunu biliyorum ama şaka yapmıyorum ve acelem var. Bu yüzden, buradan Amerika'ya giden tüm uçuşlar için bilet verirsiniz çok sevinirim."

Kadın iç geçirdi ve uçuşları aramaya başladı. "Bugün Amerika Birleşik Devletleri'ne giden üç uçuş var. Biri Amsterdam'da, biri Londra Heathrow'da, biri de Paris Charles de Gaulle'de aktarma var. Çoğunda sadece birinci sınıfta yer var."

"Olur."

Ağzı biraz açık kaldı ama devam etti ve bilgisayar işini bitirdi. "Londra'da duran uçuş otuz dakika sonra kalkıyor. Diğer ikisi ise bu akşam geç saatlerde kalkıyor."

Harrison sadece başını salladı, kadın da elini uzattı. "Belgeleriniz lütfen."

Harrison'ın midesi düğümlendi. Pasaportu yanında değildi. Kadın yüzüne bir bakış attı ve içini çekti.

"Sıradaki," dedi.

"Bekleyin!"

Harrison arkasına baktı ve Kiersten ile diğer kadınların

koşarak geldi. Kiersten, Harrison'ın tüm seyahat belgelerini sakladığı küçük bir klasör gibi görünen şeyi sallıyordu.

"Siz gittikten sonra büyükannem aradı," dedi Kiersten, nefes nefese. "Ofis kasasını açıp belgelerinizi getirin dedi."

Harrison, kalbi taşmak üzereyken büyükannesine baktı. Tüm belgeleri memura uzattı ve kadının verdiği biletleri topladı. Kadın kredi kartını geri vermeye çalışınca, Harrison başını salladı.

"Sıradan geçmeme izin veren herkes için birinci sınıf bilet ücreti alın," dedi. "Sonra kartı kesip atın. Sonra iptal ederim."

"Ama efendim," dedi kadın.

Daha fazla açıklama yapmadan biletlerini alıp koştu, tüm maiyeti de peşinden gitti. Büyükannesinin yetişemeyeceğini hatırlayınca neredeyse durdu, ama Chris ona devam etmesini işaret etti ve büyükannesini sırtına almak için çömeldi.

Onunla güvenlik kapısına kadar gittiler, sonra el sallayarak veda ettiler ve geçip giderken ona şans dilediler.

Kalbi göğsünde çarpıyordu. Onu nasıl bulacaktı? Terminaldeki koridorun ortasında durmuş, tüm kapılara bakıyordu. Çoğunda bilet gişelerinde görevliler vardı. En yakın kapıdan kalkacak olan uçuş, onun uçağıydı. Hızla telefonundan Nikki'nin fotoğrafını açtı ve neredeyse boş olan biniş alanına koştu, bölgedeki tüm görevlilere ve çalışanlara fotoğrafını gösterdi.

Sonunda, bir görevli onu tanıdı, ancak gördüğünü söylemedi.

"Üzgünüm efendim. Diğer yolcularla ilgili bilgi veremeyiz," dedi.

"Hayır, sadece bu uçağa bindi mi bilmek istiyorum."

"Üzgünüm efendim. İzninizle, kapıyı kapatmam gerekiyor. Uçak birazdan kalkacak."

"Lütfen," dedi adam, elini uzattı ama kadına dokunmadan durdu. "Ben deli bir eski sevgili ya da sapık falan değilim, yemin ederim. Sadece ona onu sevdiğimi söylemek istiyorum."

Kadının yüzü yumuşadı, ama yine de başını salladı. "Bu tür bilgileri veremem, efendim."

"Aman Tanrım!" dedi diğer görevli. "Sen o düğün videosundaki adamsın." Telefonunu çıkardı ve artık viral olan

videoyu açtı.

Görevliler birbirlerine baktı ve sonra adama döndü.

"Biniş kartım var," dedi adam. "Uçakta kalmak bile istemiyorum.

Uçak kalkmadan önce gideceğim. Sadece onunla konuşmak istiyorum. Sadece bir dakika.

Kadın, biniş kartını ve pasaportunu kontrol ettikten sonra eliyle onu geçmesi için işaret etti. "Bunu pişman etme."

Adam kadına kocaman bir gülümseme attı ve kapıdan geçerek uçağa koştu. Uçuş görevlisi biniş kartını aldı ve onu selamladı. "Son anda yetiştiniz. Koltuğunuz burada," diyerek boş bir birinci sınıf koltuğu gösterdi.

"Bir dakika ekonomi sınıfına uğramam lazım."

"Beyefendi, kalkışa hazırlanıyoruz. Lütfen koltuğunuza geçmenizi rica ediyorum."

"Anlıyorum," dedi adam, koridorda ilerlerken. "Bir dakika sürer."

"Beyefendi," dedi görevli. "Yerinize geçmezseniz, sizi uçaktan indirmek zorunda kalacağım."

uçaktan indirmeniz gerekecek."

"Onun burada olduğundan emin olmalıyım," dedi adam, koridorda daha hızlı ilerleyerek. Hostes telefonunu aldı ve biriyle konuşmaya başladı.

Harrison kiminle konuştuğunu görmek için beklemedi. Birinci sınıf ile diğer yolcuları ayıran bölmeye koştu ve içinden geçip gitti.

"Nikki!"

Yirminci Bölüm

Nikki'nin başı birden yukarı kalktı, şoktan vücudu uyuşmuştu. "Harrison?" dedi.

O, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona doğru döndü. "Nik..." Adının sonuna gelmeden, arkadan biri ona saldırdı.

"Harrison!" Ayağa fırladı ve kısa koridordan güvenlik görevlilerinin Harrison'ın kollarını arkasına çevirmeye çalıştığı yere doğru koşmaya başladı, ancak yolunu, neler olup bittiğini görmek isteyen diğer yolcular engelliyordu. "Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı.

"Herkes hemen yerlerine dönsün," dedi güvenlik görevlisi. Nikki kalabalığın arasından ilerlemeye devam etti. "Harrison!" diye bağırdı, sonunda onu görebilecek kadar yaklaşabildi.

"Nikki!" Sırtında iri yarı bir adam otururken ve elleri kelepçelenmiş haldeyken bile yüzünde hala bir gülümseme vardı. "Gitmeden önce seni görmem gerekiyordu."

Nikki biraz kaşlarını çattı. "Neden?"

Derin bir nefes aldı ve yerden mümkün olduğunca ona doğru baktı. "Gitmeni istemiyorum. Seni seviyorum."

Etraflarındaki yolcuların arasında hayret ve sevgi dolu sesler yükseldi. Nikki, o anda hangi duygunun daha baskın olduğunu bilemeden elini ağzına kapattı. Şok. Mutluluk. İnanamama. Ve hepsinin altında, hala bir parça korku.

"Tamam, hadi Romeo," dedi güvenlik görevlisi, onu kaldırmaya çalışarak. "Hayır, bekleyin," dedi Harrison, onlara karşı direnerek.

Nikki, çoğu her saniyeyi kaydetmek için cep telefonlarını çıkarmış olan izleyicilere baktı.

"Harrison," dedi, "insanlar sizi çekiyor."

"Umurumda değil. Konuşabilir miyiz lütfen? Gitme."

Kaşlarını kaldırdı. Ne zamandan beri insanların onu sosyal medyada paylaşması umurunda değildi? "Harrison... gerçekten söyleyecek bir şey yok. Uçak kalkmak üzere. Başka bilet bulamam..."

"Bana beş dakika verirsen, seni istediğin yere götürecek bir uçak bileti alırım."

Yine tartışmak için ağzını açtı, ama gerçekten, böyle bir teklifi nasıl reddedebilirdi? Özellikle de onun bunu yapabileceğini bildiği halde.

"Gidelim," dedi güvenlik görevlisi, onu geriye doğru sürükleyerek.

"Dur, hayır... Nikki," dedi Harrison, gözlerindeki bakışlar zaten paramparça olan kalbinde bir delik açtı.

"Tamam. Beş dakika. Ama benim..." Aceleyle eşyalarını almak için arkasını döndü, ama yanındaki koltukta oturan, ona acıyarak konuştuğu tatlı bir üniversite öğrencisi, elindeki çantasını uzattı.

"Bu çok romantik," diye bağırdı.

Öyleydi. Ve bir parçası da kızla birlikte çılgılık atıyordu. Diğer parçası ise büyük bir hata yaptığından ödü kopmuştu.

Ona teşekkür edip çantasını aldı ve hala mücadele eden Harrison ve güvenlik görevlisinin ardından kapıdan çıkıp uçağa doğru yürüdü.

"Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sordu.

"Şimdilik havaalanı güvenliğine. Polis çağırıldı. Buraya geldiklerinde onunla ne yapacaklarına karar verecekler."

"Bekleyin," dedi Harrison tekrar. "Bana birkaç dakika verin." Tekrar mücadele etti ve sonunda omzunu yeterince çekerek adamın elinden kurtuldu. "Lütfen," dedi, adamın gözlerinin içine bakarak. Nikki zavallı güvenlik görevlisine acımişti. O yoğun bakışların muhatabı birkaç kez olmuştu.

Güvenlik görevlisi ona bir bakış attı ve Nikki başını salladı. "Tamam," dedi adam, Harrison'ı bırakarak. "Beş dakika, bir saniye bile fazla olmaz."

Harrison başını salladı ve adam rampanın girişine gitti. "Aramak daha kolay olabilirdi," dedi Nikki, umduğu kadar kendinden emin bir gülümsemeyle söyledi, ama hiç de öyle hissetmiyordu. Az önce onu sevdiğini söylemişti... ama bunu kastetmiş olamazdı. Ve eğer kastetmişse... bu bir şeyi değiştirir miydi?

"Sana verdiğim telefonun numarası var sadece."

"Ah. Haklısın. Peki," dedi, ayaklarına bakarak, sonra bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Uçağa baskın yapmaya mı karar verdin?"

"Tüm romantik filmlerde işe yarıyor," dedi gülümseyerek. "En azından

Bir keresinde bana söylenen şey.

"Doğru," dedi gülerek. "Öyle." Biraz ciddileşti, gülümsemesi kayboldu. "Ama Harrison... sen ve ben..."

"Söyleme," dedi, ona doğru bir adım atarak.

"Neyi söyleme?"

"Yüzünü asan şey neyse onu söyleme. Biz çalışıyoruz, sen ve ben. Bu, hiç beklemediğim bir şeydi. Nedenini ya da nasıl olduğunu bilmiyorum, ama sen ve ben birbirimize yaklaşıyoruz. Ve sadece yatakta değil."

Yüzündeki yarım gülümseme, sırtında hoş bir titreme yarattı.

"Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum, ama beni tanıdığım herkesten daha iyi anlıyorsun. Bazen kendimden bile daha iyi. Ailemle tanıştığında kaçıp gitmedin, hemen aralarına girdin ve hepsinin seni sevmesini sağladın. Beni de seni sevmeni sağladın," dedi, sesi kısılmaya başladı. "Geri dön benimle."

"Harrison." Adını söylerken boğuldu ve nefes almak için durakladı. "Ne kadar çok istediğimi bilmiyorsun."

Ona doğru bir adım daha attı ve kız elini onun göğsüne koydu. "Seninle geri dönersem, seninle bir ilişkiye atlarsam, hayatım boyunca yaşadığım aynı kalıbı takip etmiş olurum ve bu hiç işe yaramadı. Seni çok seviyorum, seni bu şekilde incitme riskini göze alamam."

"Yani şimdi gideceksin? Her halükarda ben kaybederim." "Şimdi daha az acı verir. İkimiz için de."

"Nikki, bir düşün. Hemen bir şeye atla demiyorum. Sadece benimle geri dön. Yavaş ilerleyebiliriz. Henüz çıkmak istemiyorsan, çıkmayız. Hala benim en iyi asistanımsın. Ve New York'a dönmek istemediğini biliyorum. Dönmek zorunda değiliz. Orada halletmem gereken birkaç iş var, ama sonra uzun bir tatil yapabiliriz. İstedğin yere gidebiliriz."

Gözleri yaşlarla dolmasına rağmen güldü.

O, ikisi ayak parmakları birbirine değecek kadar yaklaşıp kadar ilerledi, birbirlerinden sadece bir nefes uzaklıktaydılar. Kız gözlerini kapattı ve alnını onun göğsüne yaslayarak kokusunu içine çekti. Kokusu, kalbinin kulağında attığı ses, her şeyi ezberledi.

Adam kadının başının üstüne öptü. "Benimle gel," diye fısıldadı.

Gözlerinden yaşlar akıyordu. Kollarını ona doladı ve sarıldı.

Sonra geri çekildi.

"Yapamam. Çok üzgünüm." Sesi boğuk çıktı ve ağlamamak için eliyle ağzını kapattı.

Bir adım daha geri çekildi ve güvenlik görevlisi gelip Harrison'ın kolunu tuttu.

Harrison onu görmezden geldi ve hayatının geri kalanında onu rahat bırakmayacak bir ifadeyle ona baktı. Harrison götürüldü ve bu sefer direnmedi.

Rampa kapısından kayboldu ve kadının kalbi paramparça oldu.

"Hanımefendi?" Arkasında duran uçuş görevlisi seslendi. "Uçağa tekrar binecekseniz, şimdi yapmanız gerekiyor. Uçak beş dakika içinde kapıdan kalkacak."

Nikki ona baktı ve sonra Harrison'ın az önce kaybolduğu boş kapıya geri döndü. Aklında ne yapması gerektiğini biliyordu. Kendisi için en iyisinin ne olduğunu biliyordu. Geleceği için. Ama kalbi... kalbi Harrison'ı istiyordu.

"Tanrım. Ne yaptım ben?"

"Bayan? Şimdi uçağa binmeniz gerekiyor."

Hostese baktı. "Yapamam."

...

Harrison, karşısındaki masada oturan polislerden ve onu havaalanı hapisanesinden çıkarmak için çağırmak zorunda kaldığı avukatından belgelerini topladı. Ama bunların hiçbir önemi yoktu. Nicole'un gitmiş olması dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Amerika'ya dönüyordu.

Onu seviyordu. Buna emindi. Ona veda ederken gözlerindeki bakış... O, gitmekten mutlu olan bir kadının bakışı değildi. Onu kendine kazandıracaktı. Bir şekilde. Kararını birazcık haysiyetle kabul etmesi gerektiğini biliyordu. Duygularını görmezden gelip, geçip gitmelerini ummalıydı. Hayatına geri dönmeli ve belki de onu hiç tanımamış gibi davranmalıydı. Bu, yapması gereken en haysiyetli şeydi.

Onun için gururu kalmamıştı. Çok uzun zaman geçmemişti, ama hayatında ona ihtiyacı olduğunu çoktan anlamıştı. Ve onun geri dönmeye hazır olması için altı ay, hatta altı yıl beklemesi gerekirse, o da bunu yapacaktı. O beklemeye değerdi.

Avukatı bazı evrak işlerini bitirdi ve onu bembeyaz bir koridordan geçerek havaalanı terminalinin ana salonuna geri götürdü. Arkadaşları, eşleri, büyükannesi ve Austin hala orada bekliyorlardı.

Nicole ile birlikte.

Onu görünce şaşkınlıkla durdu. Herkesin yüzünde kocaman, aptalca gülümsemeler vardı. Ama Nicole... Nicole korkmu  görünüyordu.

Bir adım  ne çıktı, elleri sweatshirt'ünün iplerini  eki tiriyordu. " ok  zg n m. Hayır dedim, biliyorum, ama sonra sen gittin. Ben de u a a binmek için döndüm ve... gidemedim. Bunun sana ne kadar haksızlık olduğunu biliyorum. Benden nefret ediyor olmalısın. Ama..."

O, doğrudan ona doğru yürüdü ve dudakları dudaklarına de ene kadar durmadı, elleri saçlarına dolandı. Nicole yarım saniye donakaldı, sonra ona yaslandı ve tüm gücüyle onu öptü.

"Ben kazandım!" dedi büyükanne, birkaç kez sevinç  ı lı ı atarak.

Harrison ve Nikki ayrıldılar ama o onu kollarında tuttu, yanına çekerek sıkıca kendine yasladı.

"Ne?" diye sordu.

Diğer herkes de onun kadar  aşkındı. Büyükannesi de yardımcı olamadı. Salonun içinde zıplayarak dolaşıyor, kar ıla tı ı herkese kazandığını söylüyordu.

"Sanırım b y kanneniz havuz yarı masını kazandı, efendim," dedi Austin.

Harrison yine kaşlarını çattı. "Nicole köyden ayrıldığında bahis bitti sanıyordum."

" yle efendim. Ama b y kanneniz servisi kaçırmadan önce Gerry'ye, Bayan Franklin'in köye bir daha ayak basıp basmayaca ına dair yeni bir bahis ba latmasını söyledi. Ve  yle olacak gibi görünüyor." Nikki'ye babacan bir g l msemi attı ve sonra onlara hafifçe selam verdi.

"Diğer herkes aksine bahis mi yaptı?" diye sordu.

"Ben yaptım," dedi Amy. Sonra Nikki'ye baktı. "Alınma."

Nicole güldü ve onun yanına daha da sokuldu.

O da onun ba ının üstüne tekrar öptü. "Bütün bunları üstlenmek istediğinden emin misin?"

O da ona gülümsedi. "Sen de benimle olacaksan, tabii ki."

Onu, ona karşı titredi ini hissedene kadar öptü ve sonra derin bir kahkaha atarak onu bıraktı. Bu asla eskimeyecekti.

Elini tuttu. "Hadi eve gidelim."

"Ben b y kannenizi almaya gideyim, efendim," dedi Austin.

Harrison gülüp gülmemek, yoksa ellerini havaya kaldırıp pes etmek arasında kararsız kaldı. "Büyükannen hayatın birlikte bir macera olacağını söylemişti." Onu tekrar öptü. "Sana bunu söz verebilirim."

Epilog

Nikki, yine muhteşem bir tarihi kostüm giymiş olarak küçük taş şapele girdi. Geçen seferki kadar gergindi, ama bu seferki gerginliğinin nedeni bambaşkaydı.

Bu sefer babası yanındaydı ve onu koridordan geçiriyordu. Altarın yanında duran rahip gerçek bir rahipti. Ve Highlander kıyafetleri içinde, kalbini mutlulukla dolduran bir gülümsemeyle onu bekleyen yakışıklı adam, yakında kocası olacak adamdı.

Bu sefer, ellerini tutup yeminini ederken, kurgusal bir karakterin değil, kendi gerçek hayat kahramanının yanında sönük kalan bir karakterin değil, kendi adını kullandı. Ve bu sefer, yeminini bitirdiğinde, ona sırtını dönüp kaçmadı. Gözlerine baktı ve sonsuza kadar ona ait olacağına söz verdi. Diğer herkesi terk edeceğini. Sadece ona ait olmaya, bedeniyle ve ruhuyla, yaşadıkları sürece.

Uçağa binip Harrison'ın hayatına girdiğinde, ikisinin bu noktaya geleceğini asla tahmin edemezdi. Büyükannesi, tabii ki, Nikki'yi gördüğü anda bunu bildiğini herkese söylemişti. Ve evlilik bahsini kazandığı için kimse ona karşı çıkmamıştı. Nikki'nin bunu anlaması biraz daha uzun sürmüştü. Onu ne kadar sevdiğini anlaması değil. Onu, uçağın kalkmasını engellemek için ilk öptüğü andan itibaren sevmişti, ama bu seferkinin farklı olduğunu anlaması biraz zaman almıştı. Bu, eskiden yaşadığı, hızlı ve şiddetli bir şekilde aşık olup, aynı hızla ve şiddetle aşkı bitiren döngüsünün bir parçası değildi.

Harrison onun sonsuza dek sevgilisiydi.

Hala çözmeleri gereken bazı sorunlar vardı, ama bu da maceranın bir parçasıydı. Harrison'ın havacılık şirketiyle olan sözleşmesinin bir yılı kalmıştı, sonra New York'a bu kadar bağlı kalmayacaktı. Orayı hala seviyordu. Nikki ise hala sevmiyordu. Ama birlikte olmayı seviyorlardı, bu yüzden geceleri nerede uyudukları

önemli değildi, yeter ki aynı yatakta olsalardı.

Şimdilik, güzel bir uzlaşma sağlamışlardı. Sözleşmesi bitene kadar, zamanlarının çoğunu New York'ta geçiriyorlardı. Yazlarını ise Harrison'ın ailesiyle Alberth Kalesi'nde geçiriyorlardı. Harrison, sonunda onların yanında kendini biraz daha az ciddi almaya başlamıştı. Hala başa çıkması zor insanlardı, ama Mary yanındayken, her şeyden daha çok keyif alıyor gibiydi.

Ve sözleşmesi bittiğinde... istedikleri yere gidebilirlerdi. İstediklerini yapabilirlerdi. Olasılıklar sonsuz ve nefes kesiciydi.

Yüzüğü İncil'in üzerine koydu ve kız, yüzüğe hevesle bir bakış attı. Harrison, kızın görmesini düğün gününe kadar beklemek istediği için yüzüğü ondan saklamıştı. Büyükannesi, nişan yüzüğünü onlara vermişti ve Nikki onu gururla takıyordu. Ama alyans tamamen Harrison'a aitti.

Aşağı baktı ve nefesini tuttu, bakışları hemen onun gözlerine takıldı. Onu daha fazla sevmeyeceğini düşündüğü anda.

Jamie'nin Claire'e "Adı Hala Söylenmemesi Gereken Kitap"ta verdiği alyansın tam bir kopyası olan platin yüzüğü aldı. Oyulmuş yapraklar ve devedikenleri arasında, mum ışığında parıldayan minik elmaslar vardı. İçinde bir şey yazıyordu. O görebilsin diye yüzüğü ona uzattı. Kitapta yazan yazıt değildi; onun için daha güzel, daha anlamlı bir şeydi.

Maceralarımız asla bitmeyecek.

Rahip Harrison'a gelini öpmesini söyledi ve o da onu kollarına aldı, nazik öpücüğü kalplerine işledi.

"Gerçekten vazgeçmek istemiyor musun?" diye fısıldadı ona, sonunda nefes almak için ayrıldıklarında.

"Asla," diye fısıldadı kız. "Seni seviyorum, Harrison Troy."

"Seni seviyorum, Sassenach," dedi Harrison, kitaptan alıntı yaparak göz kırptı. Nikki'nin kahkahaları kilisede yankılandı.

Bu Indulgence'ı sevdiniz mi? Romantik kitaplarımızdan daha fazlasını [buradan](#) keşfedin!

Kira Archer'in diğer kitaplarını kaçırmayın! [Buradan](#) haber bültenimize kaydolun!

Teşekkür

Harika Entangled ekibine en içten teşekkürlerimi sunarım. Muhteşem editörüm Alethea Spiridon, sensiz ne yapardım bilmiyorum! Yorulmak bilmeyen çalışmalarınız ve desteğiniz için çok teşekkür ederim. Crystal Havens'a ve olağanüstü tanıtım ekibim Riki Cleveland ve Jessica Turner'a içten teşekkürlerimi sunarım. İçine kapanık kalbim için hayatı çok daha kolay hale getiriyorsunuz. Kitaplarımı dünyaya tanıtmak için yaptığınız her şey için ne kadar teşekkür etsem azdır!

Sevgili eşim ve harika çocuklarıma. Siz benim her şeyimsiniz. Her zaman. Sevgili aileme, en büyük destekçilerim olduğunuz için teşekkür ederim. Her zaman yanımda olduğunuzu bilmek benim için ne kadar önemli, kelimelerle anlatamam. Hepinizi seviyorum!

En eski ve en sevdiğim yazma arkadaşım Toni'ye. Her zaman yanımda olup beni destekledin. Sarsılmaz desteğin ve dostluğun benim için tahmin edemeyeceğin kadar değerli. Her şey için teşekkürler! Ve yazma konusunda ürkütücü ikizim Sarah Ballance, durmak istediğimde beni zorladığın ve her dert ve sevincimde yanımda olduğun için teşekkürler. Beni örümcekler ve korku filmi fragmanlarıyla eziyet etme eğilimin olsa bile, #creepytwin'ime her zaman minnettar olacağım!

Yazar

USA Today'in en çok satan yazarı [Kira Archer](#), Pennsylvania'da kocası, iki çocuğu ve evinde çok fazla hayvanla birlikte yaşıyor. Uygunsuz anlarda gülme eğilimi var ve çocuklarına koyduğu tüm kuralları çiğniyor (ama sadece onlar görmediğinde) ve neredeyse her şeyden çok kitap okumayı seviyor. Yazmadığı zamanların çoğunu ailesiyle geçirir ve çocuklarını koşturur, çünkü onlar çok meşguldür ve o da taksi şoförüdür. Romantizmde biraz eğlenceli, çok seksi ve her zaman mutlu sonları olan hikayeleri sever. Michelle McLean adıyla tarihi romantizm romanları da yazmaktadır.

Winning the Billionaire serisini keşfedin...

[SENDEN NEFRET ETTİĞİM 69 MİLYON ŞEY](#)
[MİLYARDER'IN BEKLENMEDİK BEBEĞİ](#)

Kira Archer'ın diğer kitapları

[ONU ÇILDIRTMAK ONU](#)

[ÖPMEK ONU SEVMEK](#)

[GERCEKTEN, ÇILGINCA,](#)

[TATLI TATLI](#)

[TAMAMEN, TATLI TATLI, GERİ DÖNÜŞÜ](#)

[OLMAYACAK TATLI, DERİN, KESİNLİKLE](#)

[YUNAN MİLYARDERLE ROL YAPMAK](#)

Entangled Indulgence'dan daha fazla romantik kitap keşfedin...

İLK DOĞAN PRENS

Virginia Nelson'ın romanı

Foster Boyd, kardeşinin maceralarının ailenin itibarını mahvetmeden önce aile işinin kontrolünü ele geçirmek istemektedir. Kardeşini zorla uzaklaştıramayacağı için, onun dikkatini başka yöne çekmesi ya da onu ıslah etmesi gerekmektedir. İşini kurtarmak için her şeyi yapmaya hazır bir kadın nereden bulabilir? Ancak, kardeşinin dikkatini dağıtmak için tuttuğu kadın, birdenbire aklından çıkaramadığı tek kadın haline gelir.

YATAĞINDAKİ MİLYARDER

Worthington Ailesi romanı Regina Kyle —

Gayrimenkul mogulu Eli Ward, son projesinde zorlu bir mücadeleye gireceğini biliyor. Bu mücadelenin, unutulmaz bir gecede dünyasını alt üst eden Brooke Worthington tarafından yönetileceğini ise hiç beklemiyor. Onun kim olduğunu bilmeyen tek kadın, ki bu iyi bir şey. Grafik tasarımcı ve yarı zamanlı barmen Brooke Worthington, ailesinin kendisi için yaptığı planları reddediyor. Sanat kariyerini inşa etmekle çok meşgul. İlişkilere de vakti yok, çünkü yaşadığı binayı açgözlü bir emlak milyarderinden kurtarmak zorunda.

THE PENTHOUSE PACT

Cathryn Fox'un *Bachelor Pact* romanından uyarlanan bir film

Milyarder yazılım geliştiricisi Parker Braxton, herkesin ondan bir şey istediğini bilir. Bu yüzden arkadaşlarıyla milyonlarca dolarlık bir bekarlık anlaşması yapar ve asla evlenmeyeceğine söz verir. Ancak, sessiz ama çekici Layla Fallon ile karşılaşacağını hiç hesaba katmaz. Aşk kıvılcımları uçuşur. Kalpler çarpar. Ancak Layla'ya aşık olmak, Parker'a birkaç milyon dolardan daha pahalıya mal olabilir.

MÜKEMMELDEN UZAK

Portia Da Costa'nın romanı

Anna'nın masumiyetinden faydalandığı için pişmanlık duyan Nick, şimdiye kadar ondan uzak durmuştur. Anna'nın kendisine sunabileceğinden daha fazlasını hak ettiğini bilmektedir, ancak babası hastadır ve sevimli genç Anna ile evlenmesi ailesini bir araya getirecek ve babasına huzur verecektir. Bu yüzden ona çılgın bir fikirle, bir evlilik teklifi ile gelir. Anna, Nick'in planını kabul etmemesi gerektiğini bilmektedir, ama kalbini çalan adamı nasıl reddedebilir?

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

